

издателска къща „Петриков“

Доктор
Л.САЙМЪН

Wild Turkey

Мисме
рцгма
на
Мозес
Уайн

библиотека **CRIME**

РОДЖЪР САЙМЪН МИСТЕРИЯТА НА МОЗЕС УАЙН

Превод: Вилиана Данова

chitanka.info

„Дръзко приключение“ е заредена с напрежение фабула, която изцяло се възползва от Лос Анжелос като град на извращения секс, задръстените аутобани, „калните пързалки“, напомнящи за времето на сътворението на света, и на продажните политици и Дисниленд.“

Уошингтън Стар

„Криминален роман, който доставя наслада. Човек просто не може да му се насити... Нещо в стила напомня за романите на Мики Спилейн от 50-те години, когато мъжете бяха мъже, а частните детективи — «тайни полицаи»... Определено ви препоръчваме да прочетете този роман.“

Уест Коуст Ривю ъв Букс

„Фабулата е добра и точно премерена. Реализъм, чувство за съпричастност, обществено критичен тон и в края безцеремонно, хумористично заключение, което даже Реймънд Чандлър би аплодирал. Уайн е най-новият представител на плеядата частни детективи, моделирани от Дашиъл Хамът през 20-те години, психоанализирани от Рос Макдоналд през 50-те и 60-те години, а сега грубо и като че ли насила въввлечени в новото десетилетие, в мелницата на културния свят.“

Лос Анжелос Таймс Бук Ривю

1

За първи път видях Гюнтер Томас, прочутия доктор в областта на военната журналистика, в пет часа сутринта на един декемврийски четвъртък. Мятах се в леглото си самотен, когато изведнъж се събудих, стреснат от силен шум. Някой блъскаше по прозореца.

— Уайн! Мозес Уайн! Събуди се, негоднико!

Надигнах се и погледнах право в едно зачервено око, разположено до друго, покрито с черна превръзка. Над тях се издигаше лъщящо, плешиво кубе. Томас носеше кожено рокерско яке, цялото обкичено с кабари, и надничаше през прозореца в спалнята ми с насочен към челото ми кожен камшик.

— Уайн, нищожество! Да не се мислиш за Филип Марлоу... Познавам те, дрогиран хермафродит такъв! Ставаш суперзвезда, твоята кожа! Нещо като герой на културата! „Нюзуик“, „Ескуайър“, корицата на „Ролинг стоун“. Господи! След месец сигурно ще те покажат гол в „Плейгърл“^[1]! Мене обаче не можеш да ме шашнеш. Уайн, дай да се разберем!

От устата му, разтегната в широка, зъбата усмивка, ме лъхна сладникавият мирис на „Уайлд Търки“^[2].

— Хей, събуди се!

Този път камшикът бе насочен към носа ми.

Простенах и разтърсих глава. Това ли беше известният писател, колос сред културните дейци, или някой психопат, избягал от лудницата в Камарило? Който и да беше, шумът успя да събуди малкия Саймън, спящ в другата стая.

— Та-а-т-и-и!

Това бе по-скоро въпрос, отколкото вик.

— Деца?!

Томас се сепна и удари главата си в прозореца.

— Боже господи! Уайн, на тебе сериозно ти хлопа дъската. Най-добре веднага да започваме с интервюто, специално за Гюнтер Томас.

И без глупости. С какво се занимаваш? Тичаш за здраве, пиеш кока-кола, тренираш йога? След двадесет минути ще доведа един фотограф.

С тези думи той изчезна.

Замъкнах се в кухнята, напълних шишето на Саймън с мляко и го пуснах в креватчето му. После седнах в хола да чакам завръщането на Гюнтер.

Чаках дълго. Тринадесет месеца. А когато той все пак се появи, беше поне в по-нормално време — единадесет часа преди обяд. Стоях пред умивалника и миех съдовете. Слушах „Буги Даун“ на Еди Кендрикс и изпитвах горчиво самосъжаление. Точно тогава в хола влетя Гюнтер, обут в шикозни бежови ботуши.

— Ето го фотографа, за който ти говорих — Антъни Стрийтър-Бест.

Гюнтер свали белия си мотоциклетен шлем и посочи с него към един мършав човек в окъсан работен костюм и три фотоапарата „Лайка“, надянати на врата му.

— А сега да започваме: Мозес Уайн в действие. Ден от живота на един частен детектив. Четири или пет страници в „Стоун“ със снимка.

Стрийтър-Бест коленичи и започна да ме щрака отстрани. Сипах още една доза течен сапун в чиниите.

— Дошли сте в лош момент. Сега не поемам нищо. Бившата ми съпруга пътешества и ми е оставила децата. Не работя по никакъв случай.

— Не се притеснявай. Интересуваме се повече за начина ти на живот. Музика, секс, евтини книжлета... Освен това ние сме ти подготвили един случай.

Спрях водата, избърсах си ръцете и се запътих към грамофона. Задната врата се затръшна. Саймън пропълзя в стаята с виновно изражение на лицето.

— Иска гърне — избъбри той.

— Какво гърне, бе?

Сложих го да легне на пода и му свалих гащеризона. Дъното беше доста наквасено. Погледнах нагоре към Гюнтер.

— Най-големият ми проблем е детето. На две години и половина е, а още не е научено да ходи в тоалетната.

— Много интересен случай — обади се отново Гюнтер. — Двадесет и осем годишна брюнетка, намушкана с нож в апартамента си на „Бевърли Уилшър“. Голото ѝ тяло било намерено проснато върху един шезлонг. До него имало преобърнатата бутилка „Шато О-Брийон“ — 1964-та година, от която се отцеждало виното — кап-кап-кап — върху напоения с кръв килим.

С едната си ръка сгънах подгизналата пелена и я бутнах настрана, с другата заопипвах шкафа за безопасната игла.

— А сега чуй това. Красивото тяло се оказа, че е — на кого мислиш? — на Дебора Франк, приказната дъщеря на Мегула във филмовата индустрия Макси Франк, която беше и водеща на предаването на сутрешния блок на „Ей Би Си“.

— По дяволите! — изругах аз, убождайки пръста си на иглата.

— ... със собствено недвижимо имущество, възлизащо на три милиона и никакво завещание.

Изсумтях и погледнах към Гюнтер, засмуквайки палеца си.

— Готов ли сте да посетите мястото на произшествието? — попита фотографът. Ще видите ужасни петна... чудесни... ужасни!

Той изговаряше думите определено с британски акцент. После се приближи към мене, за да ме снима в едър план, като едва не ми извади окото с фотообектива си.

— Не обръщай внимание на Антъни — рече Гюнтер. — Един шрапнел го рани във врата, когато беше в Камбоджа, и оттогава загуби усещането си за перспектива... Е, какво ще кажеш?

Поклатих глава.

— Какво има?

— Събота е. Обещах на сина си Джейкъб да го заведе в музея.

— Какво?

Д-р Томас бе като ударен от гръм.

— Та аз дори не съм ти казал кой е твоят клиент!

Свих рамене и започнах да закопчавам крачолите на Саймън. Изправих се и отидох до задната врата. Подсвирнах на Джейкъб, който играеше баскетбол с приятеля си Роландо. Гюнтер прекоси стаята след мене, потупвайки шлема си.

— Правиш грешка, Уайн. Използвай скандала. Всяка популярност е полезна.

— Някой друг път.

— Крайният срок е сряда.

— Трябваше да помислиш за това преди една година.

— Извинявай, приятел. Заради Никсън^[3] бях все в движение.

Той застана срещу мене и ме заслепи с 32-каратова мекфистофелска усмивка. Сграбчи ме за раменете, сякаш бяха дръжките на мотоциклета му.

— Помисли си за корицата на „Ролинг Стоун“: „Убийство и възмездие! Със случая се заема Мозес Уайн!“.

Аз мълчах.

— Сега или никога, Уайн. Стой си на топло или рискувай. Решавай!

Той се отдръпна, усмихвайки се сам на себе си. Втренчих се в здравето му око, размишлявайки. Твърде изкушаващо беше. Всъщност умирах да стана прочут. Даже може би сам търсех пътя към славата. А Гюнтер го биваше. Особено в онази негова книга за престъпниците в Чикаго. Какво ли щеше да напише за мене? Аз обаче отново поклатих глава.

— Такъв скандал не е полезен за детективите. Ще ти скапе корицата.

Гюнтер ме изгледа с погнуса.

— Как не! Сигурно няма да мога да се справя!

— Именно.

— И трябва да заведеш сина си в музея.

— Именно.

— Шубе те е... Хайде, Тони.

Той кимна към партньора си и тръгвайки, се сблъска с Джейкъб, който идваше по коридора, тупкайки с топката си.

— Знаеш ли какво, татко — рече той с тънкия си, мутиращ гласец.

— Какво?

— Не мога да дойда с тебе в музея.

— Защо?

— Бащата на Роландо иска да отидем с него за риба в Палос Вердес.

Гюнтер светна като прегрял кислород.

— Ти кой си? — попита Джейкъб, поглеждайки нагоре към камшика и хромираните катарамии на черното кожено яке.

— Д-р Гюнтер Томас. Аз съм тук, за да направя баща ти легенда на своето време.

— Какво?

— Звезда.

— Искаш да кажеш като Брус Лий?

— Нещо такова.

— Еха-а-а! — извика Джейкъб.

А уж нищо не разбираше!

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против да отида за риба? — погледна ме изпитателно Джейкъб.

— Не, нямам.

Роландо го викаше от задния двор. Детето ме остави да замахна към него един-два пъти по каратистки, взе баскетболната си топка и изтича през вратата.

— Довиждане, татко! — извика той вратата се затръшна след него.

Видях го как прекосява двора — една тънка, изправена фигурка, избуяла на височина.

— Може да си помисля.

— Да си помислиш?

Гюнтер бавно се извърна и се приближи към мен.

— Човече, недей да мислиш, че те насилвам!

Малко по-късно той се движеше от стая в стая и претърсваше жилището ми. Стените и мебелите сякаш се наелектризираха. Всеки две секунди Гюнтер викаше фотографа, за да снима нещо, което според него бе важно: новия ми син блейзер, купен от магазина на Ерих Рос; плоча на Фред Астер; оръфаният роман, оставен върху нощното ми шкафче („Изгубени илюзии“ на Балзак). Гюнтер спря пред снимката на Алора Васкес, закрепена в ъгъла на голямото огледало в спалнята.

— А, да. Хубавата чикана — каза той сякаш на себе си.

Излязохме през страничната врата и се озовахме на асфалтираната алея. Малкият Саймън бе увиснал на ръката ми. Денят беше хладен и ясен. Хубава лосанджелиска зима с много добра видимост. Виждаше се чак отвъдния хребет, където евкалиптовите дървета ограждаха Елисейския парк. Гюнтер отиде до колата ми и прокара пръсти по предното стъкло.

— Ягуар 65. Купе ХКЕ. Какво стана с буика?

— Сплесках го в пустинята.

Той отвори вратата и надникна вътре. На задната седалка лежеше автомат без калъф.

— Къде е бившата ти жена?

— В Европа. Открива себе си.

— И ти натресе децата, а?

— Е, не. Всъщност те са просто мои приятели и ние обичаме да сме заедно, за да си правим компания — казах аз, ала Гюнтер не се обърна.

Той седна на предната седалка и постави шлема си на арматурното табло.

— Ще вземем твоята кола — рече той. Британецът се намести отзад.

— И къде отиваме?

— Да видиш клиента си... Всичко съм нагласил за тебе, приятелю. Просто се дръж за мене.

След няколко минути спряхме пред къщата на бавачката зад училището Логън Стрийт... Грабнах Саймън от скута на Гюнтер и се запътих към задната гипсова стена на едно игрище. После минах през една алея, където група хлапета си играеха с опашката на една тюркоазна импала^[4]. Жълтите стени зад тях бяха очукани и изпъстрени с драсканици, току-що нарисувани от бандите Ел Рамиро и Маравила. Изкачих се тичешком по стълбите вляво и натиснах звънеца два пъти. Никакъв отговор. Вратата беше заключена и във всекидневната не светеше. Така че се върнахме обратно в колата.

— Трябва да вземем Саймън с нас — съобщих аз, като сложих детето на задната седалка до Антъни. — Внимавай да не се изтърколи — рекох и потеглих надолу по Екоу Парк авеню. Гюнтер си свиваше цигара с хашиш.

— Ти не ме попита как се казва клиентът ти.

— Как се казва?

— Джок Хехт.

Той ми подаде цигарата, аз дръпнах веднъж, както му е редът, и я подадох назад, към Антъни.

— Нещо не си впечатлен?

— Разбира се, че съм. Гледах го в Карсън-шоу миналата седмица. Пише нова книга за секса.

— Точно така.

— Какво общо има той с убийството на Дебора Франк?

— Да не си смахнат? Та той спечели наградата за книга на нацията!

— Полицаите мислят, че има.

— А има ли?

Гюнтер се усмихна дяволито. Аз свих рамене и рязко завих към Сънсет булевард. Антъни се надвеси над предната седалка, навири високомерно 135-милиметровия обектив и започна да ме снима. Почти си представих изречението под снимката: *„Гумите изсвистяват, когато дрогираният детектив рязко завива надясно по «Сънсет»!“*.

[1] Порнографско списание по подобие на „Плейбой“. — Б.пр. ↑

[2] Скъпа марка уиски; заплетена нечиста работа; wild turkey (букв.) — дива пуйка (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Ричард Никсън, президент на САЩ, станал известен и с процеса срещу него по повод скандала „Уотъргейт“ — Б.пр. ↑

[4] Вид земноводно. — Б.пр. ↑

2

Хехт беше отседнал в Шато Мармонт, един хотел с луксозни апартаменти на улица Стрип, нещо като стария хотел „Челси“ в Ню Йорк сити. В него се подвизаваха някои от по-младите кинаджии и рок звезди, подмамани и стараещи се да извлекат полза от фънки шикозния вид на заведението. Отвън хотелът приличаше на западащ мавритански дворец, построен съвсем не на място срещу някаква банка, цялата остъклена и с няколко щанда за прескъпи сувенири. Вътре цареше атмосфера на изтънчена поквара — тъмното фоайе и миришещите на мухъл коридори представляваха чудесно място за среща с гостите на хотела.

Паркирахме в долния край на алеята и веднага се отправихме към апартамента на Хехт, разположен в едно от най-скъпите бунгала в задната част. Няколко души обядваха до басейна, в който нямаше вода, защото бе зима. Минахме край тях, после тръгнахме покрай дълга редица от кипариси към вратата на Хехт. Пред входа, в пръстено гърне, имаше цъфнала азания. Като стигнахме на около 5–6 метра от апартамента, започнахме да долавяме странни шумове, идващи от вътре — задъхани стонове, съпроводени от един висок, неумолим глас, който сякаш говореше в микрофон.

— Седми февруари — изследването продължава. Освободени от лицемерието и чувството за вина. Връщане към корените на цивилизацията — примитивните раси, неомърсени от патриархалния морал на Запада, Тялото и чувствата вече не са във война.

— Лош война, лош война! — изкрещя някаква жена на ужасен немски.

— Свободни от срама, свободни от чувството за притежание — продължаваше гласът. — Свобода по пътя към екстаза — това търсехме ние тримата: една изтощена тъмнокоса жена под мене и една изящна дребна блондинка над мене. Ние се движехме заедно като тригърба змия, виехме се и вибрирахме. Аз съм свършен, освободен

от оковите си, плуващ, като някой древен маори, към жадуващите обятия на първичната природа.

Последваха нови сладни стонове и викове на удоволствие. Чу се шум от съборени на пода мебели. Гюнтер започна да си записва нещо. Антъни пристъпваше нервно от крак на крак. Погледнах надолу към Саймън, който смутен се бе вторачил в бунгалото.

— А сега още! — изкрещя гласът. — Както е казал Бодлер: „Дама пика и елегантното вале купа! Кажете ми за мъртвата любов и как погубена е тя била...“ Хванете ме отпред и отзад, а аз ще ви обладая още веднъж!

— А-й-й-й! — изкрещяха в един глас жените.

Гюнтер заблъска по вратата.

— Отваряй, езическа свиньо!

— Кой е?

— Аз съм, Джок! Гюнтер.

Чуха се писъци и шляпане на боси крака по мозаечния под.

— Какво искаш?

— Доведох ченгето.

— Казах ти, че не искам да го виждам.

— Това е Мозес Уайн.

— Знам кой е и все пак не искам да го виждам. Не ми трябва детектив.

— Дошли сме чак от източната част на Лос Анджелис!

— Е, и?

— Пусни ни!

Последва въздишка на отегчение.

— Е, добре. Чакайте малко.

Завтекох се след Саймън, който се бе запътил надолу по пътеката към басейна. Когато се върнах, вратата беше отворена и Хехт стоеше там с препасана около кръста хавлиена кърпа. През врата му бе праметнат подвижен микрофон. На прага той ми се стори як мъж, но не толкова могъщ, колкото по телевизията и с повече бели нишки в своите черни къдрави коси. Под очите му имаше торбички и изглеждаше изтощен. Сигурно много бе работил. Жените бяха в дъното на коридора и подпираха някакъв шкаф. Носеха хавлиени халати и бяха много по-млади, отколкото очаквах. По челата им беше избила пот.

Хехт откряна вратата още малко и ние се занизахме в индийска нишка — Гюнтер, Саймън, аз и крантата Антъни. Бунгалото беше голямо и просторно, обзаведено с грижлива пестеливост — с етажерки и няколко свръхмодерни пишещи машини „Ай Би Ем“, струпани зад стълбите, водещи към спалнята на горния етаж. Масивно дъбово бюро бе разположено до отсрещната стена, а над него бе окачено табло за съобщения. На пода, до един нов касетофон „Сони-С 124“, се валяха счупени капсули от аминов нитрат.

— Значи ти си Мозес Уайн? — каза Хехт, докато се ръкуваше с мене. — Детективът — хипи. Не изглеждаш толкова... скандално, колкото очаквах.

Той огледа отдолу догоре белия ми костюм стил „Ню мен“^[1].

— Стилът се променя — отвърнах аз. — Трябва да опресните представата си. Освен това разбрах, че е трудно да разследвам президенти на банки, облечен в шарена тениска и джинси.

— Надявам се, че още пушиш марихуана?

— Когато не съм на диета.

Хехт се усмихна с разбиране.

— Аз самият минах на „Уайлд Търки“. Е, довиждане. Съжалявам, че Гюнтер напразно е отнел от времето ти.

— Правиш грешка, Джок — каза Гюнтер. — Би могъл да използваш детектив. Това носи добра популярност — ще го отразят в пресата.

— Писна ми от тези гадости.

— Ще се обадя на Хариет. Тя да ти каже.

— Добре, направи го. Направи каквото искаш, само ме остави на мира.

Той видя как Гюнтер се отдалечи в ъгъла, за да телефонира, и отново се обърна към мене.

— Вече съм на петдесет години и имам да свърша толкова много неща. Нямам време за губене по повод случая с Дебора Франк.

Той сниши глас, когато погледна към момичетата. Русата все още се облягаше на шкафа, а тъмнокосата се сгуши до Саймън на дивана.

— Тези жени бяха така добри да прекъснат обучението си по социология в калифорнийския университет в Лос Анджелис; за да ми помогнат. Ние изследваме теориите на Бакхофен и Ото Грос. Ще докажем, че традиционният брак е форма на робство, наложена от

мъжете, за да разрушат матриархалния ред. Всичко води началото си от юдейско-християнската традиция. Монотеистичният морал е лишил света от удоволствие... Чел ли си някои от моите книги?

— „Черна земя“.

— И нищо друго след нея? — той изглеждаше разочарован.

Поклатих глава. „Черна земя“ беше романът му от Втората световна война, който го прослави преди четвърт век. През последните десет години той се бе отдал на журналистиката.

— Романът, върху който работя сега — „Секс в Америка“ — би могъл да бъде най-добрата ми книга.

— Би могъл?!

— Ще бъде... Кой знае?

От ъгъла се чуваше как Гюнтер извисява глас по телефона.

— Да, да, Хариет, зная. Той наистина е его маниак... над закона... да, да... И аз така мисля.

Гюнтер закри с ръка микрофона на слушалката и се обърна към Хехт.

— „Ню Йорк Пост“ току-що е бил разпродаден с твоята снимка на първа страница и голямо заглавие: „Джок Хехт заподозрян в убийство“. Изкарали са на бял свят и всичката мръсотия във връзка с първата ти жена. Рандъм Хаус е в паника и е готова да анулира договора ти. Можеш ли да си позволиш да загубиш седемстотин и петдесет хиляди долара, Джок?

— Я ми дай това!

Хехт грабна телефона и го отнесе в кухнята. Гюнтер се ухили и отиде до барчето, където си наля голяма чаша „Уайлд Търки“.

— Коя е Хариет? — попитах аз.

— Издателката му в Рандъм Хаус.

Той гаврътна наполовина уискито си, а аз отидох да погледна таблото за съобщения. Заглавието на новата книга на Хехт беше изписано с червен маркер: „СЕКС В АМЕРИКА — ПЪТЕШЕСТВИЕТО НА ЕДИН МЪЖ“ Главите бяха подредени отдолу, върху единични картонени листове 12x18 сантиметра, като заглавията им започваха от груповия секс и стигаха до свободния брак. Някои от главите бяха оцветени и украсени със златни и сребърни звездички, но всичко бе скицирано набързо и само няколко детайла бяха нахвърлени отдолу. На един лист, откъснат от бележник и закрепен в ъгъла на

таблото, бе написано: Да не забравя предговора към „Синове и любовници“^[2]. — „Защото в плътта на жената Бог пресъздава себе си“.

— Какво мислиш? — попита ме Антъни, като се приближи.

— За кое?

— За книгата. Ще бъде ли бестселър?

— Не ще и дума.

Антъни кимна и започна да снима таблото.

— Застани там — рече той, като ме бутна напред заедно с Гюнтер, който с пьянски изцъклен поглед и на едри глътки изпразваше чашата.

— Най-готиният бърбън в цяла Америка — каза Гюнтер, докато Антъни щракаше апарата. — Напомня ми за дните, когато бях изпратен като репортер надолу в Дивия юг. Веднъж отивам на лов за птици с няколко смахнати селяци от блатата на Джорджия. Глупаците му с глупаци! Разхождат се наоколо, транзисторите им гърмят с пълна сила, а те пригласят и стрелят по дърветата, както им падне. „Хей, Дейниъл Бун! — викам на единия. — Ти сигурен ли си, че точно така се ловува най-добре? Ще изплашите птиците още преди да сте ги видели“. „По дяволите, янки! — отвърща ми той. — Няма значение. Тук само дива пуйка. Те много плашливи. Можеш улучиш, като стреляш от половин километър, без да гледаш“.

— Само не ми говори за поскъпването! — гърмеше гласът на Хехт от кухнята.

Той ругаеше жестоко в слушалката.

— Бездруго за всичко са виновни банките!

Хехт затръшна телефона и разярен се върна в хола, като едва не стъпи върху детето ми, което играеше с един канап на пода в краката на брюнетката. Саймън скочи, дотича до мене и се вкопчи в крачолата ми.

— Имали са някакво проклето съвещание — рече Хехт, като поклати глава отвратен. — Рандъм Хаус и големите босове от „Ар Си Ей“ настояват да наема детектив. Не желаят да бъда обвиняван в убийство, докато работя над книгата... Боже господи, в телевизията, радиото и пресата е пълно с параноидни кретени!

Той се тръшна в креслото срещу мене.

— Защо полицията мисли, че вие сте убили Дебора Франк?

— Тебе какво те засяга, шпионче? Нали ще ти плащат по 500 на ден. Имаш на разположение колкото време искаш. Ще станеш богат.

— Трябва да зная, ако ще работя за вас.

— Ако...?

Той ме изгледа подигравателно.

— Всички знаят, че аз съм бил с нея, когато е била убита. Известно беше, че сме врагове.

— По какви причини?

— Ами, съперничеството в изкуството... войната между мъжете и жените... Нищо особено.

Гласът му замря. Аз го гледах и чаках с нетърпение да чуя нещо по-конкретно, но Хехт беше някак безразличен.

— Какво съперничество? — попитах отново.

— Тя казваше, че съм мошеник, че не съм написал нищо свястно от времето на „Черна земя“ и че съм експлоатирал публиката. Аз се появих в предаването „60 минути“ и я нарекох сексуална реакционерка. Следващата седмица тя направи шоу и ме нарече импотентен пияница и позьор. Аз я атакувах в „Ню Йорк Ривю“ за книги, а тя ми заби шамар в списание „Ню Йорк“. Отново я нападнах, тя отвърна, докато...

— Докато накрая я убихте.

— Такава е теорията.

— Има ли доказателства? Свидетели?

— Никакви.

— Че какъв случай е това?

— Не е.

— Тогава какъв е проблемът с Рандъм Хаус?

Хехт хлътна още по-дълбоко в креслото. Сега съвсем приличаше на 50-годишен мъж, когото жизнените сили напускаха стремително бързо. Той бръсна с пръсти килима и бутна парчетата от счупените капсули под масата.

— Проблемът е в моето алиби — той произнесе думите много тихо.

— Какво му е на алибито?

— Искаш да кажеш „на нея“. Какво е станало с нея?

— Добре. Какво е станало с нея?

— Изчезна.

Гюнтер се изкиска, пресуши чашата си с „Уайлд Търки“, запали нова цигара с марихуана, но не изпускате нито дума. Отново погледнах Хехт. Очите му бяха полузатворени.

— Къде бяхте, когато Дебора Франк е била убита?

— В секс училището по Кама Сутра на булевард Санта Моника. Борих се с живо голо момиче.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Мислите, че това не е редно, нали, Уайн?

— Не е нужно да се оправдавате.

— Хм, мога да правя каквото си искам: да отида на оргия с питон навит около врата ми, да онождам хермафродити и да мириша краката на 85-годишни бабички. Мога да правя минет на всички моряци оттук до Таити, ако поискам. За човешката природа няма закони. Никакви закони, освен тези, написани от сивите, досадни човечета в името на реда. Сиви, досадни човечета, потискащи нашето естествено аз, за да могат те да управляват и да упражняват насилие. Нашите патриархални управници!

Той стана от стола и се обърна към двете млади жени, които бяха последвали Саймън по стълбите към балкона.

— В дивата природа моногамията се появява само сред гарваните, гъските и скаридите. Време е да се освободим! — изкрещя Хехт. — Да се освободим!

После се тръшна пак в креслото.

Погледнах към Саймън, който се беше настанил най-горе на стълбите и си играеше с една саксия с мушката. Въпреки изказванията на Хехт забелязах, че той на драго сърце оставяше жените да се грижат за момчето. Не казах нищо. Саймън хареса момичетата.

— Значи искате да ме накарате да открия едно живо, голо момиче?

Той кимна.

— Как се казва?

— Мейко.

— Мейко чия?

— Не зная. Беше японка и не говореше английски. Беше млада — 17 или 18 — годишна. Сякаш току-що слязла от някой кораб.

— Нямах ли някой друг в това, хм, училище?

— Съдържателката. Една жена на име Ронда. Но когато излязох, нея я нямаше, а и аз не знаех, че Дебора Франк е била убита. Обикновено не се нуждая от алиби.

Хехт ме изгледа с любопитство, после широко разтвори ръце и се усмихна лукаво.

— Е, Мозес Уайн, какво ще кажеш? Приличам ли на човек, който намушква с нож една жена за това, че го е нарекла с неприлично име в сутрешните новини на „Ей Би Си“?

— Изглежда неправдоподобно.

— Значи ще се заемеш със случая... Ще възстановиш доброто ми име?

Той се изсмя саркастично.

— Да се земе със случая ли?! — обади се Гюнтер. — Не би го пропуснал за нищо на света! Мозес ще запълни цели пет страници, които подготвям за „Ролинг Стоун“: *Как Джок Хехт беше спасен от надвисналата присъда за убийство!* Нали, Моше?

Тъкмо се канех да отвърна нещо остроумно, когато горе се чу трясък и вик. Саймън беше бутнал от балкона саксията с мушкатото и тя се разби в мозаечния под на бунгалото Мармонт. Никой не се затече да почиства, така че аз посегнах към книжните салфетки. Онеправданите бащи са свикнали да почистват бъркотии.

[1] Нов човек (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Роман от английския писател Д. Х. Лорънс. — Б.пр. ↑

3

— Как ти се струва дотук?

— Дотук?

— Да, нали разбираш?...

Гюнтер се облегна на вратата на ягуара, когато аз потеглих, и включи собствения си джобен касетофон „Панасоник“, който се задействаше от устна команда.

— Ще ни кажеш ли кое според теб е изключително в този случай?

— Не.

— Ами Хехт? Той не е обикновен клиент, нали? Мъж с фаустовски страсти... Изключителен, неспокоен... вечно търсещ...

— Ти си писател.

Гюнтер ме погледна раздражен и посегна към бутилката „Уайлд Търки“, която бе отмъкнал от бунгалото. Разклати я за миг, след това я подаде назад към Антъни. Последният бутна фотоапаратите си настрана и отпи.

— Приятел, накъде сме тръгнали? Коя е първата точка от дневния ред? Секс училището по Кама Сутра?

— Да се погрижа за Саймън.

— Отново при бавачката?

— Не, при приятелката ми.

— А, Голямата Беда.

Гюнтер и Антъни се спогледаха с разбиране.

— Войнствената мексиканка, нали? — рече Гюнтер — Una revolucionaria^[1]... Погаждаш ли се с нея?

Антъни отвъртя обектива от единия апарат и го постави на друг с дължина 500 мм. Аз се намусих и подкарах бързо през тунела на „Мейси Стрийт“. Алора Васкес, директорка на „Театро Комунал де Астлан“, беше моя приятелка от време на време в продължение вече на една година. Но напоследък нещата не вървяха добре между нас и това не беше работа на тия двамата.

— Ще ви бъда много признателен, ако останете в колата — рекох им аз, свивайки от „Бруклин“ към „Евъргрийн“.

— Както кажеш, дребосък.

Гюнтер пренави касетофона и сложи вътре нова касета.

Направих още един завой и спрях пред магазина, разположен точно пред апартамента на Алора. Няколко безстопанствени кучета, от тези, които населяваха квартала, дойдоха и ме близнаха по обувките. Хванах Саймън за ръка, приближих се до вратата и с трепет натиснах звънеца.

Тя не отвори веднага. През прозореца в трапезарията се виждаха пътни чанти, едно брезентово покривало, собственост на театъра, и една раница. На масата имаше половин галон червено вино, а до него — голям неотворен пакет сухари. Самата Алора беше коленичила на пода и подреждаше костюми в един кашон. Когато отвори вратата и видя Саймън, не можеше да се каже, че много се зарадва.

— Не мога днес, Мозес. Утре сутринта заминаваме.

— На турне?... Мислех, че е следващата седмица.

— Ускориха го. Отиваме в Тексас и Ню Мексико.

— Кога се връщаш?

— След три месеца.

— Три месеца?

Тя кимна.

— Но аз мислех...

Наблюдавах израза на лицето ѝ. То бе строго и сурово. Лишено от компромиси. Разстроих се. Все още не можех да свикна с мисълта, че една жена беше свободна да си тръгне и да направи това, което искаше и когато го поискаше. Свободна така както бях аз.

— Знаеш ли какъв е твоят проблем, Мозес? — каза тя, сякаш четеше мислите ми. — Отначало искаш жената да е силна, но с течение на времето я правиш все по-зависима от теб. Както се обучават коне... Кой са тези?

Тя посочи през улицата към Гюнтер и Антъни, които се бяха тропосали пред ягуара. Антъни беше клекнал до предния калник и ни щракаше с апарата като луд.

— Просто едни момчета от „Ролинг Стоун“. Правят този репортаж заради „Новия детектив“.

— Ти ще станеш звезда, Мозес. Господин Лустро — тя се усмихна за първи път.

Свих рамене, притеснен. Антъни слезе от тротоара и взе друг апарат за снимки в по-едър план.

— Виж, ъ-ъ-ъ... не може ли да го оставя тук, докато си приготвяш багажа? Спешно е... Случаят е важен... Ще се върна в десет и половина.

— Десет и половина — повтори тя неангажирано. Алора гледаше втренчено Саймън. Ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите, чиито зърна прозираха под тънката, работна тениска.

— Джок Хехт. Нали го знаеш — писателят. Полицията мисли, че той е убил Дебора Франк, водещата сутрешните новини на „Ей Би Си“.

Имах ясно предчувствие, че това беше краят. И когато Театро Комунал се върнеше от турнето, всичко щеше да е свършило за нас. Молейки я да гледа Саймън, аз само утежнявах нещата.

Тъкмо се канех да ѝ кажа това, когато съзрях Антъни да притичва през улицата. Той започна да се върти около нас, насочил телекамерата си към главата на Алора. Гюнтер се влачеше след него, стиснал касетофона си, от който висеше включения микрофон, подобно на гайгеров брояч.

— Не ни обръщайте внимание — рече Гюнтер, като се приближи. — Просто правете това, което правехте досега.

Той вдигна микрофона и го насочи някъде по средата между мене и Алора.

— Махай се оттук! — извиках аз.

— Добре, де. Добре. По-спокойно.

Гюнтер даде знак на Антъни да се дръпне малко назад.

Обърнах се отново към Алора. Тя ровеше с пръсти в косите си и ме гледаше.

— Добре — каза Алора, като хвана Саймън за рамото и го притегли към себе си. — Можеш да го оставиш.

— Благодаря... Ще си поговорим по-късно.

— Няма смисъл, Мозес... А и в десет и половина ще съм заспала вече. Трябва да ставам в пет часа сутринта.

Тя докосна ръката ми за сбогом.

— Сбогом.

В гласа ѝ се долавяше намек, че това е краят. Не посмях да ѝ кажа, че под „по-късно“ имах предвид завръщането ѝ от Тексас.

Алора отвори вратата. Целунах Саймън по розовата бузка за довиждане и те влязоха вътре. Довлякох се до колата. След мене вървяха Гюнтер и Антъни и записваха моя финал с Алора за поколенията. Тръшнах се зад волана. Започваше силно да ме боли главата. Притиснах клепачите си с пръсти, за да спра болката.

— Сега накъде? — обади се Гюнтер. — Към училището?

— Я си... — изръмжах аз и го сграбчих за ревера на рокерското яке. Трябваше да го прасна веднъж в мутрата, но се замислих, че все пак тази мъчителна раздяла щеше да се случи рано или късно. Мислено си направих забележката никога вече да не разкривам твърде лични неща пред д-р Гюнтер Томас.

— Да, училището — рекох аз и запалих мотора.

Беше четири и половина следобед, когато стигнахме булевард Санта Моника в западен Холивуд — псевдосекс-столицата на американския Запад. Паркирах в една пресечка между реклама, която гласеше: „Дяволът и мис Джоунс“, и яркорозовата фасада на някакъв магазин с временния надпис: „Институт за орална любов“.

Намерих секс-училището „Кама Сутра“ малко по-нататък срещу един магазин за порнографска литература.

Някакъв едър тип, облечен като сикх^[2], пазеше вратата под една осъвременена версия на Ботичелиевата Венера.

Минах покрай сградата, поглеждайки обявата във витрината: „Бизнесмени, заповядайте! Приемаме всякакви кредитни карти!“

Продължих до следващия вход и спрях, за да разгледам отражението си във витрината. Тъкмо започнах да пригласявам косата си, когато до мене застана Гюнтер.

— Какво правиш?

— Кипря се.

Д-р Томас засия.

— Като Богарт в „Голямото спане“ преди да влезе в магазина за редки книги!

— Нещо такова.

Той кимна и тръгна към училището. Измъкнах от джоба си стара вратовръзка от времето на певческите ми години в училищния хор, която пазех за такива случаи, и вече почти бях готов с възела, когато

отново започнах да се ядосвам. В стъклото срещу мене виждах отраженията на Гюнтер и Антъни, които говореха с пазача на училището. Гюнтер извади касетофона, за да го интервюира. Пазачът се дръпна назад. Гюнтер запротестира. Пазачът се ядоса. За няколко секунди кавгата стана и пазачът се вбеси. Грамадното му туловище застрашително се надвеси над Гюнтер и сикхският тюрбан се извиси над неустрашимия журналист. Антъни се шмугна зад тях, като правеше бързи снимки на развихрилите се събития, и без да се старее да се крие, снимаше през витрините на училището. Идиоти!

Светкавично се обърнах и изчезнах зад ъгъла, увеличавайки максимално разстоянието между мене и другите, доколкото това бе в границите на човешките възможности. След няколко блока спрях, за да си поема дъх пред някакъв гараж. След мене дотича Гюнтер.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите? — креснах аз.

— Разнищваме историята, приятел.

— Не разбираш ли, че можеха да ни убият?

— Исках да те изложя на риск.

— Онова копеле имаше автомат под туниката си!

— Марка „Смит и Уесън“, 38-милиметров, със заглушител.

Гюнтер се ухили.

— Браво. Печелиш значка за добри резултати по разпознаване на огнестрелни оръжия. Може би ще ти помогне, когато оня те замъкне в някой сокак и ти опре това нещо във врата.

Дотича и Антъни, останал без дъх, с отворени уста. Гледах ту единия, ту другия и се чувствах все повече и повече като пълен глупак. Тази работа за ченгето-суперзвезда започваше никак да не ми харесва. Правеше ме да изглеждам като някой неопитен новак.

— Вижте — рекох аз, — имам по-добра идея.

— Каква?

Антъни зареди апарата с нов цветен филм.

— Имам един агент, който ще ни заведе при Мейко по-бързо, отколкото който и да е друг.

— Кой е той?

Мълчаливо ги избутах към колата. Лицето ми бе неразгадаемо. Подкарах по магистралата от Холивуд към центъра на града, после поехме на юг по аутобана за пристанището. След малко минахме покрай гетото на Лос Анджелис. Свих по 89-та улица встрани от

главното шосе и направих ляв завой по пътя за Манчестър. Минахме покрай един магазин за алкохолни напитки и друг за оръжие.

— Не се ли отдалечихме малко? — попита Гюнтер.

— Този човек е най-добрият — отвърнах аз и намалих скоростта. Минавахме покрай един негър, облечен в кафтан от зелено кадифе и с огледални слънчеви очила, облегнат до входа на един магазин за заложенени вещи.

— Уга-буга! — извиках му аз и натиснах спирачката, прошепвайки на Гюнтер: — Това е паролата.

След 30 секунди карахме с бясна скорост по 103-та улица и минахме покрай кафене „Кво става?“. Пресякохме железопътната линия в долния край, после свихме плътно вдясно по една алея и спряхме пред кръчмата „Кулите на Саймън Роудна“. Гюнтер и Антъни излязоха от колата и се вторачиха в двете кули от счупени бутилки и бирени консерви, които просветваха в сумрака.

— Това пък какво е сега?

Сложих пръст на устните си и ги поведох към главния вход.

— Чакайте тук — рекох им аз, като ги сложих да седнат до една бетонна плоча, рекламираща някакъв дом на покойници в Клармонт. После се върнах в колата и подкарах към пристанищната магистрала. Като се имаше предвид състоянието на обществения транспорт в Лос Анджелис, щях да бъда сам и свободен поне още шест часа.

[1] Революционерка исп. — Б.пр. ↑

[2] Член на религиозно общество в Пенджаб — Б.пр. ↑

4

Когато за втори път спрях пред училището, беше тъмно като в рог. Тръгнах бавно към входа, давайки на пазача сикх пълната възможност да направи връзката между Гюнтер, Антъни и мене. Той обаче само се усмихна и ми отвори вратата с лек поклон. Спрях за миг в антрето, за да нагодя очите си към бледата светлина. Долових мирис на евтино сандалово дърво, който идваше от кандилото. Стените бяха облепени с плакати на южноамериканските авиокомпаниии. Една топчеста жена в лъскави прилепнали панталони и горнище с една презрамка седеше зад едно бюро и дъвчеше бонбони „Биг бой“^[1]. Реших, че тя е Ронда, и предположих, че това място някога е било туристическа агенция. Вероятно не много отдавна.

— Здравсти. Аз съм Хари от Сейнт Луис. Компанията ме изпрати тук в командировка за една седмица, а приятелят ми Фил ми препоръча това заведение. Спомняш ли си Фил?

— Ами, да — тя ме изгледа с безразличие.

— Фил каза, че вашето заведение е най-доброто на тази улица.

— Тъй е — гласът ѝ не звучеше много убедително.

— С какво мога да ви бъда полезна?

— Какво предлагате?

— Масажи: френски, гръцки или английски... Шампоан „Горещо тяло“...

Тя четеше от някакъв ценоразпис на бюрото, напечатан на машина.

— ... Съвети на голо... Терапия във вана... И най-новото — борба с голо и живо тяло.

— Звучи превъзходно.

— 35 долара за половин час.

— Вие ли ще ми изберете момичето?

— Защо не?

Тя отново се поколеба.

— Нещо специално ли имаш предвид?

— Харесвам повече ориенталския тип.

Тя поклати глава и пъхна последния „Биг бой“ в широката си уста.

— Сбъркал си адреса.

— Но Фил каза, че имате тук една сладка, малка... японка.

— Фил отдавна не е идвал тук.

— Бил е тук миналата седмица.

— Тук това е много време, гълъбче.

— Че къде ще е отишла?

Тя ме изгледа и посегна по навик към една порция пържени картофи, оставени встрани.

— Знаеш ли, ти май не си облечен като бизнесмен от Сейнт Луис!

— Регистриран съм.

Посегнах към портфейла си и извадих пачка новички банкноти.

— Слушайте, трябва да ми кажете къде е! Цели три часа Фил ми разказва за нея и така ме запали, че...

Ронда сви рамене и впери поглед в банкнотите.

— Вие не разбирате. Имам особена слабост към източния тил жени. С други не мога.

Надвесих се над бюрото, опитвайки се да изглеждам похотлив и перверзен, но Ронда явно бе свикнала с това.

— Моля ви, кажете ми къде е!

Извадих една двадесетдоларова банкнота. Тя въздъхна и върна банкнотата. Пръстите ѝ бяха изцапани с шоколадово фуре.

— Спести си парите. Не зная... Единствено шефът знае. Той води счетоводството на заведението.

— Кой ти е шеф?

— Не мога да ти кажа това, гълъбче. Да не искаш да си загубя работата?

— Но аз трябва да зная!

— Е, не е съюзът. Поне това мога да ти кажа. Какво ти става, миличък? Ти май си търсиш белята? Тук е булевард Санта Моника.

— Слушайте, момичето, което търся... Сетих се за името ѝ... Казва се Мейко.

— Мейко?

— Да. Къде е?

— Мейко^[2]? — повтори тя и избухна в истеричен смях. — Къде си чул това?

— Ами моят...

— Сега разбирам.

Тя ме изглежда дяволито.

— Ти си приятел на Джок Хехт! Той нарича всички момичета Мейко.

[1] Голямо момче — букв. (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Малко коте, писанка. — Б.пр. ↑

5

— Хайде, Хехт! Отваряй, мръснико!

Аз блъсках по вратата на бунгалото му, а вътре светеше, телевизорът предаваше баскетболния мач „Лейкър“ срещу „Ник“ и Рик Хърн ревеше с пълна сила.

— Кого се опитваш да преметнеш? Алибито ти не струва и пет пари!

Никакъв отговор.

Почуках отново и надникнах през кухненския прозорец. На плота се виждаше недопита чаша кафе, а до нея няколко френски кифлички.

— Хехт! — извиках аз.

Отново мълчание. Сграбчих дръжката на бравата и натиснах с всичка сила, ала тя лесно се отвори — не беше заключена.

Хотелът беше празен, както и кухнята. Изтичах горе, за да надникна в спалнята. Нямаше никой. Пухеното легло на Хехт беше празно. Отново се втурнах надолу и проверих шкафовете. Нищо. След това спрях и се загледах в мача. Спомних си, че Хехт беше привърженик на „Лейкър“ — бях го чел някъде. В момента те водеха с 21 точки.

Тогава чух, че някъде нещо капеше и звукът се смесваше с дриблирането на баскетболната топка в някакъв странен синкоп. Приблжих се по посока на този странен звук. Бях почти сигурен. С рязко движение отворих вратата на банята. Хехт наистина беше там, проснат по гръб върху тоалетната чиния, а по белия порцелан се стичаше кръв, излизаща на тънка струйка от зейналата дупка в лявата част на главата му. Под него, на сивия мраморен под, лежеше специалният брой на „Сатърдей найт“^[1].

Полека и дълбоко поех въздух с помощта на диафрагмата си и отстъпих към хола. Слепоочията ми горяха. Хванах се за облегалката на креслото, мъчейки се да се съвзема и да се съсредоточа върху следващия ход.

Когато се успокоих, огледах стаята. Нямаше следи от борба. Всичко си бе на мястото. Един компютърен часовник отчиташе часовете до секундата. Беше 8 часът, 14 минути и 23 секунди. Времето бързо напредваше.

Вече посъвзел се, отидох и огледах Хехт по-отблизо. Устата му беше леко отворена, езикът бе притиснат към долната челюст. Пронизващите му по-рано очи сега бяха стъклени, почти като на риба. Оръжието лежеше точно там, където би трябвало да бъде, ако бе паднало от дясната му ръка, отпусната безжизнено върху капака на тоалетната.

Отново ми прилоша и се обърнах. Тогава забелязах бележката на пишещата машина. Беше напечатана върху лист от личния бележник на Хехт и оставена върху валяка. Отидох до бюрото и я прочетох.

„Това е последната бележка от бюрото на Джок Хехт. Не бях в състояние да постигна целите си. Между принципите и действията ми имаше дълбока пропаст, която не можеше да бъде преодоляна. Аз съм убиецът на Дебора Франк. Поемам цялата отговорност за това и изпълнявам собствената си присъда“.

В долния край на страницата бяха поставени инициалите му.

Прочетох бележката още веднъж и разгледах повърхността на бюрото. Беше подредено и нямаше почти нищо, освен една ролка коректорска лента. Таблото за съобщения беше недокоснато и картонените листа стояха така, както ги бях видял последния път. Металните кантонерки отстрани бяха заключени. Претърсих чекмеджетата. Най-горното беше пълно с флумастери и счупени моливи, второто — с канцеларски материали от най-различни хотели. Най-долното чекмедже беше напълнено с изрезки от вестници. Една страница, откъсната от някакво списание, описваше брачния договор, който Хехт бе сключил с жена си: „Смъртта на една стара институция проправя пътя за новата“. Най-отдолу имаше тетрадка с твърди гланцирани корици, каквато и аз бях използвал като ученик. На нея имаше етикет с надпис „Дневник № 24“ и започваше с дата 31-ви януари. Не беше имал време да я изпише. Отбелязал бе само няколко неща. Отворих тетрадката и я прелистих до края.

Неделя — Прав ли е Стърнър? Нима идеалното общество е съюз от егоисти, уважаващи индивидуалността си?... Да прочета отново: Франц Верфел и мемоарите на Алма Малер.

Вторник — Да не забравя: чисти ризи за официалния обяд на писателите в „Бевърли Уилшър“.

Петък — Синди от Топанга. Първата истински освободена личност... Да изпратя сметките на Р. Хаус. Да напомня на Джон Леонард да си каже думата по НИТВР по повод „Секът в печата“.

Тъкмо се канех да си запиша някои имена, когато на вратата се почука. Затворих книгата и чекмеджето. Хвърляйки още един бърз поглед към трупа, аз отидох до вратата, сложих веригата и отворих, колкото да си покажа носа.

— Кой е?

Една бледа червенокоса жена, около 30-годишна, стоеше отвън с малко кожено куфарче в ръка. Очите ѝ бяха необикновено яснозелени. Беше облечена в широк пуловер от груба прежда. Нямахше грим. Не ѝ беше необходим.

— Вие кой сте? — попита тя.

— Казвам се Мозес Уайн. Детектив съм.

— Частен детектив?

Кимнах.

— Бихте ли отворили вратата?

— Не преди да ми кажете коя сте.

— Не е ваша работа.

— Трябва да зная.

— Трябва да знаете ли? Аз имам по-голямо право от вас да бъда тук.

— И защо?

— Казвам се Нанси Хехт и това е бунгалото на съпруга ми — тя протегна ръка с куфарчето и се приближи до вратата.

Свалих веригата и бързо излязох навън, като затворих вратата след себе си, преди тя да може да влезе.

— Мисля, че е по-добре да не влизате, мисис Хехт.

— О, Джок пак е забъркал нещо — тя се усмихна язвително. — Не се тревожете. Свикнала съм.

Мина покрай мене и посегна към бравата. Хванах ръката ѝ.

— Не бива да влизате!

Жената се вгледа в мене за миг. По лицето ѝ пробяга съмнение.

— Какво е станало? — попита тя.

— Нека да отидем там — отвърнах аз, посочвайки към една пейка близо до басейна.

— Не, аз оставам тук.

— Мисля, че ще е по-добре да седнете.

— Какво има? Смятате, че щом съм жена, то аз не съм в състояние да приема лоша новина.

— Не съм казал, че...

— Е, аз влизам, мистър Уайн.

Тя тръгна отново с куфарчето напред. Имаше право. Ако бе мъж, щях веднага да ѝ кажа.

— Съпругът ви се е самоубил.

Жената глухо извика, отвори вратата и се втурна в хола.

— Не гледайте в банята! — извиках аз, но бе твърде късно.

Тя изпищя, втренчила се в трупа му.

— О, боже мой!

Мисис Хехт отстъпи назад ужасена, опипвайки с ръка, за да седне някъде. Затворих вратата на банята и постоях така, наблюдавайки я. Тя се посъвзе.

— Кога е станало?

— Някъде през последния час, предполагам. След като е започнал баскетболния мач. На пишещата машина има бележка.

Тя хвърли поглед към бюрото и отново към мене.

— А вие какво правехте тук?

— Работех за съпруга ви и се опитвах да сваля от него подозрението, че е убил Дебора Франк. Дойдох тук да го попитам нещо.

— Откъде да зная, че не сте го убили и после сте нагласили всичко?

— Щях ли да ви отворя?

Тя поседя малко, потънала в размисъл.

— Обадихте ли се в полицията?

Поклатих глава отрицателно.

— Сега смятам да го направя.

— Ще се кача горе да полегна.

— Искате ли да пийнете нещо?

— Не си правете труда.

Гледах я как се качва по стълбите и се помъчих да не забелязвам задничето ѝ точно в такъв момент. После отидох до телефона, за да се обадя в полицията. След като приключих, седнах на кушетката и хванах главата си с ръце. Аз самият бях доста потресен. Навън, някъде в съседно бунгало, се вихреше купон. Чувах пиянско бърборене и проточеното „бу-бап-а-лула“ на състава, който свиреше някакво реге. Сигурно не е лошо на Карибските острови.

Ченгетата не закъснях.

А когато дойдоха, бяха предвождани от познато лице...

— Я гледай ти — каза маститият сержант, влизайки през вратата като някакъв второразреден египетски танк. — Кого виждам тук? Та това е най-известният сред всички нас „пазител на реда“! И то точно когато мислех, че късата коса отново идва на мода.

— Ти самият също си се изджазил, Кунц. Нещо много си лъснат — рекох аз, посочвайки хромирания револвер, препасан под мишницата му. — Само че остави остроумията си за после — след като погледнеш в банята.

Той отиде до вратата и погледна вътре, последван от няколко младоци.

— Значи това е великият Джок Хехт? Не беше ли направил и друг един писател същото със себе си?

— Хемингуей.

— Да, де — Хемингуей. Къде е бележката?

Посочих към пишещата машина. Той зачете мъчително бавно.

— Кофти хора са тези интелектуалци. Откачени.

Кунц дочете бележката и започна да рови из чекмеджето на Хехт, пълно с изрезки. Издърпа една и прочете на глас: „Искате ли някой на високи токове? Неженен бял 25-годишен мъж, интересуващ се от безобидни игрички със семейни двойки или травестити.“

— Б-р-р-р!

— Гнуслив ли сте, сержант?

Кунц погледна нагоре към Нанси Хехт, застанала на балкона.

— Не, мадам. Аз съм детектив. Сержант Кунц. А това са офицерите Хигинс и Пиколо. — Много съжаляваме за това, което се е случило тук тази вечер. Чудехме се дали не бихте дошли с нас до участъка, за да отговорите на един-два въпроса.

Тя кимна и заслиза по стълбите. Кунц нареди на Пиколо да почака следователя, а всички останали тръгнахме към така наречените игрища Мармонт. Около басейна се трупаше тълпа, привлечена от полицейската кола, паркирана в края на бунгалото. Чух някой да шепне, че имало обиск за наркотици.

Вървах редом с Нанси.

— Не исках да се застъпвам. Можеше да се усъмнят.

— Няма нищо.

— Приятелката ми казва, че трябва да съм по-съзнателен.

Тя сви рамене.

— Ще дойда с вас в участъка.

— Не е нужно.

Спряхме пред полицейската кола. Кунц отвори вратата.

— Виж, ако не искаш да висиш тук цяла нощ, спокойно можеш да дойдеш с...

— И сама мога да се справя — рязко отсече Нанси и влезе в колата.

Аз стоях и гледах тъпо.

— Чу ли какво каза дамата, Уайн? — обади се Кунц. — Ти не й трябваш.

Той затръшна вратата и потегли.

[1] Събота вечер (англ.). — Б.пр. ↑

6

Навън беше все още тъмно, когато нещо издрънча рязко в ухото ми и аз се събудих. Пресегнах се за телефона.

— Ало?

— Ало, мистър Уайн? На телефона е Хариет Уейлън от Рандъм Хаус, Ню Йорк.

— Ъ-ъ-ъ...

— Мистър Уайн, чувате ли ме?

— Да, чувам ви.

— Защото със съжаление трябва да ви кажа, че договорът ви с нас е приключен. След... хм... смъртта на вашия клиент считаме, че не е нужно да се продължава разследването.

Нищо не отговорих.

— Мистър Уайн?

— Сега ли трябваше да ми се обадите?

— Какво?

— Знаете ли колко е часът?

— Ъ-ъ-ъ... тук в Ню Йорк е почти девет.

— Да, обаче тук в Бос Анджелис^[1] е точно шест без двадесет.

Треснах й телефона и зарових главата си под възглавницата, опитвайки се отново да заспя. Ала само след десет секунди Саймън се покатери отгоре ми, последван от Джейкъб. Телефонът беше събудил и тях. И тази сутрин щяхме да ядем палачинки и да гледаме как слънцето изгрява.

Само че този ден нямаше слънце. Беше облачно. Вятърът духаше от север и носеше влага. В осем часа вече валеше. Закарах Джейкъб в училището му, където децата сякаш повече шиеха гоблени, отколкото се учеха да четат. После поех към бавачката на Саймън, Нора. Този път тя си беше вкъщи — готвеше се за шофьорски психотест.

Целунах Саймън за довиждане и подкарах към къщи в мрачно настроение. Само преди един ден имах добре платена работа и перспективата да се появя върху корицата на „Ролинг Стоун“. Сега

можех само да си мисля за противната физиономия на Хехт върху тоалетната седалка, за Алора, която пътуваше през пустинята с трупата от мустакати мексикански актьори и с пухения спален чувал, разстлан в дъното на фургона.

Сложих на грамофона една дългосвиреща плоча на Били Холидей и се отпуснах върху кушетката, за да гледам дъжда. Валеше като из ведро. Дъждът биеше по стъклата на прозорците и замрежваше гледката ми към евкалиптовите дървета на хълма. Една стърбена фигура в жълт дъждобран сновеше от единия до другия тротоар на улицата, като се стремеше да избягва локвите. Беше пощальонът.

След малко той се запъти към моята къща, пъкна една пощенска картичка в процепа заедно с няколко сметки и изчезна зад ъгъла. Протегнах ръка, за да взема картичката. Снимката на лицевата ѝ страна показваше грубоват селянин, яздец магаре през едно старинно средиземноморско селце. Посланието на обратната страна беше размазано от дъжда. Беше написано за Джейкъб и Саймън и идваше от Сузане.

„Здравейте деца!

Намирам се на о-в Корфу във вилата на един чудесен французин, биолог. Той мисли, че човекът ще оцелее чрез хидропония^[2]. Питайте баща си какво значи това.

С обич: мама“

Закрепих картичката над камината и отидох в кухнята да направя кафе. После се върнах във всекидневната с пълен термос. Седнах пред бюрото и се заех със сметките. Инфлацията беше свирепа. Изглежда, че през последния месец режийните ми разноски бяха нараснали двойно.

Взех червен маркер, извадих сметките и преди да взема чековата си книжка, на вратата се почука. Станах и отворих. Там стоеше Нанси Хехт. От дългата ѝ червена коса се стичаше вода.

— Не знаех, че в Лос Анджелис вали.

— А как според вас стават нашите „кални пързалки“?

Отворих вратата по-широко. Тя влезе, свали мократа си жилетка и я метна върху облегалката на креслото. Очевидно не бе спала добре в

бунгалото на комплекс Мармонт. Беше по-бледа в сравнение с предишната вечер. Под зелените ѝ очи имаше тъмни кръгове. Това я правеше да изглежда някак безпомощна и бездомна.

— Не зная откъде да започна.

— Какво ще кажете за едно кафе?

— Благодаря.

Налях ѝ кафе, а тя се огледа наоколо и спря погледа си върху една свирка от Афганистан, изпратена ми от Сузана като подарък за рождения ми ден.

— Какво ви е мнението за Джок? — попита ме тя.

— Бил е малко депресиран, но така са повечето хора в наши дни.

Аз почти не го познавах.

— Мислите ли, че се е самоубил?

— Не бих могъл да кажа. И вие, и аз четохме бележката.

Тя замълча, сякаш се мъчеше да си обясни съдържанието ѝ.

— Написал е „отговорност“ неправилно. Как ви се струва? Един писател да сбърка „отговорност“.

— Четох някъде, че Фицджералд не е можел да пише правилно.

Тя седеше и пиеше кафето си. Очите ѝ започнаха да блуждаят.

— Имаме дъщеря — рече Нанси.

— Къде е тя?

— В Ню Йорк. Обадих ѝ се тази сутрин. Мисля, че още не е разбрала.

— Може би трябва да се върнете.

— Не преди да открия кой е убил Джок. Не би могъл да се самоубие. Беше твърде... егоистичен.

Тя кръстоса крака и придърпа полата си. Навън дъждът плющеше по нагънатия покрив на гаража — чувах как трака глухо някъде в далечината.

— Казахте ли това в полицията?

— Да, но разбрах, че не ми вярват. Те не разбираха нашата връзка.

Изгледах я въпросително.

— Открит брак... Мислех си, че това значи аз да бъда проститутка. Един от тях, дори се опита да ме свали... Имате ли цигари?

— Не пуша.

— И аз. Просто си помислих...

Устните ѝ потрепваха. Тя даваше воля на това, което бе съдържала в хотела.

— Искате ли малко коняк?

Нанси кимна. Отидох в кухнята, за да донеса бутилката.

— Мога да ви платя! — извика тя. — Джок харчеше всичките си пари. Казваше, че ако се почувства твърде осигурен, ще спре да яде. Но аз имам собствени пари. Преподавам английски език в Хантър Колидж.

Върнах се с една голяма стъклена чаша и я напълних до половината с коняк.

— По колко вземате? — попита ме Нанси.

— Сто долара на ден плюс разходите — всъщност бяха повече.

— Благодаря — каза тя, поемайки от мене чашата, която бързо изпи.

По очите ѝ разбрах, че не бе свикнала да пие. Сигурно не бе свикнала и с наркотиците.

Когато се почувства по-добре, Нанси ми разказа за брака си. Срещнала Хехт преди осем години, когато той отишъл в Хантър да чете лекции върху книгите си. Тогава Нанси била асистент-преподавател и водела семинар по съвременни американски автори. Хехт тъкмо се съвземал от ужасния си брак с една певица на име Долорес Лий и търсел някой, който да е по-сговорчив и по-подходящ по интелект. Той поканил Нанси да пийнат, после я поканил на вечеря и накрая — на едно шикозно литературно соаре в Бруклин. Скоро започнали да ходят заедно. Тя се преместила в луксозния му апартамент на 73-та улица в Ийст Енд. Пред важните хора в изкуството и в средствата за масова информация Хехт я представял като своя жена. Когато ѝ направил предложение, тя не могла да откаже. Все пак той бил Джок Хехт, а тя — само някаква си неопитна кандидат-аспирантка, подготвяща дисертация върху Емили Бронте.

— Кога решихте да „отворите“ брака си? — попитах аз.

— Избрахме тази дума преди три години. Но в действителност го прилагаме на практика още от самото начало. Никой от нас не вярваше в моногамните връзки. В природата те се появяват само сред...

— Гарваните, гъските и скаридите.

Тя се разсмя.

— Джок сигурно ви е казал. Всъщност той забравя гибоните.

— И всичко наред ли беше?

Нанси спря да се смее и ме погледна.

— Ще ви излъжа, ако кажа, че не ми е било трудно понякога. Всички радикални промени са трудни. Но историята доказва, че хората отправят един към друг съвсем несправедливи претенции. Време е да се опитаме да се променим.

Налях ѝ останалия коняк и тя го пресуши на един дъх. Все още беше рано, но започнах да добивам настроение. Бръкнах в чекмеджето, измъкнах малката торбичка и няколко игли^[3].

— Когато работите, винаги ли се дрогирате? — попита ме тя.

— Човек с моята работа винаги се нуждае от малко упойка.

Тя напълно се отпусна върху кушетката. Бледите ѝ прозрачни страни се зачервиха — добиха яркочервен цвят, подобен на този на косата ѝ.

— Кой мислите, че го е убил? — попитах аз.

— Много хора биха могли. Джок лесно си създаваше врагове.

— Можете ли да се сетите за някого?

Тя бързо кимна.

— Майер Грийнглас.

— Гангстерът?

— Джок живя с него известно време. Пишеше книга за еврейската мафия.

— И какво стана?

— Джок не можа да напише книгата. Седмица след като той се прибра вкъщи, Грийнглас беше обвинен в подправяне на кредитни карти. Съдията определи присъда от две до десет години. Казват, че Грийнглас считал Джок виновен за това.

— Къде е Грийнглас?

— В затвора „Търминал Айлънд“.

— Хайде да го посетим.

Тя ме погледна, за да се увери, че говорех сериозно. Отидох до шкафа и извадих дъждобрана си. На Нанси дадох едно жълто мексиканско наметало с черни ресни.

— Засега можете да използвате това.

— На кого е?

— На една стара приятелка. Там, където тя е сега, не вали.

[1] Тук вместо Лос (Анжелис) — игра на думи. — Б.пр. ↑

[2] Отглеждане на култури без почва, във вода с разтворени минерални соли. — Б.пр. ↑

[3] Инструмент, необходим при пушенето на хашиш. — Б.пр. ↑

— Майер Грийнглас е изискан джентълмен и изряден затворник. Защо искате да го видите?

— Аз съм частен детектив и разследвам смъртта на съпруга на тази жена — писател на име Джок Хехт. Хехт е бил приятел на Грийнглас. Просто искаме да се посъветваме, сър, нищо нередно.

Пазачът разгледа внимателно картата ми и ми я върна. Даже и да бе чул за Хехт, не го показва.

— Разбирате, че мистър Грийнглас ще говори с вас единствено ако той сам пожелае.

— Разбираме.

Той се изправи и излезе от офиса. Погледнах през прозореца към Търминал Айлънд. Неговите криви улички, оградени с палми и долнопробните пристанищни барове винаги ми напомняха за столицата на някоя западаща бананова република. На един от хълмовете даже имаше сграда на ветераните от администрацията, която приличаше на национален дворец, очакващ държавен преврат. След дъжда той още повече приличаше на такъв. Гледката към модерното пристанище — корабните подпори и модули — беше забулена в сивота. Личаха само мрачните редици от къщи в пастелни тонове и ръждясалите корпуси на товарните кораби в сухия док.

След няколко минути пазачът се появи на вратата. Той ни поведе из лабиринт от коридори, покрай отворени тоалетни и празни килии. Накрая стигнахме до едно стълбище от арматурно желязо, водещо към тази част от сградата, в която се намираха стаите за културни занимания.

— Вътре е — рече пазачът, посочвайки към вратата на нещо, което минаваше за затворническа библиотека. — Дава ви пет минути.

Отворих вратата и видях Грийнглас да седи пред най-обикновена дървена маса под светлината на луминесцентната лампа. Върху масата бяха натрупани книги, които почти го скриваха. Той имаше крехка фигура и мургава петниста кожа. Ръцете му бяха мършави като на

скелет. Цяла мрежа от тънки сини вени пронизваше слепоочията на плешивата му глава, покрита тук-там с рехави кичури тънка бяла коса. Това бе якият здрав мъж, който носеше костюми от 500 долара и украсяваше страниците на неделната притурка на „Дейли Нюз“, когато бях дете.

— Хехт е мъртъв! — каза Грийнглас, без да чака да му се представим. — Гай гезунт!

Той говореше идиш^[1] като вуйчо ми Бени. „Добре, че се отървахме“ — беше казал Грийнглас.

— Защо така?

— Защо? Вие ме питате защо? След всичко, което той ми направи?

Грийнглас се разсмя и се огледа изпитателно наоколо, сякаш търсеше измежду орфаните броеве на „Фийлд енд Стрийм“^[2] някой мистериозен слушател, който да го подкрепи.

— Приех го в къщата си, представих го на приятелите си, взех го с мене на Бермудските острови и Палм Спрингс, дадох му всичко, което поиска. И какво направи той? Написа ли книгата? Изпълни ли обещанието?... И защо не го изпълни?

Той разпери тънките си, подобни на пипала, ръце.

— Жени... жени... Единственото, което искаше да прави, бе да ги чука!

— Тук е съпругата му, Майер. Едва снощи е пристигнала.

— Е, надявам се, че поне ви е оставил някакви пари.

Грийнглас се втренчи в нея, както дяволът в огледалото, гледащ голата жена. Поизправи се, в очите му се появи странен блясък и той приглади няколкото останали на главата му косъма.

— Не искаше дори да ме чуе — продължи Грийнглас.

После ме издърпа към себе си и взе да шепне в ухото ми. Поклатих глава.

Нанси ме изгледа, озадачена.

— Иска да знае дали сте еврейка — поясних аз. — Мисли, че сте красива, но не би излязъл със shikse^[3].

— Много остроумно — рече Нанси.

Майер засия и потри ръце.

— Какво искате от мене? Остават ви само четири минути.

— Защо бяхте против Хехт, Майер?

— Казах ви. Беше измамник. Нищо не направи. Не написа книгата.

— Научихме, че сте го считали виновен за вашата присъда по повод фалшифицирането на кредитни карти.

— Той нямаше нищо общо с това.

— Така пишеше във вестниците — каза Нанси.

Майер вдигна поглед към нея.

— Адвокатите ми измислиха тази история, за да заблудят следствието.

— Но това не помогна — вметнах аз.

— И вие вярвате на това?

— Защо не?

Гласът му изведнъж прозвуча мрачно, почти заплашително.

— Да убие такова хубаво момиче като Дебора Франк. И аз щях да свърша със себе си, ако бях направил такова нещо.

— Сигурен ли сте, че той го е направил?

— Че кой друг?

Зад нас пазачът крачеше нагоре-надолу и гледаше часовника си. В затвора всеки имаше много време, освен тогава, когато наистина му трябваше.

— Какво ще кажете за приятелите на Хехт? Някой от тях идваше ли у вас?

— Не познавам приятелите му.

— А говореше ли по телефона? Някой обаждаше ли му се?

— Кой да му се обажда? Някой сводник? Менажерът на нудистката колония?

Той отново погледна към Нанси.

— Защо искате да знаете дали съпругът ви е бил убит? Каква полза ще имате от това? Благодарете се, че сте се отървали.

Грийнглас извади две скъпи пури от джоба си и ми предложи едната. Поклатих глава.

— И навън не бихте могли да намерите по-добри.

— Три минути! — обади се пазачът.

— Истински „Ъпман“^[4] от Хавана. Изпращат ми ги от Швейцария без целофана.

Той извади специално ножче и внимателно подряза края на пурата.

— Нещо друго, мили деца?

— Как допуснахте Хехт да влезе в живота ви? Не е ли малко рисковано един писател да си пъха носа във вашите работи и да бъде част от семейството ви?

— На моята възраст?

— Нима не би могъл да надуши нещо, което вие не бихте искали някой друг да знае?

Грийнглас се облегна назад, запали клечка кибрит, завъртя бавно пурата над пламъка, докато хубаво се разгори и дръпна няколко пъти, преди да заговори отново.

— Спомням си един случай...

— Две минути! — извика пазачът.

— Откривахме хотел „Фламинго“ в Лае Вегас... трябва да беше през 46-та или 47-ма... Разказвал ли съм ви за това?

— Не, Майер.

— Но, разбира се, че не. Нали не сме се познавали преди? Едно мило еврейче... Та, за какво говорех?... Да, Вегас... 46-та, 47-ма... във „Фламинго“...

Грийнглас замълча и се огледа, като дръпна още веднъж от пурата си. Имах силното подозрение, че той просто се опитва да убие някак времето.

— Давайте по същество, Майер.

— Не бързай, момче... Та, там, във Вегас, през 46-та, 47-ма... един репортер дойде със самолет от Калифорния, за да ме интервюира. „Майер — пита ме той, — вярно ли е, че сте подкупили губернатора на Невада, за да получите разрешително за игралното казино в хотела.“ „Синко — викам му, — не само че съм подкупил губернатора, ами още държавния секретар, трима конгресмени и един сенатор.“

— Една минута! — обади се пазачът, приближавайки към масата ни.

— Отидох във Вашингтон и говорих с всички, които познавах в отдела на финансите и държавните приходи, като започнах с кабинета и стигнах до най-дребното чиновниче. Свързах се с всички важни личности от пресата и печата. По онова време все още издаваха „Колиър“ и „Сатърдей Ивнинг Пост“. После посетих кмета на Ню Йорк в „Грейси Меншън“. И знаете ли какво?

— Какво?

Пазачът дойде до масата ни и застана между нас. Беше разперил петте си пръста.

— Този човек май се опитва да ни каже нещо — рече Грийнглас.

— Само няколко минути още — казах аз.

Грийнглас поклати глава.

— Не довършихте историята.

— Имам урок.

Той посочи към една от стаите със стъклена врата.

На стената имаше графични диаграми.

— Уча някои приятели на основните положения от банковото дело.

Майер се изправи и протегна ръка.

— Елате пак, ако имате някакви въпроси. И не забравяйте да доведете и shikse.

Той щипна Нанси по бузата.

— Толкова много съм чувал за вас и за дъщеря ви от вашия покоен съпруг.

Грийнглас се обърна и излизайки от стаята, се присъедини към няколко затворници, стиснали тетрадки под мишниците си. Те влязоха в класната стая и затвориха вратата след себе си.

— Някакви други предложения? — попита Нанси.

— Знае как да отбягва въпроси, нали?

— Има опит в това.

Последвахме пазача, минахме по стълбите от арматурно желязо и се върнахме в дългите коридори. Той ни изпроводи чак до изхода. Притичахме под дъжда до колата.

Аз изтичах пръв и преди да седна зад волана, отключих вратите.

— Какво ще кажеш за Синди в Топанга? — попитах я аз, докато минавахме по моста към Сан Педро. — Името говори ли ти нещо?

— Трябва ли да ми говори?

— Първата истински освободена личност.

Нанси се усмихна.

— Сигурно е приятелка на Джок.

— Намерих името ѝ в дневника.

— Какво пишеше за нея?

— Нищо, освен, че е...

— Освободена?

— Да.

— Мислиш ли, че е възможно?

— Да си истински освободен?

— Да.

— Не зная. Все още не мога да реша кой трябва да излезе пръв от асансьора — аз или дамата.

Нанси се засмя. Погледнах я. Тя се бе облегла на прозореца на колата и сваляше наметалото си. Огненочервената ѝ коса се отразяваше в огледалото — огнени кичури на фона на дъждовните капки.

— Знаеш ли, ти си жена, която прави това безпредметно.

— Кое?

— Отвореният брак... свободата да спиш с когото поискаш.

— Това комплимент ли е?

Сузане и Алора бяха прави. Зелен си още, миличък.

[1] Немско-еврейски език. — Б.пр. ↑

[2] Издание на периодичния печат в САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Жена, която не е еврейка — Б.пр. ↑

[4] Известна марка пури. — Б.пр. ↑

8

Самоубийството на Джок Хехт не представляваше такава голяма сензация, както тези на Хърст или Солженицин, ала все пак бе събитие и всички по-второстепенни средства за масова информация го отразиха. Когато закарах Нанси обратно в Шато Мармонт, беше вече обяд. Искаше да се обади в Ню Йорк на дъщеря си, която по това време се връщаше вкъщи от училище. Ала една тълпа от репортери се втурна към нас и започна да протяга микрофони през прозорците на колата, преди още тя да успее да се покаже навън.

— Мисис Хехт, защо съпругът ви се самоуби?

— Мисис Хехт, има ли някакви ръкописи, оставени след смъртта му?

— Какво мислите за сексуалния живот на съпруга си, Нанси?

Исках да ѝ помогна и спрях колата пред задния вход на бунгалото. Слязохме и тръгнахме заедно към вратата. Спогледахме се за миг преди тя да влезе вътре.

— Ще ти казвам всичко, до което успея да се добера.

Нанси отвори вратата и влезе.

— Заклучи! — казах и аз и почаках, докато чух изщракването на ключалката.

После си тръгнах. Исках да поговоря със Синди от Топанга, „първата истински освободена личност“, преди ченгетата да са започнали да се ровят из дневниците на Джок Хехт.

Беше около два следобед, когато се отбих от аутобана Вентура и свих по булевард Топанга Каньон. Заизкачвах се по хубави и не толкова хубави пътища, през познатите вече страховити сипеи на каньона. Посещението ми в Топанга беше като изследване на археологическа находка — напречен разрез на обществото през последните двадесет години: фермери и някогашни радикали; под тях индианци и чиканос; а най-отгоре — хипита, рок звезди и професори от калифорнийския университет в Лос Анджелис.

Пазарът в Топанга бе мястото, където си даваха среща хората от по-бедняшките квартали. Беше единственият търговски център на юг от Бъркли, където едрозърнестият пшеничен хляб се срещаше пет пъти повече, отколкото „хлябът чудо“^[1]. Цялото място бе пропито от атмосферата на залежали стоки. Начинът на живот сякаш се бе вкаменил и останал неизменен с течение на времето, докато останалата част от света вървеше напред. Облечени в пъстроцветни фланелки и превързали главите си с шарени кърпи, украсени с мъниста, тукашните хора ми приличаха на онези японски войници, които бяха останали скрити в джунглата тридесет години, без да разберат, че войната отдавна бе свършила.

Минах покрай една стара поща, превърнатата сега в кафене. Вътре неколцина от местните седяха и пиеха бира, прокарвайки пръсти през сивеещите си бради и през дългите си, оредяващи коси. Седнах и си поръчах чаша кафе. От джубокса долитаха звуците на Бахова кантата. Търсех начин да срещна погледите на четирима мъже отсреща.

— Ей, момчета! Някой от вас да познава Синди?

Те ме изгледаха изненадани от това, че някой ги бе заговорил.

— Коя Синди? — попита единият от тях с кепе, нахлупено над очите му. — През шейсата познавах една Синди в Кеймбридж. Беше келнерка в „Голдън Венити“. После имаше една друга Синди от улица Мак Дугъл — работеше във фолклорния център. Имаше Синди и в Бенингтън и още една Синди, която държеше бар в Торемолинос. Синди от Франция, Синди от Мароко. Запознах се с една Синди, която пътуваше на стоп от Биг Сър...

— Имам предвид тукашната Синди — от каньона.

— О, тази ли?

Той се засмя и поклати глава.

— Никога не съм чувал за нея.

Останалите ме гледаха тъпо.

— Занимава се нещо със секс.

— Човече, та те всичките се занимават със секс... Нали са курви?!

Думата ме жегна. Сякаш не я чувах всеки ден.

— Искате да кажете д-р Синтия Хардуик? Обърнах се и видях един дребен, спретнат мъж, който пиеше еспресо в ъгъла и четеше „Льо Фигаро“.

— Така ли?

— Почти съм сигурен. Всички я наричат Синди. Тя е най-известната личност в сексбизнеса тук. Аз самият се лекувам при нея. Живее в жълтата вила „А“, на една миля оттук — по „Фърнууд“, вдясно.

Човекът сгъна вестника пред себе си.

— Непременно ѝ се обадете.

Напуснах пазарния център и поех по „Фърнууд“. Навлязох в един по-изискан квартал на Топанга — кварталът на адвокатите, професорите и сценаристите. Повечето от тях караха „Волво“ или „Пежо“ и в градинките пред къщите си имаха по някоя и друга скулптура — имитация на Пикасо.

Вила „А“ на Синтия Хардуик беше разположена високо върху една скала с изглед към целия каньон. Спрях зад едно ново „Бе Ем Ве“ с табелка, на която разчетох инициалите на Аризона. Слязох в дъжда и натиснах звънеца. Къщата бе построена в стил, представляващ смесица между селска къща и кич. Вратата бе издялана ръчно от червено дърво, имаше меден звънец и името Д-р Синтия Хардуик бе заобиколено от черен кант. Отвътре песента на Деодато „2001-ва“ гърмеше с пълна сила.

Чаках дълго, докато ми отворят. Най-после вратата се отвори и откри дребна, запазена жена на около петдесет години. Тя беше по бикини и бършеше потното си чело с плътна, синя хавлиена кърпа.

— Ако сте от групата на възрастните мъже без партньори, то те смениха часа си и идват във вторник.

— Д-р Хардуик, казвам се Мозес Уайн...

Тя ме огледа от горе до долу.

— Носите ли назначението си?

— Какво?

— Официално медицинско назначение от лекар-психотерапевт.

Смутих се. Синтия Хардуик взе ръката ми и я задържа.

— Не се тревожете — каза тя. — Не съм агресивна.

След това се обърна и влезе в къщата. Последвах я. Синтия се заизкачва по някакви спираловидни стълби, водещи към горния етаж, и се провикна:

— Тони... Тони! Остават ти само пет минути! Защо не дойдеш по-рано утре?

Тони — млад рус мъж, облечен в пуловер, се показва в горния край на стълбите. Изглеждаше мрачен. Тя го целуна пламенно.

— Ще стане! — рече Синтия. — Запомни — трябва търпение, а не изпълнение. В това е тайната.

Мъжът заслиза надолу, мърморейки нещо на себе си.

Д-р Хардуик ме повика с пръст.

— Горкият Тони. Лекуващият му лекар го е изпратил чак от Финикс и очаква чудеса.

Видях как Тони подкара „Бе Ем Ве“-то. Качих се по стълбите на горния етаж. Нямаше много мебели — само една кушетка, няколко възглавници и едно двойно легло.

Синтия седна и ме огледа от глава до пети сякаш бях апетитно парче месо.

— Първото нещо, което ще се опитаме да направим, е да свикнем с голотата.

— Това трудно ли е?

— Струва ви се лесно, така ли?

— Ходил съм на нудистки лагер.

— Добре. А сега да се съблечем.

Тя стана и свали фланелката си. Започнах да разкопчавам ризата си.

— Надявам се разбирате, че може да продължи дълго време — говореше тя. — Трябва да се отпуснем и да бъдем търпеливи. В това е тайната.

Синтия свали и бикините си и застана гола пред мене. Тялото ѝ беше в добро състояние за възрастта ѝ. Разкопчах колана и събух панталона си.

— Сега легнете по корем — рече тя. — Ще започнем обучение по сензитивност, като отбягваме ерогенните зони. Това може да трае с дни. Няма да бързаме.

Легнах на леглото с лице към светлозелената възглавница.

— Трябва да ви кажа нещо — рекох аз.

— Не, не. Не се страхувайте. Справяте се чудесно.

Синтия се наведе над мене и започна да масажира гърба ми, като движеше пръстите си по протежение на гръбнака ми от горе на долу. Заоглеждах стената, докато тя работеше. На стените се мъдреха плакати от Гватемала. Имаше и една реклама, залепена направо на

голата мазилка: „Открий себе си! Една седмица в Таити с д-р Синтия Хардуик. Забележителен сексуален сурогат...“

— Надявам се следващият път да си спомните за назначението на лекуващия ви лекар.

Опитах се да кажа нещо, но тя обхвана с длани задника ми и започна да го масажира с леки потупвания отдолу нагоре. Усещането беше страхотно.

— Това е упражнение №6 на Мастърс и Джонсън... В началото на следващата седмица можем да започнем с натъпкването.

— Натъпкването?

— Проникване с мек пенис... От какъв вид дисфункция казахте, че страдате? Първична или вторична?

— Дисфункция? Не съм дошъл тук заради никаква дисфункция.

— Какво?

— Нали това се опитвах да ви кажа?

Д-р Хардуик отстъпи назад. Седнах на леглото, чувствайки се като пълен глупак — пенисът ми беше щръкнал под ъгъл 45 градуса.

— Явно, че не е заради дисфункция — рече Синтия, когато посегнах към гащите си. — Това не бива да отива на вятъра.

Тя се усмихна и тръгна към мене, но и двамата бяхме изненадани от серия силни изстрели. Скочих, както си бях гол, и заставах до прозореца. Гюнтер бе яхнал мотоциклета си под гаража на отсрещната страна на улицата и стреляше с 38-милиметровия си „Магнъм“ в един изоставен камион. Отворих прозореца, наведох се навън и махнах с ръка.

— Я, кого виждам! Та това е Великият Детектив на нашия век!

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Вървя след тебе чак от Мармонт, сладурче.

Той се прицели във фаровете и стреля. Разхвърчаха се парчета от стъкло.

— Трябва да обръщаш по-голямо внимание на огледалото си за обратно виждане.

— Ама, чакайте. Кой сте вие? — попита Синди, като навлече халата си и застава зад мене. — Не желая в института ми да идват полицаи.

— Не се тревожете. Той е с мене. Разследвам самоубийството на Джок Хехт.

— Самоубийство! Бабината ти! — изкрещя Гюнтер от улицата.
— Онова копеле никога не би се пречукало с толкова банален изстрел.
Трябва да разнищим историята. Работата е гнила, Мозес.

[1] Wonder Bread — марка фин бял хляб (англ.). — Б.пр. ↑

9

— Значи вие сте прочутият Д-р Гюнтер Томас? — рече Синди.

И тримата бяхме насядали около малката масичка за кафе на долния етаж. Над нас се извисяваше портрет на Айседора Дънкан в цял ръст.

— Чела съм книгата ви „Ужас в Тулуза“, онази за конвенцията, касаеща хората от петролната промишленост. Вярно ли е, че всички тези кранисти, за които пишете, умират от куршум?

— Или от куршум, или от метадон^[1].

— Не е чудно тогава, че имаме енергийна криза.

Тя така изгледа Гюнтер, че коженото му яке едва не се разпадна на съставните парчета.

— Дойдохме тук, за да поговорим за Хехт, д-р Хардуик — напомних ѝ аз.

— Да, зная. Горкият Джок. Толкова много се стараеше.

— Стараеше се за какво?

— За какво, мислите? За да се освободи от традиционния морал на нашето общество. Ето защо прекарваше толкова време в института.

— Института?

— Нали знаете? Институт „Освобождение“. Не може да не сте чували! Аз съм един от директорите.

Поклатих глава.

— Точно зад ъгъла е. Веднага след Туна Каньон.

— Какво става там? — попитах аз.

— Хората идват за седмица или за десет дни. Оставят зад себе си цивилизацията и нейните несгоди, за да преоткрият своето собствено, естествено аз.

— Как се прави това.

— Ами, занимания, упражнения, учение. На Джок му харесваше в института... груповите бани и сауни... Доста добре сме оборудвани. Изцяло сме притежание на Лигата за сексуални свободи.

Гюнтер стана и извади кутийка с бял пращец^[2] от вътрешния джоб на якето си.

— Хайде да хвърлим поглед на института — той се отправя към вратата.

— Чакай малко, Гюнтер!

Д-р Томас спря, а аз се обърнах към Синтия.

— Лига за сексуални свободи? Какво е това?

— Една калифорнийска съдържателна компания, интересуваща се от човешките възможности и занимания през свободното време.

— Какви занимания?

— Творчески. Любовни. Експериментални. Нали разбирате... екстернистки.

— Можете ли да бъдете по-точна?

— Книги... филми... внос-износ.

— Внос-износ на какво?

— Сексуални апарати от Хонконг.

— А салоните за масажирание?

— Не зная.

Тя ни изгледа смутено.

— Аз наистина не обръщам особено внимание, освен когато се отнася до института.

— А кога се отнася до института?

— Когато става въпрос за фондовете.

Синди се изправи и се загледа към горния етаж.

— Намирисва ми на нещо — изръмжа Гюнтер. — Кой всъщност стои зад всичко това?

— Не бих могла да кажа... Вероятно някой в института би могъл да поговори с вас... Ако се съгласи... А сега извинете ме, но хората от семинара по сензорна осезаемост ще се съберат тук след десет минути.

И тя изчезна нагоре, без да чака да я извиняваме. Оставих визитната си картичка на масата и излязохме навън.

— Залагам осем към три, че тази Лига е само прикритие на ЦРУ — рече Гюнтер, когато се качихме в колата. — Ще оставим моето велосипедче тук. Давай към Туна Каньон.

Свих рамене и потеглихме, като продължихме да се изкачваме по „Фърнууд“. Стигнахме най-горе и поехме по „Туна Каньон Роуд“. На пресечката имаше табела с надпис: „Институт «Освобождение» — три

мили“. Табелата сочеше към един тесен и мръсен път, който не бях забелязал преди това. Завих и подкарах отново, следвайки наскоро издълбания коловоз, успореден на празното речно корито, което бързо се пълнеше от дъжда. Беше се образувало малко ручейче, криволичещо между все още зелените дъбове. Завихме и се озовахме в задънена улица.

— Голям умник си загдето вървиш след мене чак от Мармонт.

Гюнтер гордо засия.

— Изненадан съм, че толкова лесно успях да те преметна.

— Никой не е съвършен. И сега ни преследват.

— Какво?

Той рязко се извърна, подаде глава от прозореца и погледна назад. Нищо не се виждаше.

— Автомобил „Линкълн Континентал“ модел 74-та година, небесносин, с автоматично превключване. Калифорнийски номер — 328 КЛР.

— Будалкаш ме.

Намалих скоростта и спрях до едно старо ранчо със счупена ограда. Отпред имаше жълта пощенска кутия, а над нея — знаменце. От единия ѝ край се подаваше подгизнал вестник. Няколко петнисти коня ядяха от кофа с кърмилото в обора и опашките им играеха наляво-надясно.

Погледнах в огледалото за обратно виждане и започнах да броя. Когато стигнах осем, видях широката броня на „Линкълн“—а да се подава иззад завоя при скалите.

— Значи не ме будалкаш! — каза Гюнтер и извади автомата си.

Пресегнах се назад и го сграбчих за ръката.

— Да не искаш да ни пречукат?

За момент той свали ръката си, а аз продължих надолу по пътя.

Позицията ни никак не ми се нравеше, но засега нямаше друга алтернатива. Колата отзад ни следваше бавно и уверено. След още двеста метра разбрах защо. Един зелен микробус „Форд“ беше спрял напреко на пътя. От едната ни страна бе скалата, а от другата — тридесетметрова пропаст. Двама мъже стояха разкрячени пред микробуса с автомати, насочени право в предното стъкло на колата ни.

Дъждът по стъклата разкривяваше фигурите им, извивайки телата им като във вълшебни огледала. Натиснах полека спирачката,

изнесох колата вдясно близо до канавката. След това направих рязък завой на 180 градуса и препуснах бясно назад към „Линкълн“—а. Чух изсвирване на клаксон. Гюнтер се наведе от прозореца и се прицели в другата кола.

— Тъпо копеле! — изкрещях му аз, но беше твърде късно.

От „Линкълн“—а се показва някакъв мъж, извади елегантна тънка пушка, стреля два пъти и съвсем точно улучи двете ми предни гуми. Ягуарът се завъртя още веднъж на 180 градуса, хързулна се надолу по пътя цели петнадесет метра и жестоко се заби в ствола на един явор. Главата ми издрънча в покрива на колата. Гюнтер, с ръка все още отвън, се търколи на предната седалка, „Магнъм“—ът отхвърча от ръката му, прелетя над асфалта и цопна в прииждащата река.

Излязохме с вдигнати ръце.

Мъжете от „Линкълн“—а се приближаваха бавно. Бяха трима. И тримата бяха латиноамериканци. Слънчевите им очила бяха леко оцветени, носеха скъпи костюми, които не бяха смъкнати от някой прашен рафт. Единият носеше чадър, за да не се изцапат от дъжда. Накараха ни да се обърнем, претърсиха ни набързо, вързаха ни ръцете и ни бутнаха на задната седалка в тяхната кола. Беше тапицирана с плюш, имаше барче и портативен телевизор — цветен. Най-възрастният, който държеше чадъра, имаше уста, цялата пълна със златни пломби. Той вдигна слушалката на телефона, разположен между предните седалки, набра някакъв номер и избърбори нещо на скоростен испански. Акцентът не беше мексикански, но вече добре се досещах кои може да са те. След няколко минути тримата заключиха вратите и потеглиха.

Карахме назад по пътя, по който дойдохме. Заизкачвахме се към Туна Каньон. Оброних глава върху плюша и реших, че каквото има да става, ще стане.

— Кой от вас е Мозес Уайн? — попита оня с пломбите, когато се изкачихме на хълма.

— Той е Мозес Уайн. Аз съм Гюнтер Томас, писателят.

Възрастният сякаш не беше много впечатлен. Той потупа шофьора по рамото и ние рязко спряхме. Бяхме стигнали един особено запустял участък от пътя.

— Adios, amigo!^[3]

Този, който седеше с нас на задната седалка, отвори вратата, сграбчи Гюнтер за яката и го изхвърли навън. Той се изтърколи по камънака и тупна в един акациев храст.

— Гадни мексикански селяндури! — изкрещя д-р Томас, като се хвана за темето.

„Линкълн“ -ът изрева в дъжда.

— Не беше много мило от ваша страна — рекох аз.

— Къде е лентата? — попита оня с пломбите.

— Лентата?

— Знаеш за какво говоря.

— Каква лента?

— *Лентата!*

Той изрева думата с всичка сила.

— Лентата от Белия дом? Лентата за пишеща машина? Или перфолентата?... Май сте сбъркали адреса.

Възрастният изръмжа, обърна се, сграбчи телефона и изстреля още нещо на скоростен испански, което не можах да разбера.

— С Хавана ли говорихте? — попитах аз. — О, забравих, че те изритаха всички бандити като вас преди доста години.

Човекът, който седеше до мене, ме халоса веднъж в ребрата с края на пушката си. Тъкмо се канех да го питам къде отиваме, но реших, че вместо отговор ще получа кроше в зъбите и предпочетох да замълча за известно време.

Поехме надолу по крайбрежния аутобан, като карахме с максимална скорост. После минахме по естакадата и завихме по аутобана Санта Моника. Моят компаньон отзад включи телевизора на испански канал, за да догледа края на някаква пиеса. След пиесата имаше реклама, в която търговски агент от Пакойма продаваше на търг един стар автомобил „Меркурий“ с гюрук. После започна повторението на футболния мач от миналата седмица в Боливия. Течеше второто полувреме, когато минахме през кръстовището, за да излезем на крайбрежния аутобан в центъра на Лос Анджелис. Пет минути по-късно ме обхвана грозно предчувствие за целта на нашето пътуване. А тя никак не ми харесваше. Беше почти пет часа следобед и децата сигурно скоро щяха да си дойдат.

— Слушайте, момчета, какво се мъчите да направите? — казах аз, когато спряхме пред моята собствена къща.

Капаците на прозорците бяха спуснати. На алеята бе спряла странна камионетка с регистрационна табелка, на която пишеше: „REGRESO“^[4].

Не си направиха труд да ми отговорят, а само ме извлякоха от колата и ме изправиха пред собствения ми главен вход.

— Сантяго? — каза възрастният с пломбите.

— Abierbo.^[5]

Възрастният отвори вратата.

Усетих горещ прилив на кръв. Саймън беше в скута на бавачката, седнала на пода в средата на стаята, а Джейкъб бе до нея. И тримата гледаха втрещени към цевта на 45-милиметров револвер в ръката на някакъв висок урод с мъх по горната устна, който беше изкарал патронника и го завъртваше от време на време. Предположих, че Сантяго бе тъмнокосият красавец на възраст около 40-те, облечен в ръчно щампована спортна риза, който седеше в креслото ми, с тънка пура в ръка. Той стана и ни поздрави радушно.

— Драго ми е, мистър Уайн. Казвам се Сантяго Мартин... Не сме ви причинили неудобства, надявам се.

— Двете ми невръстни деца и един близък човек са под дулото на оръжието. Кажете му да ги остави, иначе ще ви убия.

— Просто малко театър.

Красавецът щракна с пръсти и другият му хвърли оръжието си.

— Не е зареден..., вижте.

И той ми показа тлъстите патрони в ръката си.

— Седнете и се успокойте, мистър Уайн.

Сантяго ми посочи дивана. Подчиних се. Саймън стана, дотича при мене и зарови глава в пазвата ми. Джейкъб го последва, седна и ме хвана за ръката. Възхитих се на спокойствието му. По-точно, щях да се възхитя, ако не бях така вбесен.

— Няма от какво да се страхувате. Имате толкова мили деца. По-голямото ви момче е много добър баскетболист. Видях го в училище.

Сантяго Мартин седна в креслото ми.

— Мисля, че има някакво недоразумение... объркване.

— Надявам се.

Той изгаси пурата си и се усмихна на бавачката. Устните ѝ трепереха и никога не бях я виждал толкова пребледняла. Тя бе

стеснително момиче, студентка по социология в Сити Колидж. Ненавиждах се, загдето я въвличах в тази работа.

Сантяго се обърна към мене.

— Без съмнение вие сте чули за самоубийството на този журналист... Джок Хехт.

— Да. Чух за него.

— Четох в сутрешните вестници, че вие сте открили трупа му.

Кимнах.

— Намерили сте бележка, в която той признавал, че е убил телевизионната говорителка Дебора Франк.

— Имаше бележка.

— Намерихте ли нещо друго?

В гласа му долових заплашителна нотка. С едната си ръка прегърнах Джейкъб, а с другата притиснах Саймън. Ония се скупчиха зад Сантяго. Чувствах се така, сякаш се канех да дръпна някаква ръчка, при което пода на стаята щеше да се отвори и те всички щяха да се сгромолясат в яма, пълна с крокодили.

— Какво имате предвид?

— Имам предвид един дребен въпрос, касаещ няколко ленти.

— Какви ленти?

— Касети. Били са у Хехт, преди да се самоубие.

— А сега къде са?

— Липсват.

— Откъде знаете?

Той погледна към другите.

— Зная.

— Къде е държал тези касети?

— В най-долната кантонерка, вдясно.

— Тези кантонерки са заключени.

— Всеки може да ги отвори.

Гласът му леко се извиси.

— В 10 часа и 25 минути тази сутрин кантонерките бяха съвсем празни... Къде са тези касети, мистър Уайн?

— Нямам представа.

— Трябва да са у вас... освен ако не сте ги върнали на Ел Хефе^[6].

— Кой е Ел Хефе?

Сантяго ме изгледа втренчено.

— Стига вече игри, мистър Уайн.

— И аз така казвам. Да сме наясно. Работех за Хехт, за да докажа, че той не е убил Дебора Франк. Върнах се в бунгалото му, за да му задам няколко въпроса, когато го намерих мъртъв. След няколко минути пристигна жена му от Ню Йорк и аз се обадох в полицията. Не съм виждал никакви касети. Нито съм чувал за тях. Не съм аз този, когото търсите, така че, моля ви, напуснете дома ми.

Сантяго се усмихна и се обърна към Джейкъб.

— Какво мисли за това момчето ти?

Джейкъб вдигна очи към мене. Виждах, че му се искаше да говори. Саймън се бе вкопчил в дрехата ми и тихичко скимтеше. Тези мръсници умееха да изпилват нещата по най-гадния начин. Имаха дългогодишен опит.

— Вижте — рекох, — ами ако е станало нещо друго? Хехт може да е бил убит. И човекът, който го е убил, да е взел касетите.

— Тогава кой е убил Дебора Франк? Няма логика.

Нямах отговор за това.

— Освен това, ако е бил убит, то е било, за да бъде отмъстено за Дебора Франк. Убиецът не би могъл да знае нищо за касетите.

Сантяго се изправи.

— Мистър Уайн, губите ни времето... Къде са касетите?

— Не са у мене, мистър Мартин.

— Сигурен ли сте?

— Да.

— Напълно?

Кимнах.

Той пое дълбоко въздух и въздъхна. После се обърна към мъхнатата мутра с автомата и започна да му бърбори на испански. Сега разбирах по-добре. Успях да доловя думата „деца“ и „извеждам“. Мисля, че той искаше аз да го разбера.

— Чакайте малко, мистър Мартин... Ще се опитам да ви намеря тези касети. Ще се опитам да ви ги доставя. Само ми дайте време.

Сантяго извади една от тънките си пури и я запали. Пламъкът лумна по-силно, когато той дръпна от нея.

— Добре, сеньор Уайн. Ще ви дам време 48 часа.

— Но трябва да ми кажете какво има на тях.

Той се засмя.

— Хайде, хайде...

— Колко са?

— Три. Касетите са „Меморекс“, с дата 3-ти, 4-ти и 5-ти май 1970 г. Написано е върху тях с черно мастило.

След това Сантяго даде знак на другите, че е готов за тръгване.

— Adios, chico^[7] — рече той на Джейкъб, разрошвайки косата му. — Имаш добри ръце и си бърз... И не забравяйте, мистър Уайн — 48 часа.

Сантяго Мартин излезе последен и затвори вратата.

Копелета — мислех си аз, — гадни копелета. Гледах през пердетата как бавно потеглят — първо „Линкълн“—ът, после камионетката на Сантяго. Когато си заминаха, посегнах към телефона, за да повикам такси. Но нямаше сигнал. Кабелът бе прекъснат.

[1] Вид наркотик. — Б.пр. ↑

[2] Има се предвид наркотик. — Б.пр. ↑

[3] Довиждане, приятел! (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Връщане (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Отворено е. (исп.). — Б.пр. ↑

[6] El Jefe — шеф, началник (исп.). — Б.пр. ↑

[7] Довиждане, момче (исп.). — Б.пр. ↑

10

— Ти си луда! Седемдесет и шест годишна жена си, а си излязла в дъжда. Търсих те навсякъде, какво е това?

— Не четеш ли?

Тя посочи плаката, който носеше. Беше на идиш.

— Позабравил съм го.

— Ще превода за неграмотното по-младо поколение. „Борете се срещу сексизма сред православните. МИ-НИАН означава мъже и жени!“ Нали знаеш какво е „ми-ниан“?

Кимнах.

— Десет евреи.

— И знаеш какво е „сексизъм“?

— Да.

Тя ме изгледа със съмнение. Стояхме пред синагогата „Бет Дейвид“, едно ортодоксално училище на ъгъла на „Феърфакс“ и „Олимпик“. Някакъв сгърбен хасидски евреин мина покрай нас. Соня Левинсън вдигна гордо плаката, който държеше, и го размаха. Мъжът я изгледа кръвнишки и се изплю на паважа.

— Кретен! — извика тя след него.

Когато той се изгуби от погледа ни, аз я дръпнах в предверието на синагогата.

— Лельо Соня, загазих... Загазих здраво. Някакви кубински гангстери искат да отвлекат децата ми.

— Бре?!... Че как тъй?

— Сложно е за обяснение. И аз самият не знам точно... Искам да гледаш децата известно време.

— Тук не може. Навсякъде гъмжи от кубинци. Защо не помолиш своята мексиканка?

— Тя замина.

Махнах неопределено с ръка. В гласа ми прозвуча категоричност.

— Виж, имам предвид едно друго място. Там е сигурно... Ще ти трябват пари.

Извадих портфейла си и изброих 160 долара — всичките налични пари, които имах в себе си.

— Ако ти трябват още, напиши чек. Ще ти го възстановя.

— Къде са те?

Кимнах нагоре към блока, пред който се бе сгушило таксито. Джейкъб бе залепил лице на задното стъкло, а Саймън вече спеше на седалката, свит на топка до един куфар, пълен с тениски едnodневки, няколко книжлета „Чарли Браун“ и колекцията от копчета „Брус Лий“ на Джейкъб.

— Джейкъб — казах аз, като отворих вратата на таксито. — Не забравяй да прочетеш това, което имате за домашно. И кажи на леля Соня, когато Саймън иска да ака.

Джейкъб кимна много сериозно, а аз отстъпих назад, за да мине Соня.

— Къде отиваме? — попита тя, намествайки се до децата.

— Дисниленд! — казах аз.

— Какво?... Аз да не съм...

— Ура! — изкрещя Джейкъб.

Знаех си, че това скривалище ще му хареса. Затръшнах вратата, отидох при шофьора и се наведох при прозореца.

— Закарайте тези хора в Дисниленд — рекох му аз и веднага се обърнах към Соня, преди още да е успяла да протестира. — Вземете си стая в хотел „Дисниленд“ и стойте там, докато не ви се обадя. Ако искате, разходете се из парка, но стойте по-близо до охраната. Там навсякъде има полицаи. Точно затова ви избрах това място.

Целунах момчетата за сбогом, затворих вратата и потупах задницата на таксито. Те потеглиха. Чак тогава си спомних, че Соня нямаше дрехи за преобличане, но нямаше значение. Тя бездруго носеше една и съща забрадка и все същия раздърпан пуловер. Беше ѝ подарък от Троцки.

Започнах да махам на колите, сочейки им, че съм за нагоре, към Феърфакс. Вече минаваше осем. Трябваше да наема кола. За известно време ягуарът можеше да остане там, където си беше — още една изоставена бричка в Топанга. Имах на разположение само 48 часа, или 47, или 46 и половина, или... каквото бе останало.

Намерих една служба „Ейвис“^[1] в някакъв мотел от татък Бевърли. Минаха още двадесет минути, докато докарат колата. Беше

нов „Комет“. Скоростите му заяждаха, а радиото започваше да пици само щом докоснеш таблото. Цели пет минути не можах да тръгна, защото забравих, че няма да запали, докато не закача предпазния колан. Най-после потеглих и поех право към Шато Мармонт.

Когато пристигнах пред бунгалото на Хехт, репортерите си бяха отишли, но оркестърът в съседната вила свиреше реге с пълна сила. Никакво самоубийство не можеше да им попречи. Имаха железен барабанист, който можеше да блъска ден и нощ без да спре, и достатъчно наркотик, та да издържат цял рок фестивал. Почуках на вратата на Хехт. Нанси ми отвори веднага. Носеше жълт пенъоар, закопчан чак до врата. В ръката си държеше чаша коняк. Така както се чувствах, ми трябваше само да погледна в зелените ѝ очи, за да се стоваря отгоре ѝ и да заровя глава на корема ѝ. Аз обаче минах хладно покрай нея и влязох в хола. Тя ме последва.

— Как прекара? — попитах я.

— Не много добре... А ти?

— И аз така. Едни отрепки се опитаха да ме притиснат чрез децата ми.

Погледнах към кантонерката. Едно от чекмеджетата наистина беше разбито. Най-долното от дясната страна изглежда беше подпряно с лост отдолу. Няколко папки, пълни с таксови квитанции, се бяха изсипали в дъното.

Нанси дойде до бюрото.

— Станало е тази сутрин, когато бях при тебе. Търсих те цял следобед, но телефонът ти не е наред.

— Да, зная... Обади ли се в полицията?

— Не. Защо да им казвам? Само ще оплескат работата.

Съгласих се, но ми звучеше странно в нейните уста. Погледах я известно време, после си налях питие и ѝ разказах за кубинците. Съчувстваше ми за децата, но не знаеше нищо за Сантяго Мартин или пък за касетите.

— Може те да са го убили и да са взели касетите — предположи тя. — Вероятно се опитват да те използват за алиби.

— Всичко е възможно. Не мога да установя контакт. Джок казвал ли ти е някога за един институт — Институт „Освобождение“?

Тя поклати глава.

— Или някаква лига? Лигата за сексуални свободи?

— Не.

Отпих от чашата и отидох до бюрото. Тя ме изгледа с любопитство, когато отворих долното чекмедже и извадих дневника. Прелистих отново страниците. Една по-ранна записка привлече погледа ми.

„Всеки може да прави секс с каквото и да е — мъж, жена или животно. Разумът на условностите ни заставя да не го правим, да изкривяваме нашата природа, за да запазим цивилизацията.“ Виж ти! Каква глупост! Ще си пъкна пениса и в умрял гущер, ако ми харесва.

Спрях се върху това за миг, после продължих да преглеждам записките, търсейки някаква следа. Нито едно от имената не представляваше интерес — бяха все или имена на хора, за които бе нормално да са във връзка с един писател — издатели, агенти, спонсори, или имена на умрели философи. Те едва ли щяха да бъдат от полза в моя случай. Отново се загледах в първата страница, когато Нанси застана зад мене и надникна през рамото ми. Усетих как гърдите ѝ леко докоснаха гърба ми.

— Откри ли нещо интересно?

— Не, освен ако не си падаш по гущери.

— А ти?

— Веднъж изядох една игуана^[2], но не бих си легнал с нея.

Обърнах се и я погледнах. Тя се усмихна и остави празната си чаша на масата, като се изхлузи леко от дивана.

— Опитвал ли си? — попита ме тя.

— Не.

— Тогава не бива да съдиш предварително.

— Никога не съм срещал игуана, която би искала да го сторим.

— Към игуаните човек подхожда внимателно... Те трябва да бъдат изненадани.

Отидох при нея. Тя ме гледаше, наклонила глава, с ръка върху страничната облегалка. Отвън някой затръшна врата. Чувах се смехове и викове. Оркестърът на Дан Хик свиреше по нечия стереоуредба песента „Полунощ в оазиса“. Плъзнах ръка по дивана и докоснах тила ѝ. Тя не помръдна.

— Мисля, че грешиш — каза Нанси.

— За кое?

— За отворения брак... Не е както ти мислиш. Човек не спи с всеки само защото е свободен да го прави с когото поиска.

— Не съм и помислил, че го правиш.

В този момент в стаята влетя Гюнтер. Подир него вървеше високо момиче, облечено като Кармен, и трима други гуляйджийи от купона в съседното бунгало. Главата на Гюнтер бе превързана заради гадното падане и той мъкнеше кутия с азотен окис^[3].

— Какво е това? — бавно каза той. Май че бе дишал лепила.

— Нов дует за Джойс Хейбър? Безутешната вдовица на писателя и ченгето-наркоман.

Той отново смукна от азотния окис.

— Радвам се, че те виждам отново, Гюнтер.

— Не дължа на теб благодарности за това, приятелче. Прибрах се на стоп с някакви кожени смотльовци и отидох у Синди тъкмо навреме за семинара по сензорна осезаемост. И след като той свърши, Синди положи доста усилия, за да ме освежи.

Гюнтер се усмихна закачливо. Една мършава мадама, облечена в лъскава блуза и с изрусена, оранжева коса, се опита да сграбчи гумената тръба, ала Гюнтер я държеше здраво. Той беше успял да огъне клапата и да я отвори с помощта на гаечен ключ, поемайки по този начин огромна доза. Другите зловещо кръжаха наоколо. Газът настървяваше, но и аз не бих имал нищо против една голяма доза.

— Тя искаше от мене да бъда начело на едно групово къпане. Представяш ли си? — продължи Гюнтер, като махна тръбата. — И аз ѝ отказах, човече! Имам срок. До сряда вечер трябва да намерим копието от телеграмата, а не мога да разчитам, че един побъркан и наркотично увреден шпионин ще може да ми помогне в този случай. Той не може да намери даже скапаната Мейко!

— Няма никаква Мейко.

— Кой ти каза?

— Хехт е наричал всичките Мейко.

— Хайде на бас!

Гюнтер се загледа в един от гуляйджиите — кърдрос мъж, леко посивял, опитващ се да прилича на хипи от Бевърли Хйлс. Носеше избелели дънки и фланелка с надпис: „Туентйът Сенчъри Фокс“^[4].

— Този човек тук, Сал Грускау, знае всичко за Мейко. Тя е била звездата на един от филмите му.

— Не точно звездата — каза Грускау. Гласът му звучеше така, сякаш бе на плоча от седемдесет и осем оборота, която пускат на тридесет и три. — Просто момиче, което преспиваше с когото му падне. Участвуваше в един кунгфу филм на ужаса, озаглавен „Пиявиците на д-р Ву“.

— Сигурен ли си, че говорим за същото момиче? — попитах го аз.

— Разбира се, че съм сигурен. Мейко. Тази, която работи в секс училището по Кама Сутра.

— Тогава Ронда е излъгала.

— Какво?

— Няма значение.

— Е, тя работи там и... м-м-м... аз я открих точно там.

— Къде мога да я намеря?

— Точно сега се снима в един друг мой филм — „Бригадата Бадас“. Разказ за гражданската война и за експлоатацията на черните. Нещо като „Отнесени от вихъра“.

— Къде е тя в момента?

— До сряда няма да снимаме. Утре тя би трябвало да бъде в училището. Но ако не я намерите там, обадете ми се в студиото и аз ще видя какво мога да направя.

Той пъхна пръсти в прилепналите си дънки и извади визитната си картичка. Пъхнах я в джоба на ризата си и се обърнах да потърся Нанси, но нея я нямаше. Нямаше я и в кухнята. Тъкмо се канех да изкача стълбите, когато изведнъж Гюнтер се стрелна и грабна азотния окис от ръцете на Грускау.

— Един на един! — крещеше Гюнтер, прегърнал кутията.

Той тичаше из бунгалото, като че ли бе защитник, врязал се дълбоко в противниковото поле. Останалите го преследваха, сякаш бяха полузащитници, опитващи се да го ритнат по кокалчетата в последния момент. Обиколиха хола два пъти, докато накрая Гюнтер се препъна, срути се върху масата, а другите го наобиколиха. Той обаче скочи, спусна се надясно и профуча през вратата на банята, заключвайки я след себе си. Вътре чухме как той смукна от тръбата и се закиска истерично. Приличаше на пътешествие до Лунното езеро в полунощ.

Гуляйджиите оклюмаха и тръгнаха обратно към тяхното бунгало. Погледнах часовника си. Беше девет и четиридесет и пет. За последен път се огледах тук долу и след това се качих горе на балкона. Намерих Нанси в спалнята. Тя лежеше върху чаршафа, с глава, заровена във възглавницата, и плачеше. Понечих да се върна.

— Не, няма нищо — каза тя, като се изправи.

— Какво ти е?

— Нищо.

— Нищо?

— Добре съм!

— Не си добре. Ти плачеше.

Тя сви рамене.

— Ти никога ли не плачеш?

— За Джок ли?

— Не зная. За всичко.

— Какво друго?

— Нищо.

— Виж какво, ще се опитам да ти разкажа всичко. Но ти трябва също да ми кажеш.

— Какво искаш да ти кажа?

Долу се чу силен трясък, последван от пискливо кикотене, подобно на звука от бебешка играчка — маймунка.

— Най-добре да го изкараме.

Нанси кимна и измъкна един ключ изпод кревата. Слязохме долу и отключихме вратата на банята. Гюнтер беше заспал на пода. На лицето му грееше щастлива усмивка.

Когато се свести, аз го дръпнах и му помогнах да излезе през главния вход. После се обърнах към Нанси, която се бе облегла на вратата.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита тя, гледайки ме втренчено.

Неоновата реклама хвърляше оранжев отблясък върху лицето ѝ.

— Думата ми е за отворения брак. Какво става, ако единият партньор хлътне по някой, с когото уж само се забавляват. Това не създава ли проблеми?

— Трябва да внимаваш да не се случва.

Тя изчака за миг, после ми обърна гръб.

— Лека нощ — каза Нанси и заключи вратата след себе си.

Минах покрай увеселението. Реге оркестърът почиваше. Някаква блондинка повръщаше на стълбите, а единият от музикантите я потупваше по гърба.

Качих се в колата и поех по булевард Холивуд към къщи, зяпайки пъстрия народ сред нощния град. Беше потискаща гледка. Въпреки че валеше, от двете страни на улицата бяха наредени проститутки, облечени в кожени дрехи, 14-годишни травестити, непораснали още блестящи черни красавици в скъсани златисти чорапи, преметнали през вратовете си дълги шалове от пух. Навсякъде се чувстваше упадък и липса на стил — една Ваймарска република без кабарета и без своя Джордж Гросц.

Прибрах се у дома потиснат и с лоши предчувствия. Надявах се, че Грускау ми бе дал полезната информация за Мейко. Наистина имах нужда от нея.

Паркирах колата на алеята и отидох до външната врата. Вътре беше тъмно и аз посегнах за ключа под гумената изтривалка. Жилището беше празно и тихо, както преди да замине Сузана, когато децата живееха при нея. Това ме извади от равновесие. Щом си помислих за децата в хотел „Дисниленд“, ме обзе ужас. Ами ако онези кубински копелета ги бяха открили вече и бяха влезли в апартамента с взлом. Те сигурно ги държаха под прицел. Що за баща бях аз — на петдесет мили северно от Екоу Парк. Та аз оставих всичката отговорност в ръцете на Соня! Вярно, че тя е воювала с царските драгуни на стълбите на Зимния Дворец, когато е била само на четиринадесет години. Вярно, че е избягала от сталински изправителен лагер и е прекосила боса цял Сибир, за да се присъедини към Югославската съпротива. И въпреки това... Все пак беше на седемдесет и шест години и наскоро бе лежала в болница.

Приседнах на леглото и запалих една марихуанова цигара, за да се съвзема. На другия ден имах да върша сериозна работа. Вдъхнах дълбоко няколко пъти и изгасих цигарата. Пъхнах се под завивките и се опитах да мастурбирам. Но не ставаше. Бях прекалено нервен и мислите ми блуждаеха. Съсредоточавах се върху различни жени, които познавах — върху Алора, дори върху Сузана, но не ми помогна много. Тогава Нанси Хехт изникна в представата ми. Нанси Хехт с бледата

кожа... полуосвободената Нанси... Нанси учителката... Хубавата Нанси.

След това спях много добре.

На другата сутрин в десет часа паркирах в една странична уличка зад секс училището Кама Сутра. По пътя се бях отбил да осребря един чек и въпреки това тук пристигнах твърде рано. В салона за масажи не се виждаха хора. Почаках пет минути, наблюдавайки сградата. От обявата във витрината забелязах, че са прибавили още един ред: „Взаимен полумасаж. Аз масажирам тебе, ти масажираш мене. Двамата се учим един от друг. Тридесет и пет долара за половин час“. Добре поне, че цените не се покачваха.

Един шкембелия бизнесмен спря с една „Тойота“ пред главния вход, хвърли бърз поглед и се отказа. Това правеше чест на вкуса му. След като той си замина, аз излязох от колата и отидох до задната страна на сградата. Искях да открия някакъв таен вход и по възможност да вляза, без да ме види Ронда, а после скришом да потърся Мейко из стаите.

На приземния етаж нямаше тайни входове, но на пода имаше капак, който водеше към мазето в подземие то на училището. Спуснах се долу и минах покрай някакви складови помещения, пълни с избелели туристически плакати и остарели брошури за групови екскурзии до Никарагуа и Гватемала. Тогава открих едно задно стълбище, но то не водеше никъде. Върнах се обратно до една изоставена кухня, минах през летящата врата и влязох вътре. Очевидно кухнята не бе използвана от известно време. Имаше една стара, износена печка, кухненски асансьор и хладилна камера. Надникнах в кухненския асансьор. Платформата я нямаше, но въжето и улеят бяха свободни и изглежда водеха до главния етаж.

Горе вратата бе заключена. Беше направена от евтин шперплат. Опитах се да я отворя, без да вдигам шум. Ръката ми обаче се увлече, разби шперплата и вратата със силен трясък се стовари на пода. Мислех, че ще ме спипат още щом подадох глава през отвора, но навън вече цареше пълен хаос. През прозорците долиташе вой на сирена, пет патрулни полицейски коли спряха пред главния вход на училището, последвани от бронирана камионетка с един специален отряд, две подвижни телевизионни станции и една черна лимузина „Елдорадо“ с националния флаг отпред. Беше най-голямата полицейска акция от

този мащаб с участието на хора от държавния апарат, която някога бях виждал — невероятен спектакъл! Все едно да се използва цялата китайска армия за завладяването на Южна Пасадена. При това нищо друго не се случи, освен това, че три ужасени гологърди масажистки изтичаха навън, последвани от мършаво дребно момче на не повече от деветнадесет години, увито с хавлиена кърпа около кръста.

Аз се пъгнах обратно в кухненския асансьор, спуснах се надолу и бързо се измъкнах навън, минавайки покрай главния вход, за да поразгледам. Полицайте бяха излезли вече от колите, предвождани от Кунц, който се разправяше с Ронда.

— Хайде, сержант, защо се заяждате с нас? Ние сме най-нищожното заведение в квартала.

— Спокойно, сестро, трябваше да ви посетим още преди шест месеца.

— Ами Лигата? Защо не посетите заведенията на Лигата? И те вършат това, което правим и ние.

— Не се вълнувайте толкова, мадам. Ние знаем какво правим. Лигата са следващите по ред. В списъка са.

И той размаха пред нея някакъв лист.

— Да, да! Как ли пък не?! Не вярвам, докато не го видя с очите си.

Някакъв оператор от „Кей Ен Екс Ти“^[5] коленичи на земята, снимайки Ронда отблизо как „приветства“ Кунц. Точно тогава една група от важни клечки, в сиви костюми и бели обувки, слезе от лимузината и тръгна директно към камерите. Разпознах Фил Уорън от Управителния съвет, градския прокурор Барт Липски и самия Франк Дихтер — министър на правосъдието в Калифорния. Дихтер беше висок, широкоплещест мъж с пясъчна на цвят коса, която едва напоследък бе пуснал малко по-дълга от войнишка четина. Бях изненадан да го видя тук, дошъл толкова отдалече, но всички знаеха, че Дихтер е хвърлил око на поста на губернатора в Сакраменто. Това бе скандал, който той би могъл да използва. Министърът смръщи вежди за пред хората, когато набутах момичетата в камионетката. Обходих ги с поглед, търсейки японката, но не можах да я открия. Мейко я нямаше. От дясната ми страна мършавото момче се молеше нещо на полицайте, вкопчило се здраво в хавлиената си кърпа. Видях го как примига уплашено, когато Кунц и един от другите полицаи си

проправиха път към министъра през нарастващата тълпа. Хората на Дихтер вървяха след него като копои.

— Наречете ме ако щете старомоден — обърна се той към журналистите за една импровизирана пресконференция, — но бедата на този щат е в това, че ние сме прекалено отстъпчиви по отношение на секса. Нямам предвид това, което става между хората в техните домове и с тяхно съгласие. Ние живеем в двадесети век и това си е тяхна лична работа. Но това вулгарно, публично показване — явната проституция, маскирана като физическа терапия — покварява съзнанието на нашите деца и отслабва волята на обществото за неговото развитие напред в момент на сериозна международна криза. Това трябва да се прекрати. Наистина проявихме небрежност, че не го изкоренихме преди много години.

Един от свитата на Дихтер излезе напред:

— Дами и господа, има ли въпроси към министъра на правосъдието?

Няколко души вдигнаха ръка. Дихтер посочи една добре облечена жена с прическа „пудел“.

— Лин Липман от „Кей Ен Би Си“. Бих искала да попитам министъра на правосъдието дали, според него, прокарването на рязка граница между закриването на такива заведения и потискане свободата на индивида не крие някаква опасност?

— Хубав въпрос, мис. Мислили сме много по този проблем и комисията към кабинета ми скоро ще публикува своя доклад.

Дихтер посочи друг.

— Пийт Дьо Бретвил, „Ситизън Нюз“, Холивуд. Бих искал да зная дали ще закриете и „Дийп Троут“^[6].

— Боя се, че тези решения са в ръцете на представителите на местната власт.

Дихтер се обърна към градския прокурор със смразяваща усмивка.

— Но ако питате мене, полумерки няма да помогнат.

Ръката ми се стрелна нагоре.

— Бил Мейс от „Глендейл Трибюн“. Имаме сведения от наши източници, че не се разрешава на никого да разследва салоните за масажи, принадлежащи на Лигата.

— Лигата?

— Да. Бихте ли коментирали?

— Не зная за какво говорите.

— Лигата за сексуални свободи. Под техен контрол е най-голямата верига от салони за масаж в Западен Холивуд.

— Не ми е известно кои са компаниите, които притежават тези заведения. Към всяко подобно заведение ще се отнесем по същия начин.

— Ами нашите източници ни уведомиха, че нещата се прикриват.

— Прикриват ли се?

Дихтер се поколеба за миг.

— Е, това трябва да се провери. От кой вестник казахте, че сте?

— „Глендейл Трибюн“.

Министърът се обърна към помощника си и му прошепна нещо.

— Той не е от „Трибюн“ — обади се глас зад мене. — Казава се Мозес Уайн и е частен детектив.

Кунц срина цялото ми прикритие. Аз отстъпих назад. Дихтер оголи зъби в тъпоумна усмивка, обръщайки се към останалите.

— Виж ти! Следователската журналистика е достигнала нов етап. Частни детективи поставят въпроси на политически лица на пресконференции. Да се надяваме, че това няма да има обратен ефект. Министърът се обърна към Кунц.

— Къде е следващото ни спирание, сержант?

Кунц посочи към горния край на улицата.

— Сексуалната закусвалня.

— Тогава да тръгваме — рече Дихтер, повеждайки антуража си в посоката, указана от Кунц. — Може би те са членове на тази Лига.

Той тръгна надолу и обръщайки се към мене, в очите му лумна студена ярост.

Кунц ме сграбчи за ръката.

— А бе, нямаш ли малко мозък в този розов череп?... Всичко това е Лигата.

Той махна с ръка към редицата салони.

После тръгна след Дихтер, а аз постоях още малко на тротоара. Гледах ги как се отдалечават. Неколцина полицаи изхвърляха на улицата предмети от обзавеждането на училището: лилави възглавници, гердани от мъниста, шишета с масажно масло, спукан

гумен дюшек. Един друг полицаѝ смъкваше от стената плаката с бъдещата отвращение версия на Ботичелиевата Венера. Отдолу се показва фирмата на предишната туристическа агенция. Името ѝ — „Вияхес Маями“^[7], написано с ярки букви, ме изненада, но не и наполовина толкова, колкото името на директора, изписано с дребен шрифт най-отдолу — Сантяго Мартин.

[1] Avis — служба за даване на коли под наем. — Б.пр. ↑

[2] Вид гуцер. — Б.пр. ↑

[3] Вещество, съдържащо опиат. — Б.пр. ↑

[4] Twentieth Century Fox — известна филмова компания в САЩ.
— Б.пр. ↑

[5] Местна телевизионна станция. — Б.пр. ↑

[6] Deep Throat — дълбоко гърло (англ.). — Б.пр. ↑

[7] Viajes — пътувания (исп.). — Б.пр. ↑

Единадесет и половина. Оставах ми само тридесетина часа до срещата ми със Сантяго, а аз все още почти нищо не знаех. Или поне нищо, което да има някакъв смисъл. Нямах я Мейко, нямах ги и касетите. Нямах го убиецът на Хехт. Нямах я и Дебора Франк. Профучах покрай „Олимпик“ и поех в западна посока, но горивото ми бе на привършване. Реших да спра, за да заредя, ала имаше голяма опашка и затова продължих, минавайки по „Алеята на звездите“^[1] и завивайки надясно към снимачната площадка на „Фокс“^[2].

На портала казах името Грускау и ме пуснаха да мина. Карах бавно покрай снимачната площадка на „Хелоу Доли“^[3], с нейната фалшива викторианска фасада, издигаща се срещу сградата от матови стъкла на „Сенчъри сити“^[4]. Открих офиса на продуцента зад пазарния площад, където навремето бяха снимали „Замъкът Пейтън“. Когато влязох в приемната, Грускау тъкмо се съвещаваше за някакъв сюжет. Той ми кимна да вляза.

— Добре, чудесно! Сега ще разрешим този въпрос.

Минах покрай администраторката и влязох в офиса.

Вътре бе обзаведено в съвременен стил. Имаше бюро от специална пластмаса, в ъгъла за съвещания бе поставен един алуминиев стол и диван, над който се мъдреше литография на Ед Руша. Грускау беше там, заедно с режисьора Ларс Гюндерсен, швед на средна възраст, и Мат Цимерман, едно хлапе, което беше най-много на двадесет и две години и ми беше представено като сценарист.

— Ето как стоят нещата — каза Грускау. — Ларс ми писа от Швеция. „Сал — казва ми той в писмото, — дойде време и аз да снимам филм в Америка. Искам да го направя с тебе.“ „Чудесно“ — мисля си аз и веднага му се обаждам директно във вилата му в Малмьо. „Какво искаш да направиш, Ларс“ — питам го аз. „Гангстерски филм — казва той. — Както ги правехте през 40-те години — като «Адска жег» и «Високата Сиера».“ „Чудесно — викам му. — Имам точно сценариста, който ти трябва.“

Те погледнаха към Цимерман, който малко се смути.

— Добре, казва той, да тръгваме. Фокс дава парите, изпраща Ларс със самолета и ето ни тук сега. Проблемът е, че не можем да се справим със задачата.

Администраторката се показва на вратата.

— Барт Коен е на телефона.

— Задръж го на телефона, Флорънс... Ето това е цялата история. Дошли сме тук, за да направим един гангстерски филм, но нямаме сюжет.

— Всички сюжети са използвани вече — обади се Гюндерсен. — Полицаи, наркомани, мафиоти, хипита...

— Някакво друго виждане? Вие сте детектив.

— Дойдох тук, за да открия Мейко.

— Мейко?... Та това е мръсна дума!

— Тя не беше в училището.

— На мене ли ги разправяте?! И ние я търсим цяла сутрин. „Бадас“ промени часовете за снимане. Флорънс взе домашния ѝ адрес от службата ѝ. Хазайката на Мейко не я е виждала от петък. Пълна каша. Ще се наложи да снимаме отначало още два дни.

Това бе всичко, което исках да чуя. Погледнах часовника си — дванадесет без пет. Времето минаваше. Грускау ме погледна.

— Хайде, Уайн! Бъди човек! Ти май си се срещал с доста чудати типове!

— Имах идеята — обади се отново Гюндерсен — да подходим към темата за мафията от гледна точка на човешкото съществуване, но...

— Но колко филми можеш да направиш за мафията за една година? — попита Грускау раздражено.

— Какво ще кажете за еврейските бандити? — рекох аз. — Те са наред сега да им разровят работите.

— Хей, това ми харесва! — извика Цимерман.

— О, за бога, не! — каза продуцентът. — В студиото никога няма да се съгласят.

— Защо не?

— Зная какво мислят по въпроса. Това е еврейска индустрия. Няма да започнат сами себе си да нападат, я! А пък и някои от

шефовете в студиото бяха свързани с гангстерите. Как мислите се разпределят актьорите?

— Имате предвид Бугси Зийгел? — рече Цимерман, ококорил очи.

— Да, да. Арнолд Ротщайн, Майер Лански, цялата Коза Ностра.

— Кой още? — попитах аз.

— О, нали знаете...

— Майер Грийнглас?

— Да. И той.

— С кого беше свързан той?

— Ох, господи... забравих.

Грускау щракна с пръсти.

— Макс Франк?

— Да, точно така... Старият Макс Франк от „Обединено студио“. Той се ожени за сестра му Лоте през... Ей, къде отиваш?

— В затвора — рекох аз и изхвъркнах през вратата.

[1] Улица в Холивуд с домовете на по-известните звезди в киното и телевизията. — Б.пр. ↑

[2] Филмова компания. — Б.пр. ↑

[3] Известен в миналото музикален филм. — Б.пр. ↑

[4] Филмова компания. — Б.пр. ↑

Значи Майер. Грийнглас беше вуйчото на Деби Франк. А щом човек като Грийнглас бе уверен, че Хехт е убил племенницата му, то той би го ликвидирал веднага. Логично беше. Поне горе-долу. Докато не дойдеше ред на кубинците да се включат в играта... Или касетите, или пък Лигата за сексуални свободи. Разбира се, Грийнглас би могъл да има връзки с Куба и преди Кастро. Някоя странична дейност в игралните домове. Вероятно касетите можеха да осветлят тази история. А що се отнася до сексуалните свободи, сигурен бях, че Майер не бе светец, особено когато ставаше въпрос за пари. Но защо кубинците търсеха касетите? И къде, по дяволите, беше Мейко?

Профучах по пристанищния аутобан в посока Търминал Айлънд, като държах под око скоростомера и брояча за горивото. Едната стрелка се движеше нагоре-надолу като обезумяла, а другата пърхаше към нулата с тенденция да слезе под нея. Скоро трябваше да плюя в резервоара, за да карам. Намалих скоростта и по моста „акостирах“ на острова, минах покрай сградата на фабриката за рибни консерви и спрях пред Федералния затвор. Бях пред портала в един и двадесет.

Грийнглас не пожелал да ме види. Моментът не бил подходящ. Той правел обичайната си за полугодието проверка на затворническата болница, а след това щял да дремне малко. Чрез пазача, който беше при първото ми посещение, изпратих да го попитат кога ще бъде удобно да дойда. Този път Майер въобще не си направи труда да отговори.

Седнах и му написах писмо.

„Драги Майер,

Тъй като не бяхте съвсем откровен с мене по отношение на връзката си с Дебора Франк, то аз оставам с подозрението, че вие сте съучастник в убийството на Джок Хехт. По-нататъшните разследвания, както и няколко

липсващи касети от бюрото на Хехт, ме доведоха до убеждението, че група кубински емигранти и някаква съдържателна компания, наречена Лига за сексуални свободи, са замесени в тази афера. Ако не коментирате фактите, или не обясните вашата роля във всичко това през следващите дванадесет часа, ще бъда длъжен да уведомя полицията. Можете да ме намерите в дома ми на тел. 380–0466 или в бунгалото на Нанси Хехт в Шато Мармонт.

Искрено ваш: Мозес Уайн“

Сложих писмото в плик, залепих го и го подадох на пазача. После излязох от затвора и се наредих на първата опашка за дизел. Изключих мотора и се вмъкнах в близката телефонна кабина, за да се обадя в хотел „Дисниленд“.

— Лельо Соня, Мозес се обажда. Как вървят нещата?

— Нещата вървят добре, само дето на децата им е мъчно за тебе, Мозес. Джейкъб се събуди снощи и гледа телевизия заедно с мене. Даваха „Цилиндър“ с Фред Астер. Знае го наизуст. Тъй че не можах да го накарам да си легне цели три часа.

— Как е Саймън?

— Добре. Дрънка на пианото. Хотелът беше пълен и затова ни бутнаха в луксозния апартамент на последния етаж. Има голямо концертно пиано, боядисано в бяло.

— Чудесно. А охраната?

— Ами, там е проблемът...

— Чакай малко.

Оставих слушалката да виси, изтичах в колата, придвижих я малко напред по посока към помпите и се върнах.

— Сега кажи как е охраната?

— Тъкмо ти казвах, че край този апартамент няма коридор. Взимаш асансьора и се озоваваш право във всекидневната. Те могат да се озоват при нас, без да ги види охраната.

— Сменете стаята.

— Опитвам се... А пък днес, когато бяхме в Дисниленд, един непознат ни последва чак до павилиона на жабешките колички. Аз поне мисля, че ни следеше. Може и да беше кубинец. Не зная.

— И какво стана?

Една жена ми свиреше с клаксона си, за да придвижва колата си още малко напред.

— Нищо. Нищо не стана.

— Не се тревожи — отвърнах ѝ аз, като стиснах зъби. — Може да е някой сексманиак, който е искал да те сваля.

— Много смешно!

Жената от колата продължаваше да натиска клаксона. Един разярен бензинджия тичаше към мене.

— Искаш ли да чуеш децата?

— Не мога. Само ще ги разстроя... Ще ви се обаждам.

Затворих телефона и се почувствах адски виновен.

Напълних резервоара и се отправих обратно към Мармонт. От два дни продължаваше упорито да вали. По хлъзгавите аутобани бяха станали вече няколко произшествия. Шофьорите от Лос Анджелис бяха отвратителни при дъжд. Не бяха свикнали с него. Когато валеше, караха некадърно и се въртяха и пързалияха като побъркани. Днес не трябваше да рискувам. Поради хлъзгавата кал аутобанът в Силмар беше затворен. Когато стигнах в Мармонт времето беше охладило дори и реге купона. Последният от посетителите стоеше пред къщата и крещеше на един пиколо, че в кухнята тече. В бунгалото на Нанси таванът също бе прокапал, или поне се канеше. Влизайки в двуетажната гостна, видях как на тавана едно голямо сиво петно разпростираше своите влажни пипала.

— Скоро тук ще има водопад — казах аз и влязох в кухнята да донеса канчета.

— Тук изглежда не строят стабилни къщи — отвърна тя.

— Това е мавританска традиция. Испанците са я донесли в Калифорния. Маврите винаги са вярвали, че ако не строиш къщи за дъжд, няма и да вали.

— Какво ли биха казали за земетресенията?

Нанси ме погледна за миг. Отговорът ми явно не я интересуваше.

— Нещо ново? — попита тя, след като разположих стратегически три канчета и една чаша от кафе на земята.

— Да, нещо изненадващо. Открих, че Майер Грийнглас е чичото на Дебора Франк.

Лицето на Нанси побеля и тя се отпусна в креслото.

— Какво има?

— Нищо... Какво означава това?

— Че е имал дяволски добра причина да убие Джок — далеч по-добра, отколкото онази глупост с кредитната карта. А пък и Грийнглас е такъв тип човек, който би го извършил мигновено. Имам още много парчета, които не мога да сглобя, като например касетите, кубинците и Лигата, но ще ги разберем. Оставих бележка на Грийнглас да ми се обади в разстояние на дванадесет часа, иначе ще отида в полицията. Обзалагам се, че той скоро ще ми се обади.

— Така ли мислиш?

Телефонът иззвъня. Погледнах Нанси с доволна усмивка на лицето. Тя посегна към слушалката.

— Ало, бунгало 5. На телефона е Нанси Хехт.

Тя се обърна към мене.

— За тебе е.

— Грийнглас?

— Жена е.

Свих рамене и взех слушалката, като ритнах едно от канчетата, в което водата тъкмо почваше да капе.

— Ало, на телефона е Мозес Уайн.

— Здравейте, Мозес, обажда ви се Синтия Хардуик.

— Здравейте, д-р Хардуик. Добре ли сте? Гласът ви звучи особено.

— Сигурно... Току-що се свестих. Случи се нещо лошо.

— Какво?

— Бях в офиса си в института, когато чух, че има някой при резачката за хартия. Влязох да видя кой е и някой ме удари по главата. Сигурно съм загубила съзнание.

— Къде е този някой сега?

— Не зная.

— А вие още ли сте там?

— Тъхъ.

— Идвам веднага.

Затворих телефона и видях, че Нанси облича индианската наметка.

— Ще дойда с тебе.

Тя ме последва до басейна, а от там — до колата.

Скочихме в автомобила и профучахме по „Лоръл Каньон“, свивайки по аутобан „Вентура“ за Топанга. Вече валеше като из ведро. Пред нас някакъв „Фолксваген“ с каравана караше на зигзаг. Облаците бяха толкова плътни, че дори рекламните на „Мак Доналд“ по булевард Виктория не се виждаха.

Спрях в Топанга, а след това подкарах по-бързо, за да изкача северния край на каньона. Нямаше голямо движение и карах бързо, докато не се наложи да спра пред оградата, сложена от пътната полиция, за да спират движението към каньона. Някакъв полицай с пластмасова шапка на главата и жълта мушама приближи към нас.

— Съжалявам, приятелчета, не можете да минете. Там е пързалка.

— Какво?

— Пускам само тези, които живеят в каньона.

— Ние живеем в каньона.

— Бихте ли се легитимирали?

Поколебах се.

— Ние сме посетители, отседнали в Институт „Освобождение“ за по-дълго време.

Той ме изгледа подозрително.

— Чували ли сте за института?

— Да.

Гласът му прозвуча така, сякаш бях споменал резерват за прокажени.

— Отсядаме тук за по седмица.

— Все пак трябва да го докажете.

— Така ли?

Нанси се усмихна толкова чаровно, колкото можа.

— Ами онзи човек? — рекох аз и посочих колата зад нас.

Полицаят се обърна, аз извъртях волана и се стрелнах покрай бариерата. За секунди се скрихме зад завоя и бяхме вече на стотици метри далече. Нямаше начин да ни хванат, освен на излизане от другия край. Скоро стигнахме пазарния център. Свих по „Фърнууд“, търсейки страничния път в горния край. Съзрях табелата и се спуснах по тъмното шосе, където жилави дъбове и буреносни облаци затуляха оскъдната светлина на здрача. Реката отдясно прииждаше, скороструйна почти колкото Колорадо. Отсреща един скален отломък

падна на няколко метра от мястото, където моят стар ягуар се бе сплескал, заоравайки в канавката пред празната къща. Продължихме безпрепятствено надолу, докато стигнахме портала на института.

Институт „Освобождение“ бе ограден с железни вериги. Върху една от тях беше закрепена голяма дървена табела. Алеята бе много по-широка от самото шосе и минаваше покрай плувен басейн, тенис кортове, нещо като гостилници, след това през една обширна поляна и стигаше до самата сграда на върха. Тя бе внушителна, построена в невероятен тиролски стил, украсена с черни плочки, и имаше нисък, надвиснал покрив. Площта наоколо бе придиърчиво изпъстрена с азалии и делфинии и оградена с педантично подрязан жив плет. Цялата сграда напомняше санаториум в Швейцария за богати пациенти.

Минахме отстрани, стигнахме паркинга и излязохме от колата. Наоколо бе пълно със скъпи автомобили — мерцедеси, лимузини, кадилаци и мазерати. Пешеходните алеи бяха павирани с мрамор, входната врата бе от бронз. Върху нея имаше фриз, изобразяващ гола двойка в позата на мисионери. Сигурно бе нужно да си с доста солиден портфейл, за да решиш да се „освобождаваш“ в такова място. Натиснахме звънеца. В лявата гърда на жената на вратата се появи шпионка.

— Кой е? — попита женски глас.

— Мозес Уайн. Търся д-р Хардуик.

— Един момент, моля.

Дупката в гърдата се затвори. Почакахме няколко минути, докато ни отворят. На вратата се появи гол, шикозно подстриган мъж на около тридесет години, с леко коремче. Във външния свят той сигурно работеше като представител на някоя фирма или пък бе рекламен агент. Зад него няколко двойки бяха седнали на земята върху персийския килим в големия салон и се галеха един друг пред буйния огън в камината.

— Здравейте, аз съм Чарли — каза мъжът и подаде ръка щом влязохме. — Тук съм един от помощниците. Ще трябва да свалите дрехите си. Изисквания на заведението.

Той посочи към една съблекалня без врата. Минах пред Нанси, влязох вътре и започнах да се събличам. Тя стоеше пред съблекалнята и не знаеше какво да прави.

— Би трябвало да си свикнала — рекох аз.

Тя каза нещо тихо и се извърна. Загледа се в полиците с книги. Бяха претърпкани с тежки трактати върху секса от автори като Хевлък Елис и Вилхелм Райх.

Нанси отиде до един от рафтовете, прекара пръст по томовете и извади един. После пак го пъхна на мястото му. След това седна и започна да прелиства списанията върху най-долната полица.

— Нали искаше да дойдеш?

Тя кимна и отиде до стената. Събличаше се бавно, с гръб към мене. Наблюдавах я с крайчеца на окото. Знаех, че не е редно. В такава „заведение“ човек трябваше да приема голотата просто ей тъй. Но все пак я гледах. Ей тъй. Предполагам, че и всички останали.

Нанси свали блузата си. След това се наведе и свали пликчетата си. Отзад изглеждаше чудесно. Имаше стегнато, заоблено дупе и тънки, стройни бедра. Малко под кръста беше белязана със светлокафяво петно. Чух я как пое дълбоко въздух, преди да се обърне. Не бях разочарован.

— Пъхнете ценностите си тук — каза Чарли и ни подаде две муселинени торбички, подплатени с коприна и с някакъв монограм върху тях. Сложих вътре портфейла и ключовете си, стегнах връзките и праметнах торбата през рамо. В някаква стая отвъд прозвуча удар на гонг.

— Какво е това? — попитах аз Чарли.

— Йога на импулса. Участниците сядат на пода в позиция „лотос“, гледат се един друг в очите, слагат си бонбони в устата един на друг, докато бъдат обладани от желанието да се любят. Погледнах към Нанси. Тя скръсти ръце пред гърдите си. Не мога да кажа дали беше от скромност, или за да не подскочат от радост.

Чарли ни поведе по един дълъг коридор. Минахме покрай семинарните зали. На стената имаше табло с информация за различните дейности на института — лекция върху полиморфната перверзност, последвана от следобедни, подводни масажи. Той ни остави пред офиса в края на коридора. На вратата имаше релефен надпис: „Институт «Освобождение» — филиал на Лигата за сексуални свободи в Америка“

Отворих вратата. Синди лежеше на една кушетка и притискаше към брадичката си торбичка с лед. В съседната стая се виждаше една празна кантонерка и резачката за хартия.

— Радвам се да те видя — каза Синди.

— Здравей, Синди. Това е Нанси Хехт, съпругата на Джок... Нанси, това е д-р Синтия Хардуик.

Синди се изправи и огледа Нанси от глава до пети.

— Толкова ми е приятно да се запозная с вас. Съпругът ви беше чудесен човек, водачът в нашето стадо за разгръщане на човешките възможности с цел пълноценно изразяване на нашите желания.

Тя взе ръката на Нанси и я притисна към устните си. Повдигна ми се.

— Какво е станало тук, Синди? Защо ни се обаждаш?

— Стана точно това, което ти казах. Бях в онази семинарна зала, надолу по коридора, когато чух, че тук има някой. Отворих вратата и някой ме удари по главата.

— Успя ли да го видиш?

— Много бегло. Беше среден на ръст и с черна коса.

— Това не ми помага особено. Беше ли облечен?

Синди ме погледна озадачена.

— Такива са изискванията на заведението, нали? Носеше ли дрехи?

— Да, разбира се. Сиви дочени панталони и синя фланела. Трябва да е влязъл с взлом.

— И сигурно е намерил, каквото е търсил? — рекох аз, посочвайки кантонерката.

Тя кимна.

— Какво е търсел?

Изведнъж Синди направи гримаса, сякаш я бе присвила челюстта и закри лицето си с торбичката лед.

— Не се преструвай, Синди!

— Май че е взел всички официални отчети и всички бюджетни документи на Лигата.

— А кой представлява тази Лига?

Тя не отговори. Погледнах към резачката за хартия. Беше ужасяващо устройство с решетка от остри като бръснач, блестящи резци, и преса, която скашкваше хартията така, както по-големият събрат на тази машина сплескваше на пита негодните за употреба коли по гробищата за автомобили. Ако бях идолопоклонник, в този момент бих се поклонил.

— За бога, Синди. Нямам повече време! Да не искаш насила да ти го изтръгна от устата.

Обърнах се и я изгледах смразяващо. Тя се дръпна назад, уплашена да не получи втори удар. Сетне заговори тихо.

— Лигата се ръководи от група кубинци, начело с някой си Сантяго Мартин. Виждала съм ги само веднъж, но ми се иска никога повече да не ги видя.

— Ами защо просто институтът не ги напусне?

— Опитвали сме се, но не можем. Те са собствениците. От нас печелят много... Освен това изглежда нямат друг избор. Те са само директори. Зад тях стои някой. Някой друг вложител на капитал.

— Кой е той?

— Не зная.

— Сигурна ли си?

— Да. Партньорът е таен.

— На тебе много не може да ти се вярва.

— Не съм длъжна да...

Тя млъкна на средата на изречението. В дъното на коридора Чарли и трите жени тичаха към нас. Изглеждаха разстроени. Чарли се спусна към Синди, сграбчи я за ръката и я задърпа.

— Няма да повярваш!

— Какво?

— Един прави снимки в сауната.

— Какво?!

— В сауната.

— О, боже мой!

Синди хвърли торбичката с лед на пода.

Хукнахме след Чарли по коридора, минавайки покрай семинарните зали „Джакузи“^[1] и една дълга редица от голи хора, които си тъпчеха банани в устата един на друг.

Най-после стигнахме парилните на сауната. Чарли посочи една стъклена врата. Вътре двама мъже се целуваха, а един друг седеше срещу тях и като че ли не им обръщаше внимание. Когато обаче двамата мъже сладно се прегърнаха, третият бръкна в муселинената си торбичка и извади един „Минокс“^[2].

— Господи, това е той! — извика Синди.

— Кой?

- Онзи при резачката.
- Нали каза, че е бил с дрехи?
- Сигурно ги е свалил!

Бутнах вратата и тя бавно се отвори. Видях го как направи снимка. Беше едър мъж с тънки мустаци и червеникав белег, подобен на ягода, върху левия бут. Аз се вмъкнах вътре и седнах до него на пейката. Той се обърна към мене и ме изглежда.

- Направихте ли хубави снимки?

Мъжът светкавично пхна фотоапарата в торбата, скочи на крака и се спусна към вратата. Сграбчих го за ръката, но кожата му бе хлъзгава от потта. Той се изплъзна и отново се спусна към вратата. Оттам се стрелна надолу по коридора. Хукнах след него, а пенисът ми непрекъснато биеше вътрешната страна на бедрата ми. За едър мъж беше доста бърз и непрестанно ми убягваше. Минахме през семинарите „Джакузи“ и клас „Йога“, а оттам нахлухме в големия салон. Настъпи тотално объркване. Хората крещяха, тичаха наоколо и се криеха зад камината. Мъжът се втурна към един страничен прозорец, отвори го с един удар, хвърли светкавичен поглед назад и се хвърли навън гол в плющия дъжд.

За миг се озовах до прозореца. Той тичаше към паркинга. Хукнах по най-краткия път към изхода на института. Нанси тичаше след мене, размахвайки портфейла ми и ключовете за колата.

- Къде отиваш? — извиках аз към нея.
- Идвам с тебе!
- За какво?

Но тя нямаше време за отговор. Блъснах вратата и тя се отвори. В другия край на паркинга мъжът вече скачаше в един жълт „Мейврик“^[3]. Розовата му кожа бе опръскана с кал. Двамата с Нанси се спуснахме към нашия „Комет“, качихме се в него и потеглихме след онзи, като се хлъзгахме по влажния цимент. Минахме отново по алеята на института, покрай басейна и тенис кортовете. Дъждът се изливаше на талази. Светът бе обгърнат от плътна пелена. Едва успях да различа жълтия автомобил пред нас. Профучахме през портала на института и поехме по шосето край придошлата река.

Продължихме надолу, изминавайки една миля, после две... Ту го улавяхме, ту го изпускахме от погледа си. Не можахме обаче да скъсим разстоянието. Тогава изведнъж чухме един особен, злокобен звук.

Навсякъде около нас се чуваше грозен тътен, който все повече се усиливаше, колкото по-навътре навлизахме в каньона. Това никак не ми харесваше, но все пак рискувах и пришпорих автомобила. Той полетя напред, а гумите изсвистяха. Почти се залепихме за колата пред нас. Оня се показа от вратата на колата си и стреля към нас съвсем напосоки. Вече губеше почва под краката си. Тътенът ставаше все по-силен, почти оглушителен. Отначало не можах да разбера какво е. Погледнах към Нанси. Тя също бе разтревожена. Страхуваше се и притискаше ръце към голите си гърди.

Вече настигнахме жълтия автомобил, ала грохотът, който бездруго бе силен, продължаваше да нараства. Той доби космически пропорции — все едно, че бяхме в средата на някой буреносен облак.

След това не можахме да мръднем. Колелата на автомобила ни се завъртяха така, сякаш бяхме в тресавище. Другата кола се стрелна напред, завъртя се надясно, напълно неуправляема. Шофьорът изкрещя нещо, изскочи навън и хукна гол по ръба на скалата. Тогава отново се понесохме настрани право към скалата.

— Какво става? — попита Нанси.

— Пързалка!

— Какво?

— Изскачай!

Отворих дясната врата, избутвайки Нанси от колата. Последвах я навън, мъчейки се да се отдалеча от колата и да се добера до една голяма обла скала. Зад нас половината планина се срутваше в реката. Чу се вик, от който кръвта ми се смръзна.

Двамата с Нанси се валяхме, пълзяхме и забивахме пръсти в калта. Вдясно, долу през пелената от кални пръски, съзрях голия мъж, възседнал една скала, понесла се върху вълна от нещо подобно на разводнени изпращания.

Двете коли се понесоха след него.

После всичко утихна.

[1] Подводен масаж. — Б.пр. ↑

[2] Марка фотоапарат. — Б.пр. ↑

[3] Автомобилна марка. — Б.пр. ↑

13

Стояхме в тъмното и в дъжда с крака, потънали в мокрия пясък. Не можех да видя дали Нанси плаче, но сигурно плачеше, защото и аз плачех. Слязохме от скалата. Хванах я за ръка и тръгнахме натам, където преди беше пътят. Не бях наясно с посоката, но не мислех за това. Не ме беше грижа.

Вятърът блъскаше дъжда в лицата ни, шибаше голите ни тела, ние треперехме, а дърветата се превиваха до земята. Не зная защо, но в главата ми непрекъснато се въртеше едно изречение от разказ на О'Хенри: „Движението на дърветата ли кара вятъра да духа?“ Бях го прочел като дете и тогава ми се стори успокояващо.

— Дърветата ли карат вятъра да духа? — казах аз на глас.

— Ще хванем пневмония — рече Нанси.

— Да.

— Може би трябва да се върнем в института.

— Тъхъ.

— В коя посока е?

Спрях и се огледах. Нанси подскачаше и тупаше тялото си с юмруци, за да се стопли. Калната пързалка беше променила пейзажа напълно — някои пънове бяха цамбурнали в реката, тук-там огромни скални отломъци се бяха изтърколили от местата си и обстановката бе променена.

— Мисля, че е натам — казах аз. — Но преди да стигнем там, със сигурност ще хванем пневмония.

— Все пак по-добре да тръгваме.

Тръгнахме, но едва направихме няколко крачки и от каньона се понесе нов тътен.

— Пак ли пързалка?

Спрях и се опитах да мисля бързо. Вече беше тъмно като в рог. Ако не бяха фаровете, нямаше да виждаме и на метър пред нас. Дори да имаше някакво фенерче в жабката, то сигурно беше заровено вече в дълбоката кал.

— В другата посока има едно ранчо. Хайде да опитаме там...

Направихме кръгом и тръгнахме обратно. Нищо не разпознавах. Беше като онази стара детска игра, в която затваряш очи, броиш до десет и пак ги отваряш, за да видиш дали светът не се е променил.

Тогава започнах да се смея. Ето ни нас сега — две голи човешки същества, тръгнали в бурята, залутани в пустата местност, готови да умрат от простуда само защото бяхме достатъчно глупави да хукнем след някакъв идиот, който правеше снимки в сауната на някакви свръхинтелектуални ексхибиционисти. Всичко това бе лудост.

— Какво толкова смешно има? — попита Нанси.

— Ние сме смешни.

— Прав си.

И двамата се разсмяхме.

— Къде си учил?

— Какво?

— Просто те питам, за да си намираме приказка.

— О! Ами завършил съм в Бъркли.

— Аз пък в Смит. Каква ти е специалността?

— Специалността? Специалността? О, ами... английски език. После записах право, но не можах да го изкарам.

— Моята специалност е сравнителна литература. По едно време мислех да стана кореспондентка в чужбина.

— И после?

— Не зная... Майка ми не ме пусна далече от дома. Беше върла католичка.

— Родители... — рекох аз и си ударих палеца на крака в един камък.

Някъде в далечината изцвили кон.

— Ей, мисля, че вече сме близо до ранчото.

Нанси се усмихна. Аз я погледнах и се спънах в един пън. Започвахме да се зашеметяваме от щастие.

Когато най-после стигнахме къщата, намерихме вратата заключена. Вътре бе тъмно, но при нашето положение не му мислих много, хвърлих един камък и счупих предния прозорец. После разчистих стъклата, стъпих върху перваза и влязох вътре.

Беше чудесна, много уютна селска къщурка. Ако трябваше да съдя по вида ѝ, сигурно бе вила за уединение и почивка през уикенда.

Минах по страничния коридор, за да пусна Нанси, и изтрих краката си в изтривалката. После потърсих електрически ключ, но нямаше. Намерих обаче газена лампа и няколко кибритени клечки до печката. Лампата светна. Нанси стоеше до масата за карти. Тя скръсти ръце отпред, смутена от голотата си сега, когато не бяхме вече в института.

— Мислиш ли, че тук някъде има дрехи? — попита ме тя, упътвайки се към малката спалня. Там издърпа от шкафа чифт дънки и тениски. Всичките бяха 56-та мярка, сякаш бяха купени за някоя горила. Избърсахме се с хавлиените кърпи и криво-ляво се облякохме. Приличахме на скитници от филм на Лаурел и Харди. Навън вятърът продължаваше да вие. Нанси застана пред голямото огледало и започна да се плези, а аз отидох да стъкмя огън в камината.

Когато приключих, тя дойде и седна срещу мене. Хвърлих ѝ само един поглед и веднага скочих отново.

— Какво ще кажеш да хапнем нещо? — рекох аз, изваждайки от бюфета буркан с фасул и свинско месо.

Вдигнах буркана срещу светлината, за да видя дали не е развален.

— Точно това му трябва на човек в такава дъждовна нощ, когато е загубил две коли и един субект.

Отворих буркана, извадих с лъжица месото и фасула и ги сложих в тигана. Печката не работеше, така че взех отново буркана със себе си и го сложих над огъня.

— Знаеш ли, облечена си по-секси!

— Глупости!

— Не, не — наистина! Това важи за всички жени. Те всички изглеждат по-секси, когато са с дрехи. Щом се съблекат и мистерията изчезва. Вече не се питаш как ли ще изглеждат разсъблечени. Вземи киното например. Кой е по-секси — Марлене Дитрих или Линда Лъвлейс? Някога да си виждала Марлене Дитрих гола?

Бъбрех като кречетало. Не можех да се спра.

— Ти май се превземаш — рече Нанси.

— Нещо такова.

Огънят опари пръстите ми. Взех буркана в другата ръка, а тигана подпрях на една тухла.

— За какво, мислиш, са му притрябвали снимките на онзи? — попита Нанси.

— За да ги продаде на някоя френска компания за пощенски картички. Слушай, нека да не говорим за това сега. Направо ме заболява главата.

Погледнах я. На светлината на огъня косата ѝ аленееше.

— Заедно ли ще спим сега? — попита Нанси.

— Да... вероятно.

— Какво значи това „вероятно“?

— Ами, не съм сигурен дали е просто сляпа страст, или е от облекчението, че не полетяхме в пропастта заедно с лавината от кал.

— Какво значение има?

— Не зная.

Тя взе лъжицата от ръката ми и започна да разбърква фасула.

— Ами ако ти кажа, че не съм спала с друг, откакто срещнах Джок?

— Ще се изненадам.

— Защо?

— Имали сте открит брак.

— Това нищо не значи. Може цял живот да спиш само с мъжа си и да имаш открит брак. А може да спиш с когото ти падне и пак да си изцяло неосвободен.

— Какъв е смисълът тогава да имаш открит брак?

— Просто заради свободата от оковите на моногамията. Това е всичко.

— Все едно, че слушам Синтия Хардуик.

— Или Джок.

— Тя се разсмя, закрепил тигана върху една горяща цепеница и се облегна на тухлената стена.

— Как стана частен детектив?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Тъхъ.

— Ами, тъкмо ме бяха изхвърлили от юридическия и нямах пукнат цент. Бях в Сан Франциско. Там един мой приятел, адвокат, имаше нужда от помощ, за да докаже, че едно ченге е нанесло побой на участник в мирна демонстрация в Санта Рита. Аз му помогнах и после друго, трето и...

— Ето те тук сега.

— Ето ме тук сега.

Пламъците се издигнаха високо над цепениците, обхващайки отстрани тигана, който веднага почерня. Вперихме очи в огъня, после се загледахме един в друг.

— И така, колко мъже си имала в живота си?

— Седем. Джок беше последният.

Тя се търкулна и легна по гръб върху килима, а аз легнах до нея. Телата ни бяха на една педя разстояние едно от друго.

— Още ли те привлича мита за девственицата?

— Да. Мога да ти покажа какво означава това... или никога вече да не те пипна, ако се изложя.

— И това ти наричаш еротика?

— Дори нещо повече, може би.

Протегнах ръка и докоснах косата ѝ. В основата си тя все още беше влажна от дъжда.

— Трябва да стане бавно — каза Нанси.

Пръстите ѝ минаха по лицето ми, докоснаха устните ми. Китките ѝ се плъзнаха покрай врата ми. Хванах я за ръцете и я притеглих към себе си. Усетих тялото ѝ и притиснах бедрата си в нейните. Чувствах гърдите ѝ през фланелата си. Целувахме се малко със затворени устни. Плъзнах ръка под тениската ѝ. Тя изстена тихо и дишането ѝ стана по-дълбоко. Почувствах как ципът на панталоните ми се издува.

— Чакай! — извика Нанси и се дръпна.

— Какво има?

— Фасулът! Изгоря!

Права беше. Фасулът бе изкипял от тигана и адски миришеше. Скочих и се втурнах в кухнята. Исках да намеря нещо, с което да го дръпна от огъня. В едно чекмедже открих дълга метална щипка. С нея дръпнах тигана от цепениците и го поставих върху тухления под пред камината.

Тогава погледнах Нанси. Тя ми се усмихваше и дърпаше ципа на огромните си дънки. Коленичих и се надвесих над нея. Откопчах и събух панталоните си, а тя се освободи от дрехите и се хлъзна под мене. С радост целувах моите „сто долара на ден плюс разходите“ и докато се любехме косата ѝ още ухаеше на кал и дъжд. Никога в живота си не бях усещал по-хубава миризма от тази.

На следващата сутрин слънцето грееше и птиците пееха. Конете цвилеха в обора, а благоуханният бриз нахлуваше през отворения

прозорец. Лежах до една хубава жена, ала чувствах безпокойство. Обливах се в пот. Беше осем часът. След около девет часа кубинците щяха да посегнат на децата ми.

Изправих се и седнах. Погледнах към Нанси. Тя спеше, положила глава на килима и с крака, подпрени на плетения шезлонг. Лицето ѝ бе обърнато настрани, а на устните ѝ играеше блажена усмивка. Не ми даваше сърце да я събудя.

— Можеш ли да яздиш? — попитах я аз.

Тя се размърда леко и простена, извъръщайки очи от слънцето.

— Можеш ли да яздиш?

— Какво?

— Питам те...

— Попита ме дали мога да яздя?

— Да. Можеш ли?

— Разбира се. Джок и аз яздехме всеки четвъртък в Сентръл Парк.

— Хайде да видим дали можем да намерим кон. Иначе ще трябва да ходим пеша.

Тя седна и се втренчи в мене.

— Боже мой, всеки път ли ставаш толкова рано?

— Времето ни изтича. Трябва да измъкна децата си.

Грабнах я за ръката и я повлякох със себе си.

— Не ме дърпай така. С тебе съм.

— Няма да го забравя — отвърнах аз и я целунах по устните.

Влязох в банята и плиснах малко вода на очите си. После се върнах в хола, написах благодарствена бележка на собственика на ранчото, прикрепяйки банкнота от 20 долара заради счупения прозорец и другите щети.

Нанси ме последва в банята.

— Не разбирам защо толкова бързаш. Нали вече знаеш, че е Грийнглас.

— Може би... Но трябва да намеря касетите.

Почаках, докато Нанси се измие. След това тръгнахме по пътя към центъра на Топанга. Никъде не се виждаха коне и затова започнахме да махаме на колите. По пътя имаше следи и от други пързалки. Оградите на някои къщи бяха съборени, а пред входа на една от тях имаше цяла камара кал. Огледах се наоколо, за да видя нашия

мъртвец или двете коли, но не ги открих. Видях обаче стария ягуар в канавката до реката, недокоснат от природното бедствие, въпреки че гумите му си стояха все така спаднали. Като минахме покрай него, потупах гюрука му за късмет. Щом изкачихме Туна, спряхме един пикап „Датсън“. Караше го някакъв работник от строежите, който се съгласи да ни откара до пазарния център. Говореше безспир за калната лавина. Най-голямата през последните няколко години. Потънали 20 или 30 коли, да не говорим за къщите. Лавините били далеч по-страшни от пожарите, ако питали него. Започвали така внезапно. Нямало време човек да се измъкне. С това повече приличали на земетресения, но, разбира се, времето давало своето предупреждение. Следващият път вече ще знаем и няма да нарушаваме забраната на полицаите. В края на краищата човек не може да си играе с майката природа. Той си мислеше, че е казал нещо много смешно, но само аз знаех наистина какво значи това.

Когато стигнахме магазините, Нанси влезе в един бутик, за да си купи дрехи по мярка, а аз отидох в кафето до пощата, за да се обадя по телефона.

Позвъних първо в хотел „Дисниленд“. На телефона беше Джейкъб.

— Ало: Обажда се баща ти.

— О... здрасти.

— Помниш ли ме?

— Да.

— Как вървят нещата?

— Добре.

— Това ли е всичко?

— Какво?

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

— О... да.

— Нищо ли не се е случило?

— Не... Ей, слушай, трябва да приключавам. Закъсняваме!

— Закъснявате?!

— Паркът отваря в десет, а вече е десет и пет.

Майка му стара, помислих си аз.

— Не бяхте ли в парка цял ден вчера?

— Да, но минахме само веднъж през къщата с призраците. Не можахме да се пързалие на количките. Имаше големи опашки.

— Нямали сте късмет. Аз пък така се пързалих!

Отсреща настъпи кратко мълчание. После Джейкъб отново се обади.

— Ами, довиждане...

— Довиждане.

Понечих да затворя телефона.

— О, чакай малко.

— Какво?

— Какво е хидропония? Нали знаеш — това, което мама го писа на картичката, дето щяло да спаси всички ни?

— Мисля, че е нещо свързано с растителност в океана, която може да се яде.

— Пфю-ю!... Мама не знае ли, че не обичам зеленчуци — рече Джейкъб и затвори телефона.

След това се обадох в агенцията за наемане на коли. Предположих, че адски ще се вкиснат от загубата на колата, затова ги притиснах до стената с една тирада относно дефектни спирачки и затова как не ги е срам да пускат хората да карат такива коли в толкова рискови местности.

— Ще изпратите ли някого в Сахара, ако не му работи охлаждащата система? — извиках аз и ударих с юмрук по поставката на телефона в кабината.

Собственикът на агенцията се обади на телефона и веднага започна да се извинява, предлагайки да замени колата с модел по мой избор.

— Искам я тук след 20 минути! И ми пратете по-малка, а не някоя, която ще кърка бензин на поразия.

После се обадох в полицията и им казах да търсят труп, заровен на пет-шест метра в калта, близо до старото ранчо над Туна Каньон. Затворих, преди онези да могат да проследят разговора.

А после прехапах устни и набрах най-важния номер.

— Шато Мармонт. Обажда се Грейс. Как сте?

— Аз съм добре, а вие?

— Хей... познавам ли ви отнякъде?

— Не зная. Познавате ли ме?

— Гласът ви ми се струва познат. Знаете ли един човек на име Хенри, който често прави терени на „Марина дел Рей“?

— Не.

— Е, как не?! Онзи с хидроплана на „Паней Уей“! Сигурна съм, че там съм ви виждала.

— Не, не сте.

— Виждала съм ви. Сетих се. Казвате се Чарли Петракис и танцувате бузуки в „Атинянина“.

— Грешите. Казвам се Мозес Уайн и се обаждам, за да видя дали не са оставили някакво съобщение за мене. Трябва да е в кутията на Нанси Хехт, бунгало номер пет.

— Добре, добре... Хей!

Тя подсвирна в слушалката. — Да не сте гангстер или нещо подобно?

— Защо?

— Имате бележка от Майер Грийнглас.

— Какво пише?

— „Драги мистър Уайн, четете във вчерашния брой на вестник «Варайъти», страница четвърта, колона шеста.“

— Какво?

— Това пише: „Вчерашният брой на вестник Варайъти“, страница...“

— Чух. Благодаря.

Затворих и излизайки, едва не паднах от кабината в кафенето. Беше същата компания отпреди два дни. Още седяха тук и разискваха някакво стихотворение от Чарлз Олсън. Един от тях го беше чел, ала не зная точно кой.

— Какво ново? — попита Нанси още от входа. Беше облякла бяла прозрачна рокля на дупки.

— Праща ни да търсим заровено имане и това е първото указание. Четете „Варайъти“, страница четвърта, колона шеста... Изглеждаш много шик. Модел хипи — 1967.

— Трябваше да взема това или едни бикини с ресни.

Излязохме навън и зачакахме колата. Тя пристигна точно навреме. Беше „Вега“ — комби и трещеше като вагон на метрото.

— Подпишете тук, моля — каза един млад, любезен мъж, изскачайки от колата и подавайки ми документите за подпис. Можете

да ме оставите по пътя в Уудлънд Хилс.

— Първо трябва да проверим.

— Какво?

Наведох се отдолу, за да разгледам колата.

— Нали разбирате, искам да се уверя, че е наред. Отпред ми се струва, че не е центрована както трябва.

— Ха?!

Отворих вратата за Нанси, а аз се наместих зад волана.

— Дръпнете се! — извиках му аз.

— Какво?

— Отдръпнете се и идете от другата страна на магазина, където няма да мога да ви виждам.

Той ме гледаше смаян.

— След това ще заобиколя сградата и ще изляза срещу вас, а вие ще можете да огледате предницата на колата.

— А, добре.

Човекът ми махна с ръка и тръгна по алеята към задната част на магазина. Когато се скри от погледа ми, подкарах стремглаво по булевард Топанга към океана. Неприятно ми беше, че постъпих така със служителя, но нямах време да се отбивам чак в Уудлънд Хилс.

„Варайъти“, вчерашният брой на „Варайъти“, мислех си аз, колкото повече приближавахме брега на Пасифика. Като стигнах крайбрежния аутобан, свих наляво, след това още веднъж наляво и поех по естакадата, водеща към Санта Моника. Излязох на „Уилшър“, завих надясно по Шеста улица и се отправих към градската библиотека. Слязох от колата и минах през летящите врати. Спрях чак пред каталога. Когато поисках от библиотекарката да ми даде пресата върху филмите и рекламата, тя ме изгледа нахално. Насмалко да й кажа, че не съм артист, който търси работа, а съвсем редовен частен детектив. Вместо това взех вестника и отворих на страница четвърта. Започнах да движа пръста си надолу по шеста колона.

„ПОВРЕДА В КЛИМАТИЧНАТА ИНСТАЛАЦИЯ СПИРА РАБОТАТА НА ЕДНА
КИНОПРОДУКЦИЯ

«Фокс» подновява прекъснатата в понеделник, поради повреда в климатичната инсталация, продукцията на Сал Грускау «Бригадата Бадас». Звездата Дакота Доон отказала да продължи любовната си сцена при температура 115 градуса по Фаренхайт.

— Не мога да се съсредоточа — казала тя.

Снимките започват отново днес на сцена четири. Сцена девет остава неизползваема за неопределено време, поради проблеми, отнасящи се до компетенцията на профсъюзите.“

Значи Грийнглас искаше аз да зная, че климатичната инсталация на Грускау не работи. Сгънах вестника и го върнах на библиотекарката.

Целунах отново Нанси, когато се върнах в колата, и се отправихме към „Фокс“. По пътя чухме новините. Разчистващата кампания на Дихтер се разгаряше с пълна сила. За последните два дни бяха затворили дванадесет салона за масаж, пет магазина за книги и три големи кина на „Стрип“. При това темпо следващата седмица човек нямаше да може да намери капка алкохол дори, за да си разтрие гърба.

Този път с голяма мъка стигнахме до мястото. Грускау не беше съобщил за мене на пазача при портала, но секретарката си спомни кой съм и успя да го убеди да ни пусне. Когато обаче стигнахме в офиса на Грускау, него го нямаше там, а секретарката беше изчезнала. Мат Цимерман хрочеше из коридора и изглеждаше много разстроен.

— Не зная какво да правя — каза младият сценарист, посочвайки навътре към Ларс Гюндерсен, който мрачно се бе загледал през прозореца на офиса.

— Сал ни е зарязал тук да му правим гангстерския филм, изцяло да го направим, а не иска и една дума да размени с мене. Исква само да размишлява и да слуша Сибелиус.

— Може би му е мъчно за дома.

— Може би, но тогава ще получи задник, а не филм. След два дни договорът ми изтича.

— Къде е Сал?

— Навсякъде и никъде. Вижте на сцена четири.

Грускау го нямаше и на сцена четири. После го търсихме в прожекторната и в мишунг залата, където се правеше друг негов филм. Никой не знаеше къде е. Тъкмо се канех да се откажа, когато го видях да се качва в мерцедеса си с една цветнокожа актриса, за която реших, че е Дакота Доон.

— Я виж ти, Мозес Уайн!

Той настойчиво стисна ръката ми.

— Как върви разследването? Открихте ли дали Хехт наистина се е самоубил?

— Нищо не е сигурно.

— Такава история. И на куче не бих я пожелал.

Той погледна към Нанси и бръсна някакви пращинки от гюрука на мерцедеса.

— Чувам, че онзи ден сте имали проблем със сцена девет.

— Проблем?! Все едно, че ме заляха с лайна! Бедната Дакота едва не умря от прегряване.

Грускау прегърна артистката и пъкна ръката си под златната презрамка на роклята ѝ.

— Коя е сцена девет?

Той посочи към една синя сграда, показваща се иззад кръчмата в края на Уестърн Стрийт.

— Можем ли да влезем вътре?

— Затворено е, докато скапаният профсъюз не реши от чия компетентност е да бъде поправена климатичната инсталация.

— Все пак нека да отидем.

— Важно ли е?

Кимнах.

— Добре, но трябва да побързаме. Дакота и аз имаме резервация за един часа в „Мистър Чоу“.

Нанси и аз го последвахме до огромната като хангар сцена и влязохме през тесния отвор, оставен между плъзгащите се врати.

Мястото беше тъмно и глухо.

— Може ли да пуснете осветлението? — казах аз на Грускау и той запали някакви странични прожектори.

Загледах се в квадратните, широки около метър алуминиеви отвори на климатичната инсталация. Те излизаха на тридесет сантиметра от тавана и до тях се стигаше по стоманена стълба или

чрез подвижната платформа. Отидох до стълбата, погледнах нагоре и започнах да се изкачвам.

— Открихте ли Мейко?

— Тя е една кучка! — кресна Грускау.

Стигнах до горе и спрях на нивото на платформата. Пред мен зееше вентилационния отвор. Беше покрит с решетка, закрепена чрез фланец.

— Провали два дни снимки от по двадесет хиляди долара на ден — продължаваше да крещи Грускау. — Тя въобще няма да работи повече в този град!

Наведох се напред, стиснах фланеца, извих го нагоре и махнах решетката. Дърпайки рамката, чух някакъв стържещ звук. После нещо се хлъзна. Успях да се дръпна точно навреме, за да не се сблъскам с падащото тяло на японката, което излетя от вентилационния отвор подобно на снаряд.

Дъхът ми секна. Хванах се здраво за стълбата и заслизах надолу. На сцената под мене виждах безжизнено проснатите, някога хубави крака на мъртвото момиче. Черепът ѝ беше премазан, а лицето ѝ извъртяно на 180 градуса. На кръста ѝ имаше кафеникави петна, сякаш е била измъчвана с горяща цигара. Беше ужасяваща гледка.

— Откъде Грийнглас знае, че Мейко е била там? — повтори въпроса си Нанси.

— Не зная.

— Сигурно я е убил, или е накарал някой да я убие.

— И да остави името си в бележката до мене в Шато Мармонт? Далеч по-умен е.

— Тогава за какво го е направил?

— Дал ни е знак. Показал ни е, че не е замесен.

Нанси ме погледна смутена. Беше вече дванадесет и половина. Карахме на изток по булевард Сънсет. Тревожех се за времето. Цели тридесет минути отидоха да убеждаваме Грускау да ни пусне да си ходим.

— Добре — рече Нанси. — Обясни ми по какъв начин това доказва, че Грийнглас не е замесен.

— Гледай сега: преди всичко Майер е разбрал, че Джок наистина е имал алиби и че Мейко е била убита най-вероятно от някой, който е искал Джок да поеме отговорността за убийството на Деби Франк. Нали така?

Нанси кимна.

— Следователно — вероятност номер две — ти си била права през цялото време. Джок е бил убит, като са използвали убийството на Дебора Франк за прикритие, а бележката, че се е самоубил, е била фалшива.

— Да — промълви глухо Нанси. — Това разбирам.

— А сега — по-заплетената част. Една, тъй да се каже, талмудска^[1] подробност за еврейския гангстер. Ако Грийнглас е знаел, че алибито на Джок е сигурно, то тогава той е знаел, че Джок не е убил Дебора. Следователно той не е имал никаква причина да убива Джок, за да отмъщава за племенницата си.

— Значи мотивът, който приписваме на Грийнглас, е фалшив.

— Точно така. Той е невинен. Не е искал да отмъщава на Джок, защото вече е знаел, че Джок не е извършил убийството. Толкова просто.

— Тогава докъде стигнахме? — попита Нанси.

Усетих как всичко ми се сви отвътре. Истината бе потресаващо ясна.

— Доникъде — отвърнах.

— Какво ще правиш?

— Има само една възможност.

— Каква?

— Да отида при кубинците. Да им кажа, че не съм намерил касетите, но да се опитам да ги убедя да не закачат децата... Нямам друг избор.

Завих по алеята зад Мармонт и паркирах в края, близо до бунгалата. Пресегнах се и отворих вратата за Нанси. Тя не се помръдна. На лицето ѝ се появи язвителна усмивка.

— Това се казва мъжка работа, а?

Изправих се на седалката, оставяйки вратата отворена, и я изгледах.

— Не става въпрос за мъжка или женска работа. Онези мръсници са убийци. Ти можеш да дойдеш или не. Както решиш. Само че, побързай.

Тя премисли за миг, после хлъзна ръка по седалката, докато докосна бедрото ми.

— Как искаш да постъпя? — попита Нанси.

— О, ами...

— Ще се влюбиш ли в мене?

— Какво общо има едното с другото?

— Не зная. Нищо, предполагам... Целуни ме за довиждане.

Наведох се и я целунах. Имах намерение целувката да бъде кратка, но тя се задълбочи, удължи се и отново почувствах страстта от предишната вечер. Нанси се отдръпна първа.

— Мисля, че не трябва — каза тя.

— Какво?

— Да се влюбваш в мене.

— Защо не?

— Няма да разбереш.

— А защо считащ, че се влюбвам?

— Познава се по погледа ти. И преди съм го виждала. Във филмите.

— Ти вярваш ли в романтични истории?

— Не, но може би ти вярваш.

Погледнах я учуден.

— До довечера — рекох аз и подкарах по „Сънсет“.

Кубинците живееха в моя квартал — Екоу парк. Бяха малко, но броят им непрекъснато нарастваше. Групи от по десет-дванадесет прииждаха заедно с прилива от Маями и Литъл Хавана. В края на 60-те години имаше само няколко кубински ресторанта и магазини за хранителни стоки. Сега вече се срещаха и търговци на облекло, посредници, лекари и зъболекари. Имаше книжарници, павилиони за вестници, едно енорийско училище и няколко нощни заведения, където човек можеше да потанцува пачанга^[2] и да послуша музиката на няколко оркестъра „Тропикана“. Все пак кубинците бяха доста здрава и сплотена община, въпреки големия си брой. Някои от тях още живееха с илюзията, че един ден ще се върнат на острова, а други изразяваха фалшиви съжаления.

Най-напред потърсих Сантяго Мартин в Бейти Маркет — магазин за хранителни стоки на ъгъла на булевардите Сънсет и Силвър Лейк. Често купувах там кафе и познавах управителя — един стар негър от Ориенте, който бе дошъл в Щатите по време на режима на Батиста, много преди Кастро да дойде на власт.

— Как си, Карлос?

— Hola, amigo^[3] — каза той, посягайки към една кутия кафе „Гавина“ и пакет филтърна хартия. Никога не можеше да си спомни името ми, но винаги знаеше какво искам.

Поклатих глава.

— Не сега... Днес търся нещо друго — един едър кубинец на име Сантяго Мартин. Познаваш ли го?

— Лично не. Той не идва тук. А и освен това не вярвам сам да си пазарува.

— Знаеш ли къде мога да го намеря?

— Опитай в редакцията на вестник „Двадесети май“. Под естакадата е — до Екоу Парк Лейк.

Редакцията беше затворена. Надникнах вътре. Вестникът излизаше веднъж на всеки две седмици и щяха да отворят чак в четвъртък. През прозореца се виждаше една голяма снимка на Хавана и уголемен портрет на Кастро, който бе превърнат в табло за забиване на стрели. Над него се мъдреше портрет на Алфредо Зейас, президент на Куба от 1921 до 1925-та година. Всяка една от тези изгнанически групи имаше своя особена идеология, свои собствени герои.

Вървах по „Сънсет“, надничах в пекарните и магазините за грамофонни плочи, опитвайки се да отгатна кои са кубински и кои — мексикански. С всеки изминат миг ставах все по-добър познавач. Бях притеснен и не ме съдржаше на едно място. Положението с децата ме изнервяше. Трябваше да запазя разсъдъка си.

Тогавя се сетих за нещо съвсем елементарно — влязох в една телефонна кабина, за да потърся телефонния номер на Вияхес Майами в указателя. Набрах номера, но отсреща ме препратиха към друг номер — 628 в Екоу Парк. Започнах отново да набирам.

— Моги Дивелъпмънт Къмпани...

— Искам да говоря със Сантяго Мартин.

— Мистър Мартин обядва.

— Знаете ли къде?

— Съжалявам, не мога да ви дам такава информация.

— Но случаят е спешен. Аз съм мистър Браунлоу, новият данъчен съветник на мистър Мартин. Има известни неточности в приходите му по тримесечия, които трябва незабавно да се отстранят, за да се избегне официалната проверка!

— Не може ли това да почака до следобед?

— Но данъчните служби във Вашингтон затварят следобед!

Секретарката ме помоли да изчакам на телефона. Затаих дъх. Броях секундите. Беше шанс едно на хиляда. След минута тя отново се обади.

— В „Ла Гуантанамера“ е. На Темпъл стрийт.

— Благодаря.

„Ла Гуантанамера“ се намираше на пет минути път. Беше кубински ресторант и нощен бар на ъгъла на Уестморленд до една застрахователна агенция и магазин за грамофонни плочи. Нощем тук свиреше съставът „Шоколад и Силвия“, но сега, когато влязох, беше тихо. Като изключим зелената лампа над барплота, помещението беше

тъмно. Минах през него и влязох в ресторанта. Вътре имаше светлини и палми, а стените бяха изпъстрени с пейзажи от кубинската действителност, подобни на картината на Уинслоу Омир „Гълфстрийм“ — черни мъже, голи до кръста, режат стеблата на захарната тръстика със своите святкащи мачете.

Залата беше празна, като изключим компанията на Мартин. Той седеше до една кръгла маса в ъгъла, заобиколен от хората си и ядеше огромна порция задушени раци с пържени банани. Като се приближих, той стана и протегна ръка.

— Мистър Уайн, толкова се радвам да ви видя. Секретарката ми ме уведоми, че сте тръгнали насам.

— Вашата...?

Той посочи телефона на масата.

— Не трябваше да си правите такъв труд. Нали ви оставих картичката си?... А сега, къде са касетите?

— Точно в това е проблемът, мистър Мартин. Никак не беше лесно да ги открия.

— Защо?

— Първо, защото не зная какво има на тях, и второ, защото не зная у кого са.

Сантяго Мартин се усмихна и разчупи щипките на един от раците.

— Хайде, мистър Уайн, отгатнете.

— Предполагам, че касетите съдържат нещо изобличаващо, което свързва директорите на Лигата за сексуални свободи с някое високопоставено лице.

— Много добре, мистър Уайн. Съвсем точно... И очаквате да ви повярвам, че не знаете кой е този някой.

— Точно така...

— Вие просто искате да ви кажа всичко, което зная. За какъв ме вземате? За глупак?... Седнете.

Един от хората му издърпа стол и аз седнах срещу Мартин.

— Какво ще искате за обяд? Сарсуелата^[4] е добра. Ако не сте много гладен, вземете си „Медиа ноче“^[5].

— Не ми се яде, мистър Мартин.

— Ах, вие сте загрижен за децата си. Как им се харесва в Дисниленд? Аз самият ходя в Дисниленд поне два пъти в годината...

Нали имам шест деца...

Той ме изгледа за миг, после извади портфейла си и измъкна от него цветна снимка на шест сияещи хлапета, зяпащи развъдник за крокодили.

— В Маями — рече той. — Виждате ли? Това е Хорхе, най-големият. И Естебан... Късметлии сме, мистър Уайн, че имаме момчета.

— Харесвам и момичета, мистър Мартин.

— Е, да, естествено.

Той щракна с пръсти към сервитьора:

— Manuel, mas platanos. Y una cerbera.^[6]

Мартин се обърна към мене.

— Нямате нищо против, нали? Още съм гладен.

Наведох се към него, а той започна да яде.

— Вижте, мисля, че правите грешка с мене. Разполагам с нови факти, които ще променят намеренията ви.

— Така ли?

— Хехт не се е самоубил.

— О-о-о?!

— Мейко, японката, която беше алибито му, е била намерена пречукана в тръбата на климатичната инсталация в студиото на „Туенти сенчъри фокс“.

— Пречукана?

— Asesinato^[7].

— Ах...

Сантяго се усмихна и се нахвърли върху втората си порция от пържени банани.

— Тези момичета! Винаги свършват така. Искат само пари. Много са алчни.

— Алчни? Гърбът ѝ бе покрит с изгаряния от цигари, сеньор Мартин.

— О, жалко.

Той премига и погледът му помръкна за миг. Сигурно я бе познавал в училището. Все пак нали беше управител?

— И какво доказва всичко това? — попита Сантяго Мартин.

— Че Хехт е бил убит.

— Ах.

— И вероятно от същото лице, което е убило Дебора Франк.

— О-о-о?

— А който го е убил, е взел и касетите.

— Виж ти?... И какво значение има това?

— Какво значение ли? Щом открием убиеца, ще открием и касетите.

Той разпери ръце.

— Но, разбира се! И вие сте го направили. Вие работите за Ел Хефе и сте го убили.

— Приличам ли ви на убиец?

— Това не е важно. Или вие сте го извършили, или сам шефът, а вие сте му помогнали. Няма значение... важни са... и, разбира се, децата ви. Добре прекарват в къщата на духовете, нали? Вече два пъти бяха там.

— Не закачайте децата ми, Мартин.

Обля ме студена пот.

— Ще се обадя в полицията.

— В полицията? — засмя се той.

— Защо не се обадите на Ел Хефе?

Тази работа с Ел Хефе започваше да ме притеснява. Който и да беше, Мартин явно не вярваше, че не работя за него. Трябваше да сменя скоростите.

— Ами ако касетите не са у Ел Хефе? Ако са у някоя трета страна, която сега се опитва да се добере до него.

Мартин застина, както поднасяше към устата си няколко банана, набучени на вилицата.

— И кой би искал да направи това?

Той лапна бананите и ги глътна.

— Ел Хефе има врагове.

— Вярно е.

Сантяго Мартин сякаш за пръв път се заслуша в думите ми.

— Ел Хефе може би иска да се споразумее с вас.

— Ами, добре. Аз съм тук.

— Не искате ли да му предам нещо?

— Кажете му... да не предава стари приятели.

Изведнъж разговорът ни бе прекъснат от силен трясък и до ушите ми достигна познат глас.

— Ей, копеле, разкарай се, защото иначе ще ти нанижа яйцата ето на тази счупена бутилка от „Уайлд Търки“!

Беше Гюнтер, който размахваше счупена бутилка уиски, приклещен до барплота от двама телохранители на Мартин.

— Ще ви продупча шкембетата, тъпанари!

Гюнтер започна да се приближава към тях, движейки се като тореадор, който се готви да нанесе последния удар.

— Carajo!^[8] — изруга една от горилите и измъкна автоматичен „Браунинг“.

Гюнтер замахна към него с парчето от бутилка. Горилата стреля. За щастие уцели шейкър за коктейли в краката на Гюнтер. По барплота се разхвърчаха парчета от стъкло. Гюнтер обаче продължи да напредва и замахна повторно към него. Острието мина на сантиметър от ченето на горилата.

— No se puede!^[9] — рече другата горила, навеждайки се ниско и измъквайки пистолет, който внимателно насочи към главата на Гюнтер Томас.

— Хайде де, стреляй, лайнар такъв! — извика Гюнтер, обръщайки се с лице към него.

Представих си как мозъкът му се пръска по огледалото на стената. Скочих на крака.

— Той е от нашите! — изкрещях аз.

Горилата се извъртя към мене.

— Един от вашите хора? — рече Сантяго, попивайки със салфетка устните си.

— Работи за Ел Хефе.

— Разбирам.

— Аз ще се разбера с него — рекох на Мартин.

Отидох при Гюнтер, сграбчих го за ръката и изсъсках в ухото му:

— Върви напред, кретен такъв, и не се обръщай назад.

Минахме покрай озадачените гангстери и излязохме от ресторанта.

— Пак те намерих — ухили се Гюнтер, когато стигнахме алеята.

— Много смешно, ебалнико! — изръмжах аз и опрях гърба му в стената. — Този път ти почти успя да ми отвориш маса трудности, а също и да станеш причина да убият децата ми. Виж какво, Робин Худ! Аплодисменти за стила ти, но аз предпочитам да работя сам.

— И кога точно успях да ти „отворя маса трудности“?

— Единственото нещо, което някога изобщо си отварял, е било бутилка „Уайлд Търки“ и то, когато друг плаща.

— Хо-хо-хо! Бедата ти идва от това, че не знаеш кои са ти приятели.

— Кои са?

— Твоят скромен слуга от четвърти отдел.

Той се усмихна, бръкна в джоба си и измъкна цял куп изрезки от вестници.

— От мазето на ресторанта са.

— Дай да видим.

Гюнтер отвори ръката си и аз порових сред изрезките. Бяха около шест-седем, от различни вестници, но по едно и също време — пролетта на 1971 година. Всичките се отнасяха за едно събитие — 10-годишнината от нашествието в залива „Бейъвпигс“^[10].

— Недоволни кубинци. Нищо друго. Това личеше и от картините по стените.

Тъкмо се канех да му върна изрезките, когато Гюнтер каза:

— Така ли мислиш? Я погледни тази.

Той посочи към една неясна снимка от вестник. На нея имаше осем мъже, застанали пред някакъв плувен басейн, и хванати дружески за ръце. Надписът гласеше:

CUBA LIBRE REGRESAMOS^[11]

„Хора от третия батальон, участвали в нашествието в зловещия свински залив, се срещат със своя стар шеф.“

Разгледах лицата на хората от трети батальон, разпознавайки лесно между тях Сантяго Мартин и неговите приятели. Но не друго, а лицето на шефа ме зашемети. Трябваше да го разгледам три пъти, за да се уверя, че не, греша. Нямаше грешка. Беше министърът на правосъдието Франк Дихтер.

— Значи това е Ел Хефе?

— Така изглежда, нали?

-
- [1] Талмуд — свещената книга на евреите. — Б.пр. ↑
 - [2] Вид кубински танц. — Б.пр. ↑
 - [3] Здравей, приятелю (исп.). — Б.пр. ↑
 - [4] Сарсуела — вид испанска оперета. Тук вид ястие. — Б.пр. ↑
 - [5] Полунощ. Тук вид ястие (исп.). — Б.пр. ↑
 - [6] Мануел, още раци. И една бира (исп.). — Б.пр. ↑
 - [7] Убита (исп.). — Б.пр. ↑
 - [8] Проклятие! (исп.). — Б.пр. ↑
 - [9] Няма да стане! (исп.). — Б.пр. ↑
 - [10] Залив на прасета англ. — Б.пр. ↑
 - [11] Свободна Куба, ние ще се върнем (исп.). — Б.пр. ↑

15

— Какви транспаранти използваш?

— Транспаранти?

— Нали разбираш: мрежести, от бамбук, от слама или най-обикновени?

— Бе, я стига! Какво ме интересува?! Всякакви използвам, щом не са от ряпа... Ченгетата забелязват цветовете, само когато шофират.

Погледнах го. В ръката си държеше молив, с който записваше нещо в бележника си.

— Какво е отношението ти към законите за преследване и задържане?

— Още ли пишеш тази скапана статия?

— Нали знаеш какво е казал Уорхол? Всеки в Америка може да стане известен за десет минути... Е, дошло е и твоето време.

Гюнтер бръкна в джоба си, извади флакон с таблетки в розово и жълто и взе по една от всеки цвят. Теглих му една „бърза молитва“ и от „Литъл Санта Моника“ излязох на „Сенчъри Сити“. Целият комплекс имаше аскетичния вид на извънземен град, чийто стъклени фасади отразяваха ярките слънчеви лъчи. Свих надясно към пазарния център и спрях на паркинга пред хотел „Сенчъри Плаца“. Изскочих от колата, а Гюнтер ме последва. Беше два и тридесет и пет.

— Четеш ли Ницше? — попита ме той на път за задния вход на хотела.

— Не.

— А Гурдийев?

Поклатих глава.

— Обучаван ли си в Африка?

— Не, но последния път, когато ме изследваха, едва не гръмна компютърът.

— Чудно как си оцелял!

Бутнах Гюнтер настрана и влязох в долния етаж на сградата, където един до друг бяха наредени скъпи сувенирни магазина. Спрях

пред един цветарски магазин и купих най-евтиния им букет. Поднесоха ми го в пластмасова кутия, оформена отгоре като гръцка амфора. Цветята бяха гладиоли. Написах една картичка и я пуснах в букета, а продавачката го уви в зелен целофан.

После се качих с асансьора до фоайето на главния етаж, което представляваше един извънредно импозантен салон. В него елегантността се смесваше с най-лоши прояви на безвкусица. Килимите върху стълбите бяха на цветя. Портиерите носеха ливреи, подобни на телохранителите от английския двор. Аз минах покрай тях, отидох до служебните телефони и вдигнах слушалката на първия от тях.

— Тук централа.

— Дайте ми кабинета на министъра на правосъдието, моля.

— Линиите са заети. Можете ли да изчакате?

— Хей, ще се обадя по-късно. Кой е вътрешният номер?

— 904.

— Благодаря. Затворих телефона.

Кимнах на Гюнтер и се качихме заедно в асансьора, гледайки цифрите над вратата да прелетяват под стилизираните звуци на някаква тъжна есенна мелодия. Асансьорът спря на седмия етаж, после на деветия. Вратата се отвори и пред нас се откри дълъг коридор, водещ към кабинета на Дихтер. Двама здравеняци в цивилни дрехи стояха отпред и пазеха входа, като два наемни танка от базата в Ел Торо.

— Здравсти — рекох аз, като им намигнах, и с валсова стъпка се отправих към вратата на кабинета, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

Почувствах как върху рамото ми се стовари яка, месеста ръка.

— Накъде бе, ало?

— Цветя за г-н министъра — отвърнах аз, без да се обръщам.

— Цветя ли? Какво общо има министърът с цветята?

— Не са от мене, господинчо!

Обърнах се и пуснах в ход най-подкупващата си усмивка. Двете цивилни ченгета гледаха ту мене, ту Гюнтер.

— Я дай да видя!

Единият сграбчи букета и започна да рови из него.

— Внимателно! — рекох. — Това са гладиоли и са много крехки.

Ченгето ме изгледа кръвнишки и посегна към картичката.

— Ах-ах-ах! — размахаях аз показалеца си към него. — Сигурен съм, че е строго поверително.

Той сложи обратно картичката и за миг се вторачи в мене.

— Добре, но този симпатяга ще остане тук.

Гюнтер беше разочарован.

Почуках на вратата... Дихтер извика „Влез“! Беше с ръкавели. В ръката си държеше телефона, а главата му беше наклонена към слушалката. Той ми кимна да вляза. Затворих вратата след себе си и прекосих стаята. Застанах до масата в другия край, разопаковах букета и го разтърсих, надавайки ухо към разговора. Дихтер говореше с някой от пресата, вероятно важна клечка — отговорен редактор или коментатор — и успяваше да го предразположи към себе си.

— Запази го за себе си, Ал, но утре на официалния обяд ще направим важни съобщения. Те ще затворят заведенията си от единия край на щата до другия. Някои важни босове ще вдигнат страхотна врява. Никого няма да пощадим... Виж какво, хората могат да приказват каквото си щат, но в това няма политическа мотивация. До изборите има две години.

Дихтер бръкна в джоба си, извади четвърт долар и ми го подаде. Аз не помръднах. Той се извърна, изненадан. Подадох му картичката. Дихтер я отвори и я прочете, все още заслушан в разговора. Лицето му не трепна, но почувствах вътрешното му вълнение, когато прочете думите: „Поздрави от отвъдното. Джок Хехт“. Дихтер сложи картичката обратно в плика, а него пхна в джоба си.

— Окей, Ал, пак ще ти се обадя... — каза министърът и затвори телефона.

— Какво значи това?

— Вие знаете какво значи.

— Не, не зная. Но зная, че Джок Хехт се самоуби преди два дни.

— Нека не се заблуждаваме, Дихтер. Нямам време за това. Къде са касетите?

— Касетите?

— Знаете какво имам предвид. Да не искате сега да се обадя на Ал или някой друг отговорен редактор и да му кажа, че вие сте убили Джок Хехт. Или сам ще се предадете?

— Какви ги приказвате?

— Хайде, Дихтер. Всичко е там. Първо вие сте убил Дебора Франк, а после Джок Хехт, за да скриете следите си. Да не говорим за Мейко.

— И защо, по дяволите?

— Защото те са щели да изобличат връзката ви с една група кубинци, ръководещи Лигата за сексуални свободи. Всичко е записано на касетите.

— Олеле, боже!

Дихтер се разсмя.

— Отричат ли, че познавате Сантяго Мартин?

— Сантяго Мартин?

Той се поколеба за миг, давайки си вид, че се мъчи да си спомни.

— Сантяго Мартин?... О, да... Един едър мъж с мустаци.

— Вие сте му бил шеф.

— Не шеф, а съветник.

— Значи не отричат, че сте замесен в историята със залива.

— Разбира се, че не. Има го в учебниците по история. Аз помогнах борците за свобода да бъдат превозени с влакове до Флорида и по-късно до Гватемала.

— Борците за свобода?!

По-късно гангстери! Този тип си го биваше.

— Горд съм, че съм служил на моята страна.

Дихтер ми хвърли язвителен поглед.

— Това ли ви интересува? Че съм ги познавал преди тринадесет години?

— Видели сте се с тях още веднъж през 1971-ва година.

— По случай десетгодишнината от нашествието. Просто една другарска среща... Това нищо не доказва... А сега, ако обичате, много съм зает.

— Без касетите няма да си тръгна, Дихтер.

— Няма да си тръгнете?

— Вие сте убиец, Дихтер! Онези копелета заплашват децата ми.

— Убиец? Не ставайте смешен! И как съм извършил тези убийства? С двете си голи ръце?

— Именно! За да бъде осъществено такова убийство, в бунгалото на Хехт е трябвало да влезе някой, който е бил авторитетен и уважаван. Няма следи от боба.

Дихтер все още се усмихваше.

— И кога са били извършени убийствата?

— Дебора Франк е била убита преди три вечери, а Джок Хехт преди две.

— Преди три дни вечерях с губернатора в Сакраменто. Следващата вечер бях тук, в тази стая, с жена си.

— Бил сте на вечеря с губернатора? И очаквате да ви повярвам?

— Махайте се, преди да съм ви арестувал за влизане чрез взлом.

— Дайте ми касетите, Дихтер. Вие сте лъжец.

— Лъжец? Аз съм министър на правосъдието на този щат и вие...

— Дайте ми касетите!

— Касетите? Вие се шегувате! Ако тези касети са съдържали това, което вие твърдите, то те би трябвало още тогава да са изтрити.

Дихтер замълча за миг и ме изгледа подозрително.

— Сега се сецам! Вие сте онзи многознаещ еврейски детектив от пресконференцията.

Той посегна към телефонната слушалка като натисна и копчето на диктофона.

— Гибсън! Гибсън!

Дихтер ме изгледа свирепо. За по-малко от секунда схванах какво ще се случи. Тогава се втурнах навън, затръшвайки вратата след себе си. Профучах покрай цивилното ченге, което тъкмо вдигаше телефона.

— Давай! — извиках аз на Гюнтер, повличайки го към асансьора.

Чух как онези хукнаха след нас, още преди да успея да натисна бутона. След секунди ченгетата вече бяха на ъгъла. Извърнах се рязко, ударих единия в стомаха и се спуснах към другия коридор. Гюнтер беше по петите ми и тичаше с всичка сила.

Стигнахме до служебния изход в другия край и запрепускахме по стълбите, като двама дервиши, подгонени от дявола. Едва бяхме стигнали осмия етаж и зазвуча алармената инсталация. На седмия етаж чухме гласове в коридора.

— Ще ги пипнем на шестия етаж! — изкрещя някой.

Замръзнах и кимнах на Гюнтер. Бавно се изкачихме по стълбите обратно към осмия етаж. После тихо се изнизавме във фойето. Група

конгресмени се запъти към нас. Отиваха към асансьора. Носеха шапки подобни на фесове и, изглежда, бяха пийнали.

— Симпатияги, вие да не сте от ААМПДА? — попита един от тях.

— Улучи! — рекох, като се присламчих към тях. — Какво ще правите тази вечер, момчета? Мацки, а?

— Точно тъй, сладурче.

— Ами да дойдем и ние?

— Че защо не?

Стигнахме асансьора в пълно съгласие и усмивки.

— Откъде сте, момчета? — попита един.

— От Буте. Буте — Монтана.

— Бива си я земята ви там.

— Как не!

— Познавате ли Морт Хигинсън?

— Иска ли питане?

— Как е старият Морт?

— Ами, все така.

— Че как да не е все така — рече друг. — Нали се спомина през есента на 68-ма.

Не се наложи да се обясняваме за това малко недоразумение, тъй като асансьорът пристигна. Гюнтер и аз се спогледахме, усмихнахме се вяло на господата и излязохме през отворената врата. Ала двете цивилни ченгета ни пресрещнаха и застанаха пред нас с ръце на гърдите.

— Гадове! — извика Гюнтер и ритна в корема по-дебелия от двамата.

Направихме светкавичен „кръгом“ и се втурнахме пак към служебните стълби. Този път обаче се чуваха гласове на хора, които идваха отдолу и отгоре право към нас.

— Ами сега? — рече Гюнтер.

— Разделяме се.

Посочих надолу по стълбите.

— Среца при колата след десет минути.

Той ми хвърли прощален поглед, прекръсти рокерското си яке и се стрелна надолу по стълбите с бясна скорост, надавайки боен вик: *Mon semblable, mon Frere!*

Заизкачвах стълбите една по една, като се заслушах за гласовете отгоре. Когато утихнаха, затичах към деветия етаж, вземайки по три стъпала наведнъж. В коридора пред кабинета на Дихтер нямаше никой. Тръгнах нататък, като за малко се спрях пред вратата на кабинета, събирайки последните бисери мъдрост, ронещи се от устата на господин министъра.

Той отново говореше със същия човек по телефона:

„Казвам ти, Ал... човек с моето обществено положение... Подложен съм на многобройни фалшиви обвинения. На някои просто няма да повярваш. Даже и вие вестникарите не бихте се решили да ги публикувате.“

Промъкнах се до асансьора. Натиснах бутона с надеждата, че ще дойде празен, тъй като никой не знаеше за присъствието ми на деветия етаж. Асансьорът тръгна нагоре. Погледнах часовника си. Беше четири без десет. Значи имах още час и десет минути, за да се добера до Дисниленд.

Асансьорът пристигна. Когато вратата се отвори, отвътре излязоха двама пиколо, които си говореха нещо. Влязох и натиснах копчето за първия етаж. Слизахме бързо, сякаш пришпорени от забързаните звуци на джазираната версия на „Есенни листа“.

Когато асансьорът спря на първия етаж, фоайето беше подозрително тихо. Нямаше охрана. Нямаше даже телохранители. Стигнах до средата на залата и се запътих към летящата врата, чувствайки някакво неясно безпокойство. Тогава чух гръмогласен вик. Обърнах се и видях Гюнтер, който тичаше нагоре по слизация ескалатор само с две стъпала пред цяла дузина униформени полицаи и цивилни ченгета. Той стигна горе, огледа се наляво и надясно и хукна към задната част на фоайето. Полицейската потеря образува фаланга и продължи напред, опитвайки се да притисне Гюнтер до стената. Той отстъпи към стъклената преграда. Тъкмо щяха да го сграбчат, когато Гюнтер, изкрещявайки: „Дръвници!“, прескочи канапето и разбивайки на пух и прах цветната стъклена стена, се приземи върху хлътналите мраморни плочи на вътрешния двор.

Присъединих се към образувалата се тълпа от любопитни. Погледнах надолу и видях как полицаите наобиколиха Гюнтер, докато той подскачаше, стискаше коляното си и ругаеше с пълна сила.

Измъкнах се през страничния изход.

Шосето „Санта Ана“ между Лос Анджелис и Анахайм е липсващият десети кръг в Дантевия „Ад“. По протежение на цели седемдесет километра се низеха павилиони за бърза закуска, пазарища за стари коли и преоценени мебели, нефтени фабрики, фабрики за каучук, ремонтни работилници за ремаркета. Въобще гледка, която е способна да убие даже едно прерийно куче.

Същият следобед всичко вървеше на бавен ход. Колите се влачеха като корпускули в задръстени от холестерол артерии. Първо се показаха мрачните очертания на Бойл Хайтс^[1], после неплодородната пустош на Пино Ривера^[2] и търговският център. Педантично чисти и подредени институти сред мощни индустриални фабрики и долнопробни, евтини мотели. Не след дълго стигнах границата на Ориндж Каунти^[3] — с тамошните псевдомандри и изчезващи цитрусови горички, с горчивия мирис на озон и Никсън^[4].

Колите едва помръдваха, но аз все пак напредвах. Сантиметър по сантиметър, без дори да е нужно да натискам педала за газта.

За кой ли път отново погледнах часовника си с тревога. Беше вече пет часа, а имах да измина още двадесет километра. Не исках да повярвам, че Мартин ще извърши такова злодеяние и ще отвлече децата ми. Не желяех да повярвам, но знаех, че може да го направи. Не че нямах вяра в човечността. Все някъде нещо ми бе останало от нея. Просто последните десет години от живота ми в Америка я бяха смалили до размерите на жалко грахово зърно.

Включих радиото и почти веднага го изключих. Нямах настроение за музика, а новините само пречеха на гледката. Тъкмо минавах покрай японското село в Буена Парк със скорост осем километра в час. То бе разположено толкова близо до шосето, че създаваше в мен усещането за непосредствено гмурване в басейна за представления. Сякаш бях човек-амфибия, придружаван от гейша в кимоно и с клечка захарен памук в ръка, приканваща ме към обръча с делфините. През прозореца на колата почти чувах ситните й стъпки.

Тогава изведнъж колите се размърдаха. Натиснах педала за газта. Заедно със скоростта растеше и моят параноичен ужас. Привиждаха ми се кошмари: децата ми, облени в сълзи и изплашени до смърт, се въртят на виенско колело и се мъчат да избягат от някакъв кубински гангстер с верига в едната ръка и железен кръг в другата. Чувствах се така, сякаш ме бе обхванало най-отвратителното настроение в света или пък все едно, че бях изпусил пет дози от най-гадната марихуана, например колумбийска, и се бях оставил на нея да ме води където си ще — из тъмни алеи и коридори.

Разтърсих глава в желанието си да се отърся от това усещане, но само подкарах колата по-бързо, правейки опасни завои и минавайки покрай хората на една боя разстояние. Едното ми око беше все в огледалото за обратно виждане. Убеден бях, че децата ми вече са в опасност. Ужасът ме завладя. Мразех се за това, че ги бях оставил сами. Това беше най-голямата ми грешка. Най-голямото ми падение. В деня, в който трябваше да отговарям за целия си житейски път, това мое деяние щеше да бъде черно петно върху него.

В този миг пред мене се възправи яката снага на Матерхорн^[5].

Заснеженият ѝ връх се извисяваше над купчини от железобетон. „Царството на вълшебствата“ беше наблизко. Свих от главния път и последвах служителите, които ми посочиха едно място в дъното на паркинга. Изскочих от колата. Бях на по-малко от двеста метра от входа, опитвайки се да реша дали да се кача на трамвая или да хукна направо към павилиона. Поколебах се за миг, после се втурнах към билетното гише, минавайки покрай един трамвай, спрял в зоната на паркинга. Купих си билет и се качих в трамвая. Изпитвах желание да тичам във всички посоки и едва успях да запазя самообладанието си. Тръгнах по главната алея, като се вирах в павилионите и магазините отляво и отдясно с надеждата да зърна Соня и децата. Покрай мене мина Мики Маус в човешки ръст, последван от Кучето Плутто. В далечината дочувах звънящата мелодия на „Когато поискаш да стигнеш звездите“. Тази песен обикновено стопляше сърцето ми и ме караше да се чувствам отново дете, ала сега тя просто ме изнервяше.

Светлините в парка изведнъж блеснаха — букет от жълто, розово и зелено. Стигнах до кръглия площад, който разделяше парка на четири увеселителни зони — „Земята на дивия запад“, „Земята на приключенията“, „Светът на приказките“ и „Светът на бъдещето“.

Озъртах се наляво и надясно, чудейки се в кой ли павилион бяха Соня и децата. За щастие тази вечер нямаше много посетители, но паркът беше твърде голям и имаше толкова много места за развлечения. Не знаех къде първо да вляза. Джейкъб обичаше „Земята на приключенията“, но знаех, че Саймън предпочита „Светът на приказките“. Спрях насред площада, чувствайки се безпомощен и малодушен. В съзнанието ми изникваха страхотни картини.

В този миг с периферното си зрение регистрирах една тъмна фигура, която се беше запътила към входа на „Светът на бъдещето“. Обърнах се и хукнах след него. Настигнах го, сграбчих го за ръката и го извърнах към себе си.

— Хей!... Какво ви става?!

Човекът носеше униформа на служител от Дисниленд и лъскава значка.

— Не, нищо. Припознах се.

Върнах се и отново застанах в средата на ротондата. Зад мене някакъв мъж със сламена шапка и маймунка на рамото свиреше с латерната си и продаваше пуканки.

— Търсите ли някого?

— Да.

— Трябва да попитате на входа — рече той и посочи към павилиона за информация.

— Благодаря.

Отидох там и предпазливо заговорих служителя.

— Соня Либерман или Джек Уайн — рекох учтиво аз.

Но в еврейските имена, произнесени в Дисниленд имаше нещо, което само усилваше безпокойството ми. В такъв момент не ми се искаше да изглеждам прищълец в Ориндж Каунти. Искях да съм Филипс, Джонсън или Джоунс. Даже Холдеман или Ерлихман би било по-приемливо. Каквото и да е, само и само да можех да видя децата си отново.

Думите се понесоха от високоговорителя: „Соня Либерман или Джейкъб Уайн се умоляват да се обадят на информацията!“

Потреперих от болка и зачаках. Чаках десет минути. Чиновникът ме гледеше как ходя нагоре-надолу из стаята и как крачките ми стават все по-големи. Накрая прекосих стаята на два скока, ударих с юмрук

по бюрото му, докосвайки с ръка някакъв портрет на Патока Доналд. Никой не идваше.

— Това нещо да не е повредено? — посочих аз микрофона. — Чува ли се навсякъде?

— Разбира се. Освен ако се возят някъде...

— А могат ли да се возят толкова дълго?

— Разбира се...

— Къде?

— В „Къщата на духовете“, „Подводницата“ и „Карибските пирати“.

Изскочих навън. Вчера те бяха ходили в „Къщата на духовете“. Соня не би се качила в „Подводницата“. Значи тази вечер може би се возеха при „Карибските пирати“. Минах през портата на Адвентчъленд^[6], после покрай „Тики вилич“^[7] и стрелбищата. Минах и покрай къщичка а ла „Свис Фемили Робинсън“^[8], построена в клоните на едно дърво, и се отправих към изработената от ковано желязо ограда на „Френч куотър“^[9]. В края на алеята видях опашките за „Карибските пирати“, които за щастие не бяха дълги.

Откъснах един билет и застанах зад една група тийнейджъри. Пред себе си виждах виещата се опашка, която минаваше през някаква бариера и стигаше до портата. Някакво семейство се качи в една от дългите лодки, служителите ги засилиха надолу и те изчезнаха в нещо като огромна фуния. Аз скочих в следващата лодка, проправяйки си път до носа, където седнах. Пуснаха въжето. Усетих как стомахът ми подскочи, когато лодката се хлъзна към пиратските владения.

Напрегнах взор, за да мога да различа нещо в черния мрак пред мене. Ала нищо не виждах и не чувах, освен слабото плискане на водата, носеща лодката. Нима вече ги бе хванал?! Или седеше зад тях с пистолет, опрян в ребрата на Соня? Или бяха вързани и със запушени уста, скрити някъде зад кулисите на тази оживена сцена?

Гадният му кучи син!

Изправих се и стиснах здраво парапета, взирайки се напрегнато, когато завихме зад ъгъла. Около електропроводите и навсякъде из въздуха танцуваха светулки под тихите звуци на пиратския напев: „Йо-хо-хо! И бутилка ром“. Тогава всичко се откри пред мене: оръдия, укрепления, испански кораби — победата при Нови Орлеан. Застанах на носа и се взрях в другите лодки. Бяха около шест-седем,

приближаващи в редица към горящото пристанище. В този миг ги видях. Седяха в първата лодка, която тъкмо се канеше да се скрие от погледа ми. Соня, Джейкъб и Саймън бяха отпред, а кубинецът с мъха по горната устна седеше на три седалки зад тях.

Скочих от лодката във водата, която за моя изненада стигна едва до коленете ми. Хванах се за стената и, препъвайки се, хукнах към тях. Около мене се чуха писъци.

Скочих върху задната част на лодката, сграбчих кубинеца и го хвърлих на цимента. Той се опита да избяга, но аз го стиснах за врата, като едва не му пречупих гръкляна, и го притиснах към голия железобетон, зад гърба на една русалка.

— Педераст! Мръсен педераст!

Бъхтех го със сила, която не подозирах, че притежавам, ритах го в слабините, смазах носа му с opakото на ръката си. Той се срути на земята, опитвайки се да се измъкне, но аз за секунда се метнах отгоре му и заблъсках главата му в цимента. Бях обезумял. Лицето му бе парче кърваво месо. Кръв шуртеше от носа и от устата му. Зъбите му се люлееха на венците.

— Ще те убия! Ще те убия! — крещях аз, разтърсвайки главата му за ушите, докато той едва не припадна.

— Не... не... Моля ви!

Наистина щях да го убия. Но се втренчих в помътнелите му очи и нещо в мене се счупи. Яростта изчезна. Децата ми бяха в безопасност и той изведнъж ми се видя толкова банален, колкото всяка друга човешка измет.

Върнах се при децата си и ги прегърнах.

[1] Възвишения близо до Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

[2] Местност близо до Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

[3] Провинция в Калифорния — Б.пр. ↑

[4] Ричард Никсън, президентът на САЩ, бил известен с това, че обилно се потял — Б.пр. ↑

[5] Матерхорн — декоративна планина за изкачване, построена в Дисниленд. — Б.пр. ↑

[6] Земята на приключенията. — Б.пр. ↑

[7] Селцето Тики. — Б.пр. ↑

[8] Шведското семейство Робинсън. — Б.пр. ↑

[9] Френски квартал — Б.пр. ↑

— Ще повярвате ли, че някога бях зъболекар?

— Какво?

— У дома, в Хавана. Бях зъболекар. Имах добра клиентела. Живеех в Мирамар с жена си.

Кубинецът тъкмо се свестяваше. Беше осем часа вечерта и карахме към Лос Анджелис. Саймън спеше в скута на Соня на задната седалка.

— Вярвам — отвърнах аз.

А и всеки би повярвал. Погледнах нещастника. Казваше се Феликс Рибера и живееше на „Вендъм стрийт“. Разбрах го от паспорта в портфейла му. На светлината на профучаващите коли физиономията му изглеждаше така, сякаш го бяха пуснали да падне върху лицето си от последния етаж на Оксидентъл Билдинг, а след това го бяха прекарали през центрофугата на Кал Тех. Никога преди това не бях раздробявал човешко същество по този начин. Надявах се, че вече никога няма да ми се наложи.

— Ще повярвате ли, че не искаха да я пуснат? — продължи да бърбри той, като лющеше засъхналата кръв по устните си. — Не искаха да пуснат жена ми. Проклетите фиделкастровци. Аз заминах, а те ми обещаха да я пуснат след шест месеца. Но тя не идва. Казва, че ѝ харесва там... Промили са мозъка ѝ проклетите фиделкастровци!

— Сигурен ли сте, че е от промиването на мозъка? — попита Соня, която започваше да се нервирала.

— Ами да, разби...

— Може да е срещнала някой млад и хубав революционер? — продължаваше Соня.

— Къде е Сантяго? — прекъснах я аз.

Моментът не беше подходящ за политически спорове.

— А?

— Къде е Сантяго Мартин? Спомняш ли си го?

— О, да... в клуб „Континентал“. Но не ме карайте там в този вид. Моля ви. Ще си имам големи неприятности. Нека поне да се измия...

Клуб „Континентал“. Знаех това заведение. Беше голям кубински танцувален салон на булевард Сънсет. Спрях първо пред дома си, за да оставя Соня и децата, преди да продължа. Рибера хленчеше и се опитваше да си измие лицето, докато аз прегръщах и целувах децата си. Никак не ми се тръгваше. Те още не можеха да си обяснят защо съм толкова разстроен. Предполагам, че за тях нищо чак толкова особено не се беше случило. Джейкб обаче истински се радваше да ме види. Той ми помогна да сложим Саймън да спи. На излизане настоях Соня да заключи вратата с резето.

Десет минути по-късно вече се качвах по стълбите на клуб „Континентал“, мъкнейки Рибера след себе си така, сякаш беше труп на някое заклано животно. Сантяго беше на бара с приятелчетата си. Пиеше коктейли и се занасяше със сервитьорките. Окоето не му мигна, когато пхнах под носа му главата на Рибера.

— О, най-после, мистър Уайн. Донесохте касетите, нали?

— Това на касета ли ти прилича, Сантяго?

— Но те сигурно са в джоба ви.

— Няма никакви касети, Сантяго. Твоят Ел Хефе ги е унищожил.

Той сам ми го каза.

— Той...?

— Франк Дихтер, твоят шеф, е унищожил касетите. Той е убил също така Джок Хехт и Дебора Франк. Вероятно със собствените си две ръце и аз лично ще се погрижа да му бъде потърсена отговорност за това.

Тръшнах полубезжизненото тяло на Рибера върху барплота. Горкият нещастник.

— И ако още мислиш, че работя за него, тогава някой трябва да те натовари на кораб, който превозва вторични суровини, за да може мозъкът ти да бъде изпратен обратно във вид на консервни кутии.

Той впери поглед в мене. По иначе самодоволната му физиономия пробяга израз на смущение. В дъното на салона двойка желаещи да танцуват прекосиха дансинга. Барабанистът ги съпроводи с виртуозен залп върху барабаните.

Запътих се към стълбите.

— Пак ще се видим, Сантяго.

Той мълчеше.

— И дръж гадовете си настрана от децата ми. Тъй като не работя за министъра на правосъдието, ще ми бъде особено приятно да те натопя за отвличане на деца!

Затръшнах вратата на салона и се отправих към колата. Подкарах към Мармонт, за да видя Нанси. Движението бе понамаляло вече и аз се движех спокойно по „Фаунтън“. После преминах по „Феър Факс“ и се озовах на „Стрип“. В хотела беше някак особено тихо — нямаше журналисти, веселби или зяпачи. Нанси си седеше до писалището на Джок и поправяше контролни. Целунах я нежно и надникнах над рамото ѝ. Някакъв първокурсник на име Ед Шатълсуърд получаваше „четири плюс“ за своите тълкувания на Кафка.

— Мисля, че успях да разнищя работата.

Тя вдигна поглед към мене и остави писалката си на масата.

— Франк Дихтер е убил мъжа ти.

— Франк Дихтер?... Имаш ли доказателства?

— Нищо съществено. Но зная защо е убит. Джок е знаел за връзката на Дихтер с група кубински гангстери, които управляват Лигата за сексуални свободи — една организация, която владее половината от сексclubовете в Лос Анджелис: от съмнителните салони за масаж чак до институт „Освобождение“. Предполагам, че Дихтер е финансирал кубинците, тъй като са стари приятели от времето на нашествието в залива. Вероятно това е било документирано върху няколко касети, които Дихтер е откраднал от Джок, след като го е убил. Дихтер е искал да се отърве от кубинците, защото те често губят мярка, а той се стреми към още по-висок пост.

— Как са попаднали у Джок тези касети?

— Не зная.

— А дали още съществуват?

— Дихтер ги е унищожил. Той самият ми каза.

— Предполагам, че да... Ами Дебора Франк?

— Мисля, че и нея е убил. Това са вътрешни работи, както казват по телевизията.

Нанси се усмихна.

— Искаш да кажеш, че те са познавали този, който ги е убил?

— Или са го познавали, или е бил достатъчно авторитетен, за да го приемат с доверие.

— Този някой — той ли е или тя?

— Какво?

— Той или тя? Този, който е бил достатъчно авторитетен? Жените също могат да бъдат известни.

— Да... така е.

Нанси започваше да говори също като Алора.

— Не разбирам обаче защо е убил Дебора Франк.

— Сигурно е знаела нещо за касетите. Нали все пак работеше в телевизията. Водеше разговори, интервюта... Била е опасна.

— Мислех, че тя и Джок са били врагове.

— Може и да са били. Но това не би им попречило да се възползват един от друг с цел реклама.

Нанси ме погледна скептично. И на мен не ми звучеше убедително.

— Значи Дихтер е убил Дебора, после Джок, а после и Мейко, като я е напъхал във вентилационната тръба на една от сцените на „Туенти Сенчъри Фокс“?

— Е, да. Аз също се съмнявам, че той сам е свършил точно тази работа.

Историята започваше да изглежда объркана.

— Тогава кой го е извършил?

— Може би онзи, когото преследвахме в Топанга. Току-що са го измъкнали от каньона. Чух по радиото. Работел е за полицията.

— Полицай в цивилно облекло?

— Или без облекло. Както ти се харесва.

Усмяхнах се на собствената си евтина шега. На нея обаче не й се стори никак смешно.

— Какво доказва това? Че полицията разследва институт „Освобождение“?

— Или че се опитва да прикрие нещо.

— Имаш ли някакво доказателство за това?

— Още не.

— В такъв случай ти въобще нямаш никакво доказателство, което да изобличава Дихтер.

Поклатих глава.

— Той е твърде важен, за да може човек да го обвини просто ей тъй слепешката.

— Да, зная. Вече опитах.

Тя се обърна и започна да пише забележките си върху контролното на Ед Шатълсуърд. Седнах на дивана и се загледах в нея. Пръстите и стискаха към червен молив, челото ѝ бе намръщено, сякаш се мъчеше да се съсредоточи върху нещо повече, отколкото бе необходимо.

— Разбира се, той има и алиби...

— Какво знаеш за алибито?

— Ами твърде несъстоятелно е... Когато Джок е бил убит, Рихтер най-чинно си е бил в хотела заедно с жена си. А за вечерта, когато Дебора Франк е била намушкана, той ми пробута фалшиво извинение, че е вечерял с губернатора в Сакраменто.

— Фалшиво?

Посегнах към телефона.

— Централа, свържете ме със Сакраменто. Оттам искам номера на „Пчела“. Това е вестник.

Телефонистката ми даде номера и аз набрах директно. Централата отсреща ме свърза с отдел „Новини“.

— Отдел „Новини“. Албъртс на телефона.

— Здравейте, Албъртс. Има ли някой там, който би могъл да ми каже къде е бил министърът на правосъдието, Франк Дихтер в петък вечерта на 28-ми?

— Тук е вестник, а не бюро за разследване.

— Зная, но е важно. Ако ми дадете нужната информация, ще ви кажа една сензация.

— Каква сензация?

— Не мога да ви кажа, преди да получа информацията, но ви обещавам, че ще бъде страхотна.

— Ама ние не...

— Ако вие не ми кажете, ще се обадя в „Лос Анджелис Таймс“.

— Добре, де... добре... Задръжте така.

Телефонната слушалка отсреща изтрака върху някакво бюро. След няколко секунди Албъртс се обади отново.

— Не зная къде е спал, но от осем до единадесет часа вечерта той е вечерял с губернатора в едно заведение на име „Жълтата лисица“

на „Джей Стрийт“.

— Сигурен ли сте?

— Разбира се. Точно на първа страница има снимка на цялата група. Губернаторът и жена му, семейство Дихтер и Арт Линклетър с вдигнати чаши шампанско. Вдигат тост за новата кампания срещу непълнолетните наркомани.

Вдигнах слушалката пред очите си и се загледах в нея. Преброих дупките на микрофона — бяха общо петнадесет, включително една по-голяма в средата.

— Ало, чувате ли ме?

— Да.

— Каква е сензацията?

— Няма сензация. Дадохте ми информация, която не ми е нужна. Оставих слушалката да падне върху вилката на телефона.

— Засечка, а? — попита Нанси.

Кимнах и бръкнах в джоба си за малко от белия прах. Не бях взел със себе си. Станах и се огледах наоколо.

— Не остана ли малко от „Wild Turkey“? Или Гюнтер всичко изпи?

— Там има още една бутилка.

Нанси посочи към полицата над камината. Отидох, взех бутилката и дръпнах една дълга глътка. После седнах на кушетката.

— Може би все пак Дихтер е убиецът — рече Нанси. — Може би е изпратил някой да убие Дебора Франк и сам е убил Джок.

— Възможно е, предполагам...

— А може да е бил и някой съвсем друг.

Тя се приближи до мене и взе празната бутилка от ръката ми.

— Някой, чийто мотив все още не сме разбрали.

Нанси седна на кушетката до мене. Рамото ѝ докосваме моето. Тя се обърна към мене и ме целуна.

— Надявам се, ще поставиш Дихтер на мястото му. Той е гадина.

— И аз се надявам.

Погледите ни се сляха за миг.

— Знаеш ли, мисля си за Ню Йорк — рекох аз.

— Какво за Ню Йорк?

— Да отида там.

— О, какви ги говориш!

— Тази моя работа на детектив се отразява зле върху децата. Трябва да се изнеса оттук, преди да са пострадали.

— Какво общо има Ню Йорк?

— Не зная. Там има доста възможности за човек, завършил английска филология, и карал шест месеца юридическия факултет.

— Като например да продава топли сандвичи в подлеза на 59-та улица.

— Звучи добре.

— Ти си луд.

— Да, сигурно... Предполагам, че просто съм обезпокоен.

— От какво?

— От това, че се връщаш в Ню Йорк.

Тя мълчеше.

— Това ме кара да не искам да спипам Дихтер, а да бавя нещата по възможност най-дълго, за да те задържа тук.

— Утре заминавам.

Изправих се и я погледнах.

— Утре какво?

— Заминавам утре следобед. Имам часове в училището.

— Но...

— Какво „но“?

— Вземи си отпуск. Имаш право при създалите се обстоятелства.

— Ти наистина си романтик.

— Ей, я чакай! Онзи ден ми каза, че от десет години аз съм първият мъж, с когото спиш, освен съпруга ти.

— Е, и?

— Само толкова ли означава това за тебе?

— Колко си старомоден!

— Не ми приказвай тези глупости. Само толкова ли означаваше това за тебе?

Тя не отговори.

— Какво става, по дяволите?!

— Нищо.

— Нищо?

— Нищо... Ще се опитам да остана.

— Добре — отвърнах аз.

Погледнах я и се намръщих. Тя също свъси чело, но след секунда откри в намръщената ми физиономия нещо много забавно. Избухна в смях, разтвори ръце и ме прегърна. Усмигнах се неуверено. Паднахме двамата на кушетката и започнахме да се любим. Беше превъзходно. Тръгнах си едва в три часа сутринта.

Събудих се под звуците на „Бийч Бойс“, които пееха „Със сърф на сафари“. Джейкъб беше надул стереоуредбата до дупка и танцуваше някакво пубертетско подобие на бугалу^[1]. Откакто гледахме филма „Американски рисунки“, той здравата се беше заел да слуша песни от 50-те години. Сърцето ми изтръпваше, като го гледах как рови в старите ми албуми и вади плочи на Чък Бери и Литъл Ричард, които бях събирал през последната година в колежа.

— Ей, татко, къде е плочата с „Бо Дидли е разбойник“. Няма я.

— Там е... А сега спри, ако обичаш, онова нещо. Не съм в настроение тази сутрин.

— Дадено, тате.

Той отиде до уредбата и натисна копчето за спиране на плочата.

— Сигурен ли си, че не си в настроение?

Измъкнах се от леглото и отидох в банята, където се зазяпах в огледалото с размътен поглед. Бях спал зле, сънувах много и се събуждах няколко пъти. Болеше ме глава и очите ми бяха зачервени. Над слепоочията ми се покрадваха вече бели нишки, а около устата ми се бяха образували нови бръчки. Чувствах се стар на моите тридесет и една. Уж младо поколение, а вече минало, като някоя залежала, прашна стока — също като старците от кафенето в Топанга. Ако Гюнтер щеше да ме слага на корицата на „Ролинг Стоун“, трябваше да побърза — преди да съм изгубил привлекателния си младежки вид, който вървеше на пазара.

Пуснах душа и оставих водата да тече, докато стане топла. Гледах Джейкъб, който седна на пода в хола да изучава нотите на един протрит албум на Бъди Холи. Устните му се мърдаха, изговаряйки бавно думите.

— Искаш ли да живеем в Ню Йорк? — попитах го аз, ала водата шумеше и той не ме чу.

Аз пъхнах ръка под струята и влязох под душа. Стоях така, оставяйки капките да се стичат по мене, без да се сапунивам. Ясно бе,

какво ме тревожеше. Не исках Нанси да си отива. Едва я познавах, а чувствах, че тя вече бяга от мене. Сякаш нищо не я интересуваше. Беше й все едно кой е убил съпруга й. Не я засягаше и тази част от техния брачен договор, която бе отпечатана в списание „Мис“^[2].

Това ме ядосваше. „Ще й покажа аз на нея“, мислех си аз, взех сапуна и се насапунисах. Отново получих неволна ерекция, но не й обърнах внимание. Очевидно бях пропуснал някои неща. Не бях изследвал достатъчно взаимната, връзка между двете убийства. Всъщност изобщо не знаех защо Дебора Франк е била убита.

Изплакнах се със студена вода и реших да отида в Бевърли Уилшър, за да огледам мястото на престъплението. Но какво щеше да докаже това? Бях чел изявленията във вестниците. Освен това полицаите бяха претърсили стаята сантиметър по сантиметър. И каквото и да бе останало, то сигурно беше вече изчистено от чистачката, в очакване идването на новия наемател — някое италианско величие от филмовата индустрия, Дино ди... или нещо подобно, или пък някой бизнесмен от Тексас с дебел портфейл.

Не. Трябваше да разгледам нещата от друг ъгъл. Какво беше казал Джок в предсмъртното си писмо? Какъв мотив му беше приписал убиецът? Той не бил в състояние да постигне целта си. Пропастта, разделяща неговите действия и принципи, не можела вече с нищо да се запълни. Но какви бяха принципите му? Сексуална свобода. А каква беше целта му? Разкрепостяване. Но какво общо имаше това с убийството на Дебора Франк?

Спрях душа и стъпих върху гумената настилка. Избърсах се с хавлиената кърпа, гледайки плаката на братя Марк, закрепен на вратата на банята. После влязох в хола, вдигнах телефонната слушалка и набрах номера на Мармонт.

— Шато Мармонт... Добро утро, миличък.

— Не ме занасяй тази сутрин, Грейс. Просто ме свържи с бунгало номер пет.

— Добре... добре... една минута.

Телефонът иззвъня шест пъти. Вече започвах да се потя, когато на седмия път Нанси се обади.

— Ало?

— Как си? — рекох аз.

— Как съм?! Мозес, знаеш ли колко е часът?

— Седем и петнадесет.
— Господи! Какво искаш?
— Искам да бъда сигурен, че си... още тук.

Тя не отговори.

— Нанси?

— Да.

— Ще ти се обадя по-късно.

Затворих и отидох да приготвя закуска за децата. Направих им палачинки от пълноценно пшеничено брашно, мая и обезмаслено мляко. По този начин аз давах своя принос за доброто им здраве. После се върнах в хола и отново вдигнах телефонната слушалка. Този път отсреща ми отговори ранобудник като мене.

— Добро утро... и нека това е началото на новия ви живот.

— Добро утро, Синди. Обажда ти се Мозес Уайн.

— О, Мозес, колко се радвам да те чуя. Предполагам, че се обаждаш, за да ми кажеш за намерението си да ни посетиш в института! Не е честно, дете първия ти преглед се състоя при такива необичайни обстоятелства.

— Да, хм. Всъщност обаждам се за малко помощ.

— Мозес, знаеш, че винаги съм готова да помогна на хората да си възстановят своята потенция.

— Не такава помощ, Синди. Става дума за Джок. Все още се опитвам да сглобя историята.

— Коя история?

— За Джок. Убийствата. Не си ли спомняш? Джок Хехт и Дебора Франк.

Отсреща настъпи мълчание.

— Чуваш ли ме?

— Да, разбира се. Аз винаги чувам.

— Тогава кажи ми какво знаеш.

— О, боже господи! Беше ужасно, нали?

— Кое?

— Ченгето, което снимаше тук онзи ден.

— Да.

— Така му се пада!

— Да, хм, Синди...

— Силите на реакцията, са винаги срещу нас, Мозес. Опитват се да обезкуражат истински разкрепостените.

— Напълно те разбирам. Виж, Синди...

— Не зная нищо за Джок, Мозес. И не искам никога нищо да зная!

— Дебора Франк идвала ли е с него при вас?

— Възможно е. Ние не казваме кой посещава института. Би било непрофесионално.

— А кой казва? Лигата ли?

— Не се заяждай, де!

— Добре Синди... — започваше да ми писва. — Струва ми се, че не разбираш кои са истинските ти приятели. Ами ако ти кажа, че всъщност собственик на твоя превъзнасян институт е министърът на правосъдието на щата, и че по всяка вероятност единственото нещо, което би го интересувало в момента е да го затвори час по-скоро. Как ти се струва?

— Това... м-м-м, звучи малко... налудничаво, но м-м-м...

— Но „м-м-м“ опитай да го кажеш на тълпата в сауната и гледай как набързо ще се опразни.

Отново настъпи мълчание.

— Всичко, което искам, е малко информация, просто да ми подскажеш. Жена на твоя служебен пост чува много неща. Както казваше дядо ми: „Щръкналият пенис няма съзнание“.

— Колко поетично. Но аз наистина нищо не знам. Въпреки че ще ти кажа следното, Мозес. Ако на света има някой, който знае всичко за Джок, повече даже от... любимата му Нанси, то това е Марши Лин...

— Коя е тя?

— Менажерката му... от Международната асоциация на менажерите.

— Благодаря ти, Синди. Ти си истинска приятелка.

— Ако срещна някой с първична или вторична дисфункция, веднага ще ти го изпратя.

Затворих телефона и приготвих децата за излизане.

Направих сандвичи за обяд на Джейкъб, взех няколко резервни пелени за Саймън и ги поведох към вратата.

Тъкмо да я отворя и през процепа ѝ падна някакво писмо. Пликът беше доста зацапан и човек би помислил, че е лежал на пода

дълго време. Все пак вдигнах плика, отворих го и веднага съжалих за това.

„УНИКАЛНО ПРЕЖИВЯВАНЕ ви очаква в КЪЩАТА НА ВЛАДЕТЕЛЯ^[3], на «Виста дел Мар» 3218, Редондо Бийч.

Предлагаме пълна дискретност на срещите. Тел. 463–3848.

Под знака на лапата!“

Най-отдолу имаше два кръстосани камшика, а над тях — котешка лапа. Отгоре някой бе надраскал с тъмно пурпурно червило: „Иди при Долорес. Тя има какво да ти даде“. Изпъшках и пъхнах писмото в джоба на панталоните си.

[1] Вид танц. — Б.пр. ↑

[2] Госпожица, неомъжена жена англ. — Б.пр. ↑

[3] Публичен дом за садисти — Б.пр. ↑

19

— Мис Лин е на съвещание.

— Кога ще свърши това съвещание?

— В единадесет, когато започва следващото й съвещание с Тор Вайдъл и Сам Пекинпа.

— А след това?

— На конференция е с Дейвид Лийн, Уорън Бийти и Лорънс Даръл.

— А после?

— Отива на обяд с вицепрезидента на „Парамаунт Пикчърс“ и с главния редактор на издателство „Саймън и Шустър“.

— Какво ще прави следобед?

— Следобед ще лети за Лондон, където ще остане една седмица.

Администраторката на Международната менажерска асоциация ме гледеше през пластмасовата преграда с усмивка на свръхснизхождение.

— А предвидила ли е мис Лин в програмата си време за сране?

— Мис Лин е изцяло заета.

Оттеглих се и започнах да крача из чакалнята. Млада невротична актриса седеше на диван, покрит със златисто кадифе, и чакаше някой от филмовите агенти да я извика. Тя ме погледна, опитвайки се да реши дали съм важна клечка, за да ми се усмихне. После извърна глава. Погледът ми се плъзна покрай нея и спря върху бюста на Конрад Ъпщайн — един мустакат господин, който бе основал асоциацията през 1898 година. Въпреки че беше бронзово, изражението му все пак успяваше да бъде дръзко и сякаш безразлично, както бе при закоравелите покерджии.

— Мога ли да използвам телефона ви?

— Междуградски разговор ли ще бъде?

— Не, само до студиото на „Фокс“.

— Наберете с осмица — рече администраторката и бутна телефона към мене.

Изгледа ме с раздразнение, когато го занесох в коридора. Набрах номера на студиото и поисках вътрешен 312.

— Здравсти, Грускау. Обажда ти се Мозес Уайн.

— О, здрасти, Мозес. Майка му стара, още се туткаме с онзи гангстерски филм. Ларс заплашва, че ще се върне в Малмьо.

— Знам какво ти е... Слушай, колко важни клечки познаваш в студията за игрални филми?

— Ами няколко, като например...

— Искам да кажа наистина важни. Босове.

— И аз ставам.

— Можеш ли да ми уредиш среща с Марша Лин?

— Разбира се.

— Става въпрос за сега. В следващите пет минути.

—Ами...

— Не ме прецаквай, Грускау. Това е великото нещо в живота ми. Ако го направиш, имаш ме за безплатен консултант до края на живота си. Всичко, каквото пожелаеш: детективи, гангстери, полицаи, всички тънкости. Ще те запозная даже с един педераст, който събира залаганията на конните състезания. Той твърди, че е застрелял бившия президент на Аржентина.

— Но...

— Пет минути, Грускау.

Затворих телефона и го върнах на рецепцията. После заставах в края на коридора, наблюдавайки стажантите, които се мотаеха наоколо, притиснали амбалажни пликосе към гърдите си. Лицата им бяха сериозни и изразяваха чувството им за собствена значимост.

След три минути администраторката ме потупа по рамото.

— Сега мис Лин може да ви види.

— Време беше.

Последвах я надолу по коридора. Младата актриса вдигна поглед изненадана, когато минахме покрай нея.

Мис Лин я нямаше, когато администраторката отвори вратата на кабинета ѝ. Седнах в едно кресло от черна кожа и се огледах наоколо. Беше голяма, приятна стая с много растителност — папрати и фикуси. Стените бяха покрити със снимки на известни клиенти. Разпознах Хехт на една от тях — беше на церемонията по връчване на наградите за книга на годината. Имаше и друга снимка на Хехт на

международния конгрес на писателите във Виена, застанал до Хайнрих Бьол с ракета за тенис в ръка. Марша Лин влезе още преди да бях разгледал всички фотографии. Тя седна срещу мене, без да каже дума. Беше внушителна жена на около четиридесет години с дълга, изгорена от боята, червеникава коса. Оранжев шал бе праметнат около врата ѝ. В ръката си държеше кутия „Balkan Sobranjes“^[1].

— Работите за Нанси Хехт, нали? — рече тя. — Съчувствам ви. Много е трудна.

— Трудна?

— Омъжена е за човек с талант. Това винаги създава проблеми. Толкова пъти съм го виждала.

— Какво сте виждали?

— Недоразуменията.

Изгледах я въпросително.

— Не се чудете, мистър Уайн. Толкова е ясно. Предупреждавах я. Една жена не може да се омъжи за човек като Хехт ей тъй, без да си дава сметка какво значи това. Гениите имат свои собствени закони. Те не се подчиняват на традиционния морал. Това е известно от поколения наред: Марлоу и Кид и скандалът в кръчмата; Рембо и Верлен; Бодлер, Жене... Ако приложехме нашите норми към тези хора, литературата ни би била сведена до баналност. Да не говорим за художественото изкуство, музиката и дори науката.

— Имате високо мнение за Джок Хехт, мис Лин.

— Високо? Не бих казала. Джок не успя да реализира истинския си потенциал. Сигурна съм, че новата му книга щеше да бъде най-хубавата му творба. Истински шедьовър. Той рискуваше да се изложи, подобно на... Босуел в списание „Лъндън Джърнъл“.

— Как да се изложи?

— Да се унижи, да понесе присмеха на еснафите... Той изследваше самата природа на нашата сексуалност, самата...

Мис Лин спря и погледна майчински към снимката от награждаването с „Книга на годината“.

— ... самата същност на човешката нужда.

Тя запали цигара и издуха дима ѝ, за да придаде тежест на думите си. Джок Хехт беше мъртъв, но Марша Лин продължаваше да бъде неговият менажер.

— Относно Нанси Хехт — рекох. — Защо мислите, че е трудна?

— Наивитет, драги мой. Тя си мислеше, че се е омъжила за сродна душа, за някой, който ще седи с нея по цели нощи, за да анализират заедно Пруст и да ходи заедно с нея на камерни концерти. Трябвало е да се омъжи за някой професор, а не за човек на изкуството.

— Мислех, че се разбират добре в брака си.

— Естествено.

— С разрешение да спят с други партньори.

— И още как!

— И брачен договор.

— Да, разбира се — тя отново се засмя, — знам всичко. Аз го написах.

— Вие го написахте?

— Е, на практика. Не думите естествено. Тях тя ги написа. Но предложението беше мое. Тъкмо щяхме да издадем антология на ранните творби на Джок. Първото издание на „Мис“ искаше да има нещо сензационно. Но тя взе нещата толкова на сериозно, горкичката.

— Аз също бих ги взел на сериозно — рекох, но Марша Лин така ме изглежда, че побързах да запълня мълчанието, преди да е решила да прекрати интервюто.

— Работеше ли Джок върху някакви скандални истории наред с личните си преживявания?

— Какво имате предвид?

— Някакво експозе може би.

— От какъв характер?

— Не зная. Нещо като изучаване на порнобизнеса.

— Склонна съм да се съмнявам. Но през цялото време той се натъкваше на най-различни неща.

— А Дебора Франк? Познавахте ли я?

— Разбира се.

— Добре ли я познавахте?

— Доста добре.

Лицето ѝ се накриви в усмивка и тя се загледа в стената зад мене. Проследих погледа ѝ и видях една голяма цветна снимка на покойната Дебора Франк. Тя стоеше пред телевизионната камера с клапа^[2] в ръка. Косата и очите ѝ бяха тъмни, кожата — мургава. Изглеждаше като свършена юдейска принцеса, както аз си представях принцеса

Естер, когато като момче ходех в неделното училище. В долния край беше написано: „На моята Марша — какво щях да правя без тебе?“

— Значи вие сте била неин менажер.

— Да, така е.

— Неин и на Джок?

— Точно така.

— Това не създаваше ли трудности?

— Разбира се, че не. Джок ме препоръча на нея.

— Джок ви препоръча?

— Писателите много често правят това. Обикновено не приемам хора от телевизията за клиенти. Аз съм литературен агент. Но с нея се разбирахме чудесно.

— Разбирали сте се чудесно! Но Джок...

Секретарката позвъни по диктофона. Мистър Вайдъл и мистър Пекинпа чакаха отвън.

— Съжалявам, мистър Уайн, но трябва да ви помоля да си тръгвате. Надявам се, че ви бях полезна.

— Една минута. Само няколко въпроса. Не разбирам това... Мислех, че Джок и Дебора са врагове.

— Не желая да говоря за това.

— Защо не?

— Няма значение, мистър Уайн. Казах, че не искам да говоря за това.

— Тогава значи не са били врагове.

— Ами...

— Има само две възможности, мис Лин. Или са били врагове, или не са били.

— Така ли?

— И аз ви заявявам, че те не са били врагове. Това е.

— И за какъв дявол?

— Заради рекламата, разбира се.

— А на кого му е било нужно да измисля такова нещо?

— На единствения човек, който е могъл двойно да се възползва от това — техния менажер.

Тя излезе иззад бюрото и ми отвори вратата. Виждах как величията я чакат отвън. Тя светна в ослепителна усмивка.

— Само едно нещо още. Колко време Дебора Франк беше ваша клиентка?

— Запознахме се преди две години.

— Когато Джок работеше върху книгата за еврейската мафия?

— Точно така.

— Тогава те са се запознали чрез Майер Грийнглас...

— Не зная, мистър Уайн.

— Тя е негова племенница.

— Така говорят...

— Така вече има смисъл.

— Може би... Приятен ден, мистър Уайн.

Тя мина покрай мене, за да се озове в прегръдките на Сам Пекинпа.

[1] „Balkan Sobranjes“ — марка цигари — Б.пр. ↑

[2] Малка дъска, с която се отбелязват епизодите и дублите при снимането на филм — Б.пр. ↑

— Къде са касетите?

Пак същият въпрос! Тъкмо бях седнал зад волана на наетата от мене „Вега“, когато почувствах как една яка ръка, подобно на стоманен питон, се стегна около врата ми и ме привдигна така, че не можах нито да мръдна, нито да отговоря, преди да ме запитат отново:

— Къде са касетите?

— Касетите не съществуват!

— Глупости!

Бях извлечен от шофьорското място през облегалката и проснат отзад с лице към земята. Юмрук, колкото парен чук, се стовари върху гърба ми само на няколко сантиметра над бъбреците.

— Къде са касетите?

— Повтаряш се, приятелче.

— Къде са?

Гангстерът отново стовари тежкия си юмрук върху мене.

— Виж ти!

— Ей, я стига! Вие, кубинците не знаете ли кога трябва да престанете?

— Не съм ти никакъв скапан кубинец!

И той отново ме халоса. Извърнах глава и погледнах само за да се уверя, че това бе истина. Не беше „някакъв скапан кубинец“, а рус англосаксонец с приблизителните размери на годзила.

Блондинът отново вдигна пестник, а аз вдигнах ръце, за да се предпазя.

— Ей, ако престанеш, ще ти съобщя това, което казах на кубинците.

Той спря и аз имах на разположение шест секунди да обясня всичко. Истината щеше да свърши същата работа, както и всичко друго, което бих му казал.

— Тези касети са били откраднати от министъра на правосъдието, Франк Дихтер, и унищожени веднага щом се е добрал

до тях.

Това го накара да престане.

— Стани — рече Годзилата.

С мъка се изправих на колене, като се подпирах на облегалката. Когато се повдигнах достатъчно, той пак ме халоса в ченето и аз отново полетях надолу през облегалката. Краката ми останаха да висят във въздуха. После той пак ме вдигна и започна отново да ме бъхти. Тогава изведнъж му забих един юмрук в ребрата, последван от удар във врата и ритник в слабините. Тъкмо се наведох над него, канейки се да го довърша, когато оня извади 38-милиметров патлак изпод сакото си и го опря в челото ми. С другата си ръка ми нанесе силен удар в слънчевия сплит.

— Добре де — рекох. — Картинката ми е ясна. Дори да ми извадиш лявото око или да ми смелиш на кайма оная работа с косачката, аз пак няма да мога да ти кажа къде са касетите, защото не зная. Ако пък пукна, още по-сигурно, че нищо няма да мога да ти кажа.

— Имам инструкции да взема касетите от тебе.

— Кой ти е дал такива инструкции?

— Не е твоя работа, копеле!

Той отново ме вдигна за яката и притисна врата ми към кормилото.

— Ей, човече, дай да се споразумеем! Аз търся касетите, ти също. Значи имаме много общо помежду си. Защо просто не ме следиш и когато ги намеря, те са твои!

Годзилата ме изгледа, премисляйки. Надлъжен белег украсяваше носа му, който беше извит встрани така, сякаш му го бяха зашили накриво. Сигурно някога се бе натъквал на по-голяма годзила от себе си. Вероятно Уилт Чембърлейн.

Гледахме се още дълго време. Той беше в спор със себе си, чудејки се какво да прави. Явно имаше големи затруднения. Все едно наблюдавах динозавър с огромно туловище и мозък колкото грахово зърно. Тъкмо вече се бях отказал от мисълта, че блондинът ще вземе някакво решение, когато той прибра автоматата си и слезе от колата.

Седнах зад волана и докоснах лицето си. От носа ми струеше кръв и челюстта ме болеше. В огледалото за обратно виждане съзрях как моят рус приятел се намести зад кормилото на някакъв черен

„Буик“. Тръгнах назад и излязох от паркинга. Онзи плътно ме следваше. Щях да си имам компания. Не можех да сдържа усмивката си — там, където отивах, никак нямаше да му хареса.

Беше вече следобед, когато профучах по крайбрежния аутобан на път за затвора. Този път Грийнглас трябваше да ме види. Този път вече нямаше да има игра на котка и мишка. Твърде дълго стоя той зад решетките, мълчалив като някой Буда от Второ авеню. А бях сигурен, че знае отговорите, с които бих сглобил цялата история. Профучах покрай сградите на Кал Стейд в Домингез Хилс. Онзи ме следваше на две дължини разстояние. Дебора Франк, Грийнглас, Джок Хехт, Дихтер, Нанси, Синтия Хардуик, Марша Лин, Сантяго Мартин. Имената и лицата им се въртяха пред очите ми. А също и тези на Грускау и Гюнтер. Не можех да ги забравя. Нито пък Мейко. Алчна ли беше тя, както бе казал Сантяго, или просто не бе имала късмет? Ами Дебора Франк и Джок? Приятели ли бяха... или дори любовници? Запознали са се чрез Грийнглас, а после са се свързали и с Марша Лин. Но защо е трябвало да се преструват, че са врагове? Защо е трябвало да го демонстрират пред публиката. Заради някоя книга? Или за да покажат заедно касетите? И преди всичко как Хехт се е добрал до касетите?

И кой беше този ренегат, дошъл от кулата в Аушвиц, който в момента неотлъчно ме следваше? Не бяха ли му казали, че касетите са изтрити? Срамота беше да е толкова неосведомен! Такъв социален ренегат! Все едно да отидеш на коктейл и да си единственият там, който не е гледал „Екзорсистът“^[1].

Сви по аутобана в Сан Педро, намествайки се по-удобно върху седалката. Тогаваше усетих картичката от „Къщата на Владетеля“. Това също бе странно. Не можех да си обясня как така изведнъж бях попаднал в списъка на „старите мръсници“. Боже мой, нима всеки, прехвърлил тридесетте, автоматично получаваше такива картички? И кой бе имал странното чувство за хумор да надраска в горния край с истинско червило: „Иди при Долорес. Тя има какво да ти даде“? Някоя евтина проститутка от Редондо Бийч? Просто нямаше смисъл.

Направих нов завой и минах по моста, свързващ пристанището с Търминал Айлънд. Небето беше ясно — дъждът го бе измил. Брегът Кателина все още се виждаше отдалеч, а пред мене се откриха очертанията на Лонг Бийч. Всяка сграда изпъкваше отчетливо на фона

на синия небосклон. Различавах дори по-големите яхти, хвърлили котва покрай Златния Бряг в Ориндж Каунти. Многоцветните им знамена се развяваха над залива. Сякаш боговете бяха дали още една възможност на този град. Последните четиридесет години бяха като че ли изличени и е можехме да започнем отново. Но този път вече трябваше добре да внимаваме, за да не оплескаме работата.

Продължих по крайбрежния аутобан на Търминал Айлънд, покрай фабриката за рибни консерви, патрулния участък, баровете за португалски моряци и спрях пред портала на федералния затвор. Обитателите му бяха излезли навън и работеха с пълна пара. Подрязваха тревата на ливадата и подкастрияха живия плет. Годзилата спря встрани и паркира. Пазачът ми махна през прозореца на кабината си.

Служителят, който носеше съобщения за затворниците, не се очарова много, като ме видя. Много работа имал този ден, каза ми той. Щели да идват правителствени лица на проверка — някакъв конгресмен от 12-ти район и един от правителствения кабинет. Освен това Грийнглас не се чувствал добре напоследък.

— Болен? На мене ми се стори съвсем във форма.

— Оплаква се от време на време.

— Какво му е?

— Негова си работа.

Но Грийнглас не искал да говори за това. Всъщност той изобщо не искал да говори с мене за каквото и да било.

— И вие не бихте могли да го убедите... дори за минута?

Пазачът понечи да ме съпроводи до вратата.

— По никой начин.

— Но това е фатално. Той притежава информация, която може да доведе до разкриването на едно престъпление.

— Без съмнение той притежава информация която може да доведе до разкриването на много престъпления.

— Много убийства — рекох аз.

— Довиждане, мистър Уайн.

На вратата застана друг пазач, който чакаше аз да изляза.

Разстроен и потиснат, слязох по стръмното стълбище в двора на затвора. Група чернокожи „обитатели“ играеха бейзбол. Един симпатяга с коса като на Слай Стоун стоеше на мястото на удряция.

Той пропусна първия удар, но втория заби съвсем чисто между спирача и третия играч. Топката тупна върху цимента, мина покрай левия защитник, прескочи ниската телена ограда, падна на поляната, където други затворници играеха шах, и най-накрая се търкулна към палмовата горичка. Пред горичката на дървена пейка седеше някакъв старец, сгушен в сиво одеяло, макар че температурата достигаше над тридесет градуса. Беше Грийнглас.

Под погледа на пазача аз се запътих към горичката. Когато стигнах телената ограда, бях спрял от друг пазач. Стоях там и се взирах в стария евреин от стотина метра разстояние. Тенът на лицето му бе зеленикав. Кожата му бе увиснала в бръчки и дипли, както застиналия по свещта разтопен восък.

— Мистър Грийнглас! Мистър Грийнглас! Трябва да говоря с вас.

Той мълчеше.

— Мистър Грийнглас! Става въпрос за Джок Хехт и вашата племенница Деби. Трябва да ми кажете.

Той продължаваше да мълчи.

— Мистър Грийнглас!

Грийнглас не помръдна, нито се опита по някакъв начин да ме отрази.

— Грийнглас, копеле, открий картите си. Какво е имало между Хехт и Деби Франк?

Отново нищо. Появи се вятър и раздвижи листата на палмите — началото на сухия период в Санта Ана. Левият защитник мина покрай Грийнглас и взе топката. Зад себе си чух как друг пазач приближава към мене, за да ме сграбчи за гушата. Знаех, че това е краят, но не исках да си тръгна.

Грийнглас вдигна ръка и повика бейзболния играч. Чернокожият младеж се спря (беше на не повече от 22 години) и отиде при стареца. За миг застанаха двамата заедно — една вкаменелост на американския начин на живот. Грийнглас извади лист хартия и написа нещо на него. После го подаде на младежа и посочи към мене.

Левият защитник взе листа и тръгна насреща ми.

— От ционистката свиня — рече той и плесна бележката в ръката ми.

Разгънах листа и прочетох: „212948-3652. Търси Батшеба.“ Опитвах се да запомня номера преди пазачът да ми вземе бележката. Годзилата ме чакаше.

Тръгнахме си, залепени един за друг, сякаш бяхме притиснати от първомайско задръстване в трафика. В огледалото си за обратно виждане съзрях лъохмана, приведен над волана и кривия му нос почти залепен за предното стъкло. Трябваше да реша дали да се отърва от него, преди да вляза в някоя телефонна кабина, за да се обадя в Ню Йорк.

Гледах студените му сиви очи. Те бяха мъртви езера. Безжизнени сетива на един добър войник, който трябваше да убива. Войник, който винаги изпълняваше заповеди от горе и не му мигваше окото, дори ако трябваше да удуши невръстно дете или да пусне бомба над някое мирно село. Очите на Уалям Кейли. Очите на ХХ-ти век. От тях струеше мразе, но не бяха достойни дори за презрение.

Продължих по моста, плащайки таксата^[2] откъм Сан Педро, и навлязох в търговската част на града. Годзилата неотлъчно ме следваше. И през ум не му минаваше да изклинчи от задължението си или пък, че заповедта от горе можеше да има някакъв скрит смисъл.

Скрит смисъл. Когато спрях на Стендърт Стейшън изведнъж добих усещането, че аз самият не бях разбрал скрития смисъл на моя случай. Ами ако трябваше да направя размествания или някакви други комбинации. Да предположим, че не бях разбрал правилно посланието на Грийнглас и той ме водеше по път, застлан от цветя, който обаче съвсем не бе така невинен, както той се опитваше да докаже. Ами ако наистина Дихтер изобщо не бе убил Джок? Или Деби? Или Мейко? Тогава какво?

Излязох от колата и минах покрай предницата на буика, като потупах с ръка ламарината му. Годзилата посегна да отвори вратата.

— Не се вълнувай — рекох. — Просто имам предчувствие за номер четири в Холивуд парк^[3] и искам да проверя залаганията.

Годзилата се отпусна назад с безпокойство и започна да дебне. Влязох в телефонната кабина и пуснах монета в процепа. Щом се свързах с телефонистката от „Междуградски разговори“, помолих разговора да е за моя сметка и дадох номера на домашния си телефон.

— 948–3652

Отсреща се обади женски глас с английски акцент. Тонът беше помпозен и делови.

— Искам да говоря с Батшеба.

— Кой се обажда?

— Името ми е Мозес Уайн.

— Батшеба познава ли ви?

— Не. Приятел съм на Майер Грийнглас.

— Мисля, че не познавам такъв господин.

— Е, тя го познава... попитайте я.

— Един момент.

Отсреща някъде бяха разменени глухи реплики, после англичанката отново се върна на телефона. В мене се прокрадна подозрение, че или е икономка, или някаква гувернантка.

— Батшеба не познава този мистър Грийнглас.

— Но аз съм сигурен...

— Никога не е чувала за него.

— Слушайте, много е важно. Аз наистина трябва да говоря с нея. Само за минутка.

— Няма как да зная кой сте вие, сър.

— Чуйте, с кого говоря? Отсреща се чу изщракване.

Втрених се в Годзилата и опитах още веднъж. Този път поисках директно свързване. Разговорът не бе приет.

Излязох на Стендърт Стейшън и ми се зави свят от газовите изпарения и следобедното слънце. Трябваше да има някакъв по-добър начин да накарам тази жена да ме изслуша. Но дори и да успееш, нямаш никаква представа какво трябваше да я питам или пък какво щеше тя да ми каже.

Беше три часа следобед и аз подкарах обратно към града. Отклоних се от пристанищния аутобан, излязох на аутобан Холивуд, а после свих по авеню Екоу парк. Отправих се към дома си и паркирах пред къщата. Годзилата беше на метър зад мене. Влязох вътре, затворих вратата, но след миг пак подадох глава навън.

— Взех касетите — казах аз и видях как онзи изскочи нетърпеливо от буика.

В краката му хвърлих топка целофан.

— Априлска шега, глупако!

После затръшнах вратата под носа му. След това седнах до телефона, набрах директно Ню Йорк и — о, чудо! — този път се обади самата Батшеба. Имаше сладко тънко гласче и вероятно беше на около 9 години.

— Здравей, Батшеба, името ми е Мозес Уайн.

— Знам кой сте. Вие сте детектив. Работите за мама. Тя ми каза по телефона.

— Така ли?

— Вчера... Съжалявам, че не можах да говоря с вас, но старата Спрекълс е толкова надута. Тя ми каза кой сте едва след като затворихте телефона. Мислеше, че вие сте от онези, нали ги знаете? Където говорят мръсни думи по телефона.

— Не съм такъв. Поне не мисля, че съм такъв.

— Гласът ви звучи добре.

Гласът ми може и да звучеше добре, но аз не се чувствах добре. Отпуснах се върху кушетката, чувствайки се определено уплашен. Сякаш бях Алиса^[4], която без много да му мисли, бе скочила в магическото огледало.

— Какво ти каза майка ти, че правя?

— Че ѝ помагаш.

— Помагам ѝ в какво?

— Да открие онова нещо за татко.

— Какво нещо?

— Дали е бил убит, или се е самоубил.

Гласчето ѝ почти не трепна. Мис Спрекълс добре я беше тренирала.

— Какво мислиш, че се е случило?

— Не зная... Откъде да зная?

— А майка ти какво мисли?

— И тя не знае.

— Познаваш ли един човек на име Майер Грийнглас?

— Не.

— Или Франк Дихтер?

— Не.

— Или Сантяго Мартин?

— Не.

— Или жена на име Дебора Франк?

- Не.
- Да си чувала някога нещо за тези хора?
- Не.
- Ами Сал Грускау, Синтия Хардуик или Гюнтер Томас?
- Не, не и не... Защо ми задавате всички тези въпроси?
- Не зная.
- Това не е отговор.
- Знам, че не е... Защото един човек накара да те попитам.
- Кой?
- Майер Грийнглас.
- Но аз не го познавам.
- Той е бил приятел на татко ти.
- Познавахте ли баща ми? — попита тя.
- Запознаха ме.
- Мислите ли, че е бил велик?

Не знаех как да отговоря. Седях там, останал за миг без думи, стисках слушалката и потъвах все по-дълбоко в магическото огледало. Затворих очи и видях себе си, как се търкалям през някаква тъмна бездна. Гласът на Батшеба прекъсна виденията ми.

- Чувате ли ме още, мистър Уайн?
- Да, чувам те.
- Мъчно ми е за мама.
- Вярвам ти. Тя е прекрасна жена.
- Не можахме да отидем на детския концерт днес.
- Скоро ще се върне.
- Зная. Ще се върне тази вечер, след като заспя.
- Така ли?
- Спрекълс ми каза.
- Е, значи така ще стане.
- Няма я от миналия петък.
- Искаш да кажеш събота. Няма я от събота.
- Не, не. От петък. Следобед не ходих на училище и я закарахме до летището.
- За да отиде къде? В Сан Франциско?
- Не. В Лос Анджелис. За да отиде при татко.
- Но...

Помъчих се да кажа нещо, ала не можах да довърша изречението. Сърцето ми се блъскаше в гърдите, а ръцете ми овлажняха. Гледах втрещен телефона. Той се топеше пред очите ми сякаш беше от восък.

— Мистър Уайн?

— Да, Батшеба?

— Ще ми задавате ли още въпроси?

— Не, Батшеба. Не.

— Надявам се да ви видя някой ден.

Тя наистина бе очарователно дете. Както вървяха нещата, след десет години Джейкъб щеше да може вече да ѝ определи среща.

— Може би ще ме видиш. Едва произнасях думите.

— Кажи на Спрекълс добре да те пази, Батшеба. Лека нощ.

Затворих телефона. После взех едно снопче нарязана хартия и започнах да си свивам цигара от марихуана. След това обаче пяхнах пакета във вътрешния джоб на сакото си и бавно се върнах при колата. Чувствах се потиснат.

[1] Известен американски филм на ужаса — Б.пр. ↑

[2] В Калифорния по определени пътища се плаща такса. — Б.пр. ↑

[3] Става въпрос за конни надбягвания — Б.пр. ↑

[4] Главната героиня от „Алиса в страната на чудесата“ на Луис Карол — Б.пр. ↑

21

— Не даваме такава информация, сър, освен ако не се легитимирате.

— Не търся проститутки, келеш такъв!

— Сграбчих чиновника зад гишето за неговата тясна, черна вратовръзка и я извих силно.

— Какво-о-о?

— Добре ме чу! Е, къде е тя?

— Тръгна за летището.

— Преди колко време?

— Преди двадесет минути.

— Как тръгна? От вашите лимузини ли нае?

— Не зная, сър.

— Ами помисли си, задник такъв. Мисли!

— Мисля, че взе от нашите. Да.

— С коя линия ще пътува?

— Не бих могъл да зная, сър.

— Не би могъл?

Чиновникът нервно кимна.

— Сигурен ли си?

— Кълна се.

Освободих го от хватката си и той се свлече назад, като разтриваше врата си. Изхвърчах от фоайето, скочих в колата си и я пришпорих към летището.

Беше пиков час. Нагоре и надолу по булевард Сенчъри имаше задръствания. Провирах се между колите и се оглеждах за Нанси, прехвърляйки през ума си всички линии, които летяха за Ню Йорк — Америкън, Юнайтед, Т.У.А. Първата, на която попаднах, беше Юнайтед. Спрях в зоната за пътници и тичешком влязох в чакалнята. Нанси я нямаше, а и следващият самолет за Ню Йорк беше след два часа.

Отидох в Т.У.А. Пътниците вече се качваха в самолета, излитащ в 17.00 часа. Погледнах в списъка с имената. Нанси не беше между тях. Изтичах навън и се втурнах в Америкън Еърлайнс. Чакалнята беше претъпкана с хора. Чикаго, Ню Йорк, Бостън — имаше дълъг списък от полети, който в момента вървеше на екрана на монитора. Няколко лимузини бяха паркирани близо до бордюра. Пробих си път през тълпата. Опитвах се да я намеря. Направих кръг — започнах от фоайето, минах през мястото за получаване на багажа и се върнах отново във фоайето. По високоговорителя обявиха полета за Атланта и още един за Хюстън. Група екскурзианти с раници мина покрай мене и остави раниците на багажното гише за проверка.

Спрях, за да си отдъхна малко. Мислех да се върна отново в Юнайтед, когато я видях — на петдесет метра пред мене. Беше стъпила на ескалатора и пътуваше нагоре към изхода за самолета, стиснала ръчната си чанта. Минах отстрани и по стълбите се придвижих бързо напред. Когато стигнах на три метра от нея, тя усети присъствието ми и се обърна.

— О, здравей.

— Здравей.

— Нямахте нужда да идваш на летището. Искам да кажа, не беше необходимо.

— Не беше ли?

— Нали ти казах, че се връщам в Ню Йорк. Трябва да се върна. Вече изпуснах два урока с учениците.

Нанси очакваше реакцията ми, но аз просто стоях там на ескалатора на няколко стъпала от нея.

— Сбогом — каза тя и ме целуна по бузата.

Стигнахме до края на ескалатора. Нанси ме погледна тревожно и се упъти към ескалатора до изхода за самолета. Преди да успее да тръгне обаче, аз я сграбчих за ръката.

— Хей, какво ти става?

Тя се усмихна насила.

— Демонстрация на груба мъжка сила? Женитба с отвличане? Не знаех, че си толкова старомоден.

— Къде си била в петък вечерта?

— За какво говориш?

— Къде си била в петък вечерта?

— Не разбирам.

— Не можеш ли да отговориш на един съвсем обикновен въпрос?

— Закъснявам за самолета.

Тя се опита да се отскубне, но аз я държах здраво.

— Къде беше? — повторих аз.

Тя се поколеба.

— В Ню Йорк, предполагам... Не зная.

— Предполагаш? Та това е било само преди четири дни.

— Случиха се толкова неща. Вече се обърквам.

— Нека да освежа паметта ти. Дъщеря ти Батшеба казва, че тя и гувернантката са те оставили на летището в петък следобед.

— Батшеба?

— Била си на път за тук. Като се има предвид разликата във времето от 3 часа, ти си била в Лос Анджелис в шест часа вечерта.

— Какво означава това?

— Дошла си при мене едва двадесет и четири часа по-късно, минути след като бях открил трупа на Джок. А аз мислех, че току-що си слязла от самолета.

По високоговорителя обявиха последното повикване на пътниците за Ню Йорк. Нанси се извърна с лице към ескалатора.

— Къде беше, Нанси?

— Наистина трябва да тръгвам, Мозес.

— Каж ми, Нанси. Трябва да ми кажеш.

— Ще ти се обадя от Ню Йорк. Ще оправим нещата.

— Как да бъда сигурен, че ще се обадиш?

— Какво?

— Откъде да зная, че ти изобщо ще останеш в Ню Йорк?

— Какво е това? Разпит ли? Мислех, че работиш за мене.

— Нанси, просто ми обясни. Тогава всичко ще свърши и ти ще си тръгнеш по твоя щастлив път.

Обърнах се към нея и насила извърнах лицето й към себе си. Тя отбегна погледа ми.

— Хайде, Нанси.

— Хайде, какво?

— Помогни и на двама ни да се измъкнем от тази история!

— Ами ако не мога?

Пуснах ръката ѝ и отстъпих встрани. Две монахини с дипломатически куфарчета в ръце минаха покрай нас и се отправиха към ескалатора.

— Мисля, че е най-добре да си тръгваме оттук.

— Добре.

Хванах я за ръка и двамата тръгнахме мълчаливо надолу по коридора към чакалнята. Когато се качвахме в колата, една лимузина тъкмо излизаше от паркинга. Затворих вратите и потеглихме. Напуснахме летището и излязохме на булевард „Сенчъри“.

— Къде отиваме — попита тя.

— Какво значение има?

Слънцето залязваше зад нас. От океана се носеше студена, пронизваща мъгла. На един светофар спрях и я погледнах.

— Къде си ходила в петък, Нанси, когато си пристигнала в Лос Анджелис?

Тя мълчеше.

— В хотел „Бевърли Уилшър“ ли?

Нанси кимна.

— В стаята на Деби Франк?

Отново кимване.

Светлината на светофара превключи на зелено, но нямаше никакъв смисъл да продължаваме. Отбих встрани и паркирах колата. На отражението от уличната светлина виждах профила ѝ. Тя хапеше устните си и се мъчеше да сдържи сълзите си.

— Защо го направи, Нанси?

— Не исках. Стана изведнъж. Просто исках да ги хвана, както са заедно.

— Но той не е бил там. Бил е с Мейко.

— Не предполагам това. Когато отидох при Дебора, тя беше сама и ми каза, че между мене и Джок всичко е свършено, че тя щяла да се омъжи за него и че той никога не ме бил обичал. Ето защо преди всичко Джок е искал отворен брак. Защото съм му била омръзнала. Така ми каза тя.

— И ти повярва?

— Не. Но бях сигурна, че между тях има нещо по-специално. Той ми бе казал всичко, всяка най-малка подробност от любовните си връзки. Така се бяхме разбрали.

Беше вписано в нашия договор. Можехме да правим каквото искаме, но трябваше винаги да казваме на партньора си. Той обаче никога не ми каза за Дебора. Направи какво ли не, само и само да запази връзката си в тайна, измисляйки тази история за враждата и, изобщо, лъжеше ме през цялото време.

— Какво каза тя?

— Каза, че съм наивна, че Джок имал много връзки, за които не ми бил казал, че този договор нямал никаква стойност и че аз съм била глупачка.

— Ти какво направи?

— Нищо... Масата в хотелската й стая бе подредена за двама, с бутилка френско шампанско. Тя ми каза, че Джок щял да дойде при нея, след като свършел изследването си с Мейко. Щели да вечерят и да избягат заедно двамата.

— А вярно ли е било това?

— Не зная. На леглото имаше сакове... Тя просто седеше там и ми се смееше. Исках да си тръгна, но бях като прикована. Тогава дойде Джок.

— Какво каза той?

— Нищо.

— Нищо?

Някакъв автобус избуча покрай нас така, че чак прозорците затрепераха. Нанси се колебаеше и се мъчеше да се държи.

— Той... той просто влезе, целуна ме, каза ми „здрассти“, сякаш това бе най-естественото нещо на света. После прегърна и целуна Дебора пред мене. Сложи ръката си отзад под кръста ѝ и я притисна към себе си. Не знаех какво да правя. Дръпнах го от нея и поисках обяснение. Но той не ми обърна внимание. Вместо това хвана и двете ни за ръка и ни заведе до леглото. Аз не исках, но той все ме дърпаше. Най-после се отскубнах. Дръпнах се назад и се облегнах на стената. Бях разстроена и му крещях, че е нарушил договора. Но той и Дебора само се усмихваха. Казвах ми да не бъда толкова зависима и егоцентрична, да се отпусна и да освободя тялото си. После се изправиха и отново се приближиха към мене, усмихнати. Прегръщаха ме и ме галеха, като се опитваха да свалят дрехите ми. След това започнаха да се събличат като се пипаха и докосваха един друг пред огледалото. Докосваха с език устните си, пипаха и галеха половите си

органи. Джок посегна към мене, но аз не исках... Не можех да понасям... Започнах да хвърлям разни неща — сребърни вилици и лъжици, чаши... Виех и крещях. Но те вече не ме чуваха... опиянени... докосващи се... държащи се. После Дебора коленичи, все пениса на Джок в ръката си и отвори уста. Той проникна в нея с дълбок тласък. „Не!“, изкрещях аз, но те не ме чуваха. Те... те... аз не исках... изпищях, изтичах до масата, грабнах ножа... не знаех какво правя... не знаех... аз... аз...

Прегърнах я и я придърпах към себе си, притискайки я към гърдите си, докато тя хълцаше. Слънцето се бе скрило и мъглата от океана ни обгръщаше отвсякъде. В далечината мигаше зелената неонова реклама на магазин за алкохолни напитки. Някакъв пиян излезе, клатушкайки се, от магазина с бутилка „Мускател“ в ръка и изчезна, залитайки, в нощта. Затворих очи и се опитах да не мисля за това, което се бе случило, опитвах се само да мисля за тялото на Нанси, притиснато в моето. Стиснах клепачите си още по-силно с надеждата всичко да изтрия, с надеждата, че всичко е само един кошмарен сън, от който ще изляза, когато отново отворя очи.

Нищо такова не стана. Когато отворих очи обаче, видях в огледалото си за обратно виждане нещо толкова болезнено комично, че почти се разсмях. Годзилата беше паркирал на не повече от три метра зад нас, приведен над волана като някой грешен дявол.

Включих мотора и потеглихме. Нанси не помръдваше. Главата ѝ лежеше на гърдите ми. След малко усетих как сълзите ѝ мокрят ризата ми.

— Ще ме заведеш ли в затвора? — попита тя.

— Не сега.

Завих наляво и се закатерих нагоре по шосето за Ла Сиенега.

— Тогава къде отиваме?

— Обратно в Мармонт. Искам отново да заемеш същото бунгало, да заключиш вратата и да останеш там, докато не ти се обадя.

Тя кимна. Прокарах пръсти през косата и.

— Защо искаше да се заема със случая?

— След като това се случи... чувствах се виновна. Искях да зная дали Джок се е самоубил, или не. После, когато ти откри, че Дихтер го е убил, аз поисках да се върна в Ню Йорк, преди ти да...

— Дихтер не го е направил.

Тя ме погледна озадачена.

— Джок сам се е убил... Изпратил ми е бележка от отвъдния свят.

Извадих плика от джоба на панталона си и ѝ показах бележката. Тя не можа да я разбере.

Тогава я пуснах от прегръдките си и подкарах с голяма скорост. Трябваше да побързам. Нямах време за сълзи.

Всеки път, когато отивам в Редондо Бийч, аз си мисля за „Бийчбойс“^[1]. В моето съзнание те са така тясно свързани с този град, както Моцарт със Залцбург, или Вайнер с Байеройт. И тъй аз започнах да си тананикам: „Помогни ми, Ронда“^[2], за да запазя спокойствие, докато карах на юг по пристанищния аутобан покрай Плайа дел Рей.

Зад мене Годзилата беше объркан, чудейки се за какъв дявол се разхождах посред нощ из безлюдния крайбрежен град.

*„Помогни ми, Ронда. Помогни, помогни ми,
Ронда. Йе, ѝе, ѝе, махни се от моето сърце!“*

Спрях до някакво кафене на брега и като влязох вътре, отидох до телефонния автомат. Представата за раните от изгарянията с цигара върху гърба на Мейко непрекъснато изникваше в съзнанието ми, докато набирах първия телефонен номер. После набрах още един. Подготвих истинско шоу. Годзилата ме гледаше подозрително от барплота. Отвън се чуваше жалният вой на сирената против мъгла и грохотът на приборя.

Моята сянка дойде до телефонната кабина и дръпна вратата.

— С кого говориш? — попита той.

— Дават го тази вечер.

— Какво?

— Някога били ли са те с камшик по време на еякулация?

— Хъ?

— Или да са те горили с цигара, когато се оправяш с някоя мадама?

— На мене тия не минават.

— Не минават, значи?

— Тц.

— Веднъж трябва всичко да опиташ. Така ми каза Джок Хехт...
Хайде!

Излязохме от кафенето на улицата до вълнолома, продължавайки надолу по циментираната крайбрежна алея. Приличахме на чудовището и д-р Франкенщайн. Бяхме сами на брега на океана. Мъглата бе обгърнала всичко, оставяйки само боклуците около крайбрежните улични лампи и слабо осветените прозорци на няколко къщи. Минахме покрай тесни улички, които свършваха направо на пясъка, след това свихме надясно по „Виста дел Мар“ — една порутена улица от двете страни с къщи, облепени с дъски. Къщите имаха такъв вид, сякаш бяха определени за разрушаване. „Къщата на владетеля“ беше в края — последният пристан на сексуалната фриволност.

Ние приближихме и почукахме на вратата.

— Това бардак ли е? — попита Годзилата.

— Не съвсем.

— Как така „не съвсем“?

— Вероятно не правят кой знае какво всъщност, но организират някакво шоу, за да ти приберат парите.

— Тогава аз не влизам.

— Както искаш — рекох. — Но може би ще изпуснеш повече, отколкото си мислиш.

Годзилата ми хвърли още един подозрителен поглед. Почуках на вратата още веднъж. Никой не се обади.

— Ей, ти май се опитваш да ми играеш номера?

— Какво имаш предвид?

— Тук даже не е отворено!

Той посочи към бележката, залепена отпред: „Продава се“. В мъглата аз дори не я бях забелязал.

— Разбирам какво имаш предвид — рекох аз.

— А сега ще кажеш ли какво става тук, дребен еврейски педераст?

— Нищо особено.

— Какви ги приказваш, копеле? Водиш ме посред нощ чак тук, на майната си, и ми разправяш, че няма нищо особено!

— Нали ти плащат, за да вървиш подире ми?

— Плащат ми, за да им занеса касетите!

Той ме сграбчи, вдигна ме и ме хвърли към стената на сградата. Аз се срутих на земята и чух някакъв силен пукот, който беше или от счупените ми ребра, или от счупената стена на къщата. Годзилата се наведе, взе един камък и се приготви да ми размаже физиономията.

Изведнъж се чу скрибуцане на гуми. Една камионетка се показа иззад ъгъла, последвана от светлосин „Континентал“^[3]. Колите спряха с трясък пред нас и от тях изскочиха трима мъже с автомати.

— Cuba libre, regresamos — изкрещя един от тях. — Къде са касетите?

Годзилата се извъртя с лице към тях, измъкна оръжието си и на часа стреля. Биваше си го, когато стреляше в упор. Улучи първите двама в главите, разкъсвайки лицата им и пращайки ги обратно към колата в пръски от кръв. Третият беше прострелян смъртоносно в гърдите. Той се заклатушка на зигзаг покрай бордюра в един последен танц на смъртта, залитайки напред и назад. Накрая се люшна встрани, завъртя се и се хвана за пилон на уличната лампа. Тялото му се гърчеше и тресеше като на вол с прерязано гърло. Мислех, че вече ще се срути, когато с последно херкулесово усилие раненият вдигна автомата си и стреля, размазвайки вътрешностите на Годзилата по вратата на „Къщата на владетеля“. Едва тогава той също се срути на земята. Отидох до него — последният мъртъв кубинец. Беше Сантяго Мартин. Първият телефонен номер, който набрах от кабината преди малко, беше неговият.

Въздъгнах дълбоко и се облегнах на крайуличния пилон, загледан в бъркотията около мене — цял океан от погрешно насочена протоплазма, много майки и бащи, които бяха дали калпава продукция. После погледнах към „Къщата на владетеля“, мрачно размишлявайки над опръсканата с кръв врата. Тъкмо се чудех дали да вляза, когато дойдоха полицейските коли.

— Добре, кой се обади?

Беше Кунц.

— О, това си ти! Любимият частен детектив на председателя Мао.

— Председателят Мао не обича частните детективи, Кунц. Те са дребнобуржоазни индивиди.

— Пропаганда — сряза ме той. — Кой са тези гадове?

— Изпозастреляха се.

— Това и аз го виждам. Питам те кои са.

— Тези тримата са някакви кубинци, които държат заведение, известно под името „Лига за сексуални свободи“. А това русо чудовище тук работеше за министъра на правосъдието.

— Какво?!

— Казах, че е работил за министъра на правосъдието.

— Какви ги плещиш, шпионче?! Искаш да те опандизя ли?

— Не, но можеш да ме окошариш, ако искаш.

Кунц не схвана шегата.

— Добре — рече той. — Стига с твоите налудничави обвинения. Сега ми кажи ти как така си тук.

— Ами аз просто минавах оттук.

— Минавал си значи? Преди половин час някой се обадил в отдела ми и казал, че притежава нещо толкова сензационно...

— Би могло да бъде.

— Би могло? Само да не е!

Аз кимнах към къщата.

— Какво ще кажеш ако направим едно малко взломче, Кунц, за да влезем вътре. Нали сме приятели?

— Я чакай...

— Хайде и ти сега! Щом президентът го е направил, защо да не го направим и ние?

Кунц ме изгледа кръвнишки, но не каза нищо, когато вдигнах крак и ритнах вратата. Влязох, а той ме последва.

— Какво трябва да търсим?

— Долорес.

— Долорес?

— „Иди при Долорес. Тя има какво да ти даде.“

— Но тук няма никой.

Прав беше. Заведението бе празно. Нямаше дори една дреболия, която да сочи какво точно е ставало тук. Никакви камшици, никакви остриета, никакви бичове. Кабините бяха демонтирани, шкафове — празни.

Отидохме в задната стая, която бе нещо като офис. Имаше една счупена пералня, умивалник и котлон. В стаята цареше разруха и миришеше на мухъл. Тъкмо си мислех, че всичките ми изводи са били погрешни, когато Кунц посочи към пода.

— А бе, идиот! Ето я твоята Долорес!

Проследих показалеца му. В ъгъла до задната врата имаше пластмасов контейнер във формата на котка. На него бе залепена снимка на коте, под което бе написано: ДОЛОРЕС.

— Този път вече наистина ти е спукана работата, малоумнико!

— Нима? — рекох аз и се наведох към контейнера. Намигайки на Кунц, аз измъкнах оттам три черни касети „Меморекс“. Трябваше да призная, че дори преди да се застреля, Хехт бе имал чувство за хумор.

[1] Популярен американски състав. — Б.пр. ↑

[2] Известна песен на състава „Бийчбойс“. — Б.пр. ↑

[3] Марка лек автомобил. — Б.пр. ↑

23

— Можем ли да продължим, сеньор Дихтер?

— Да продължите?

— Да, нали разбирате, салоните за масаж в Плая дел Рей?

— Предполагам.

— Но вие погрижихте ли се за полицията?

— Какво?

— Погрижихте ли се за полицията, така както го сторихте в Нюпорт и Корона дел Мар?

— Да, разбира се... Не ми ли вярвате?

— Да ви вярваме, сеньор? Ние винаги ще ви вярваме.

— Добре.

— Защото ние записваме този разговор, сеньор!

— Вие какво?!

Седях заедно с Кунц в полицейския участък, докато той пускаше касетите. Разговорите на Дихтер правеха Джон Ерлихман да изглежда едва ли не светец. Ако имаше късмет, щеше да се размине само със сериозно мъмрене и да загуби правото си да адвокатства в Сан Бернардино.

Докато слушахме последната касета, набрах номера на Албъртс от вестник „Сакраменто Бий“ и му съобщих сензацията, която бях му обещал, просто, за да не би случайно Кунц или някоя „секретарка“ да побърза да изтрие записите.

Едва тогава се върнах у дома. Къщата бе тъмна и бавачката бе заспала пред телевизора. Джони Карсън бърбеше с автора на някаква нова книга, за това как трябва да се прелъстяват невротични жени. Симпатягата беше тропосал заглавната страница на книгата пред телевизионната камера и тя се продаваше с бясна скорост. Този поглед към издателската индустрия извика отново в съзнанието ми Джок и Дебора, и Нанси, която стои там, гледа ги и получава своя първи урок по сексуално освобождаване. Приседнах в един ъгъл на стаята и притиснах слепоочията си. Насилих се да погледна в лице случилото

се. Извършеното от Нанси лудост ли беше или почти нормална човешка реакция на това, което е ставало пред нея? В Италия човек бива напълно оправдан за такова „престъпление от страст“, дори може би не го и съдят. Но Нанси беше жена в едно общество, което отричаше правото на жените да изпадат в емоционални крайности по отношение на мъжете и съпътстващите ги обществени привилегии. Ами Джок? Поведението му будеше отвращение, но човек едва ли можеше да го мрази. Той сам достатъчно се бе намразил, бе почувствал достатъчно силно вината си, за да отнеме собствения си живот, като в същото време е бил достатъчно прозорлив да изкара на бял свят обществената корупция, оставяйки ми на разположение този материал.

„Сексуалното освобождение“ бе закоравяла гадост. Знаех това от собствен опит, от моята собствена ревнивост и себичност. Спомням си как, когато бях още младоженец, не можех да позволя на Сузана да ми описва другите мъже, с които бе спала, и как по-късно не можех да позволя на Алора свободата, на която аз самият се радвах. Винаги усещах в себе си страха, даже ужаса от възможността да бъдат оспорвани тези сексуални догми, които ми бяха втъпнени в детството и които още по-трудно се поддаваха на промени, отколкото дори най-неутолимата жажда на човека за власт и богатства.

Не можех да спя. Стоях буден цялата нощ и се чудех какво да правя с Нанси. Нямах никакъв шанс, дори ако се опитам да укривя нещата. Кунц бе захапал здраво случая и дори той би могъл за относително кратко време да открие какво се бе случило. А и Рейгън в Сакраменто „биеше барабана“ и призоваваше към всеобщо възмездие.

В малките часове на нощта бях стигнал вече до две решения. Първото беше да напуснем страната заедно, просто да си грабнем паспортите и да тръгнем. Да заминем за Южна Америка, преди Кунц да можеше заедно със следователя да прегледа точка по точка този деликатен случай. Усложненията при това решение бяха непреодолими. Какво щяхме да правим с децата, с живота си? Как можехме да уредим всичко това за няколкото часа, които ни оставаха?

Второто решение беше да я предам. Да я оставя изцяло в ръцете на съда. Перспективата бе всякаква друга, само не и обнадеждаваща. Тогаваше се сетих за Даяна Фийлд, стара моя приятелка от студентските години, която сега бе адвокатка в Лос Анджелис. Имаше безупречна репутация като адвокат в пледирането и ако някой знаеше как могат да

се повлияят съдебните заседатели, то — това бе тя. Позвъних на Даяна и я събудих. Беше четири часа сутринта. След кратко, но многословно извинение тя ме изслуша. Да, имала някои идеи. Каза, че ако бихме могли да изкараме Хехт най-големия мръсник за последните десет години и ако Нанси би се предала, преди да я арестуват полицаите, то тогава би било възможно да се отърве с присъда за убийство поради временно умопомрачение или непредумишлено убийство. Според Даяна, Нанси щеше да бъде отново на свобода след четири или шест години.

Испаднах в екстаз. Попитах Даяна дали не иска да се заеме със случая, но тя отговори, че е много заета и е затънала до гуша с няколко случая на изнасилвания и малтретиране на деца по особено жесток начин. Помолих я още веднъж и тогава тя прие.

Взех един душ и закрачих из хола в очакване да се съмне. Когато настъпи утрото, събудих бавачката и я помолих да остане още малко, като и казах, че ще се върна по-късно през деня. После се забързах към Мармонт, пристигайки пред бунгалото на Нанси преди още часовникът да бе ударил седем.

Почуках на вратата и тя веднага отговори. От кръговете под очите ѝ ясно личеше, че не бе спала вече две нощи. Прегърнахме се за миг и аз отидох в кухничката да направя кафе. Седяхме в хола, пиехме кафе, чаша след чаша и аз ѝ обяснявах това, което Даяна ми бе казала по телефона преди три часа. Ако Нанси се предадеше, Даяна би могла да действа бързо, да отиде в участъка и да подпише съответните свидетелски показания преди още Кунц да се нахвърли върху нас.

Нанси се съгласи. Аз допих кафето си, а тя отиде в банята, изми се и се облече. Когато излезе в своята черна сепла рокля и без грим, тя изглеждаше поне с десет години по-млада, бледа и червенокоса, като някое осемнадесетгодишно ирландско момиче на път да приеме светото причастие. Изправих се и заставах до нея. Питам се какви ли чувства щяхме да изпитваме един към друг след четири или пет години, когато тя излезеше от затвора.

— Добре изглеждаш — рекох.

— Благодаря.

— Как се чувстваш?

— По-добре.

— И аз.

Отворихме вратата и излязохме навън. Беше слънчево утро и „Шато Мармонт“ се къпеше в ярката светлина на Южна Калифорния. Напуснахме бунгалото и тръгнахме надолу по пътеката, минахме покрай храстите от азалии и плувния басейн. След това завихме и пресякохме улицата. Отидохме до мястото, където бях паркирал наетата „Вега“ — встрани от „Мармонт Лейн“. Спрях за миг, протегнах се, опитвайки се да се отърся от летаргията на безсънната нощ. Нанси вървеше на няколко стъпки пред мене. Изведнъж спря, обърна се към мене и се усмихна.

— Чудесен ден — каза тя.

Кимнах и понечих да я настигна. Точно тогава го чух — глух плясък, какъвто чуваме, когато медицинското гюле падне върху брезентовия дюшек във физкултурния салон. Само беше по-далечен и неясен. Нанси се олюля, опря се на левия си крак, сякаш застанала в пирует, и нададе глух, болезнен вик. Загубила опора, тя залитна назад по посока на плувния басейн. Струя кръв бликна от врата ѝ.

Изкрещях диво и се спуснах към нея. Взех я в ръцете си, търсейки трескаво убица ѝ сред дърветата и къщите над нас. Но сред гъстата зеленина не се виждаше никой. Изстрелът би могъл да дойде отвсякъде. Беше работа на специалист.

Обърнах се, притискайки Нанси към себе си — главата ѝ се люлееше безжизнена върху моето рамо — една волна птица, ударена смъртоносно от четиристотин метра разстояние.

Този път Грийнглас прие да се срещне с мене. Беше седнал в инвалидна количка в библиотеката и изглеждаше още по-зелен отпреди. В скута му лежеше седмичника за бизнесмени „Берънс“.

— Значи ти ме използваше като пионка през цялото време.

— Да кажем, че си помагахме един на друг.

— Помагахме?

— Имах нужда от някого, който да е извън затвора, за да изпробва теориите ми. Някой умен човек. Едно мило еврейско момче като тебе.

— Много ти благодаря, Грийнглас.

— Един мил boychik^[1] като тебе — повтори той, без да обръща внимание на сарказма ми.

— Или Джок Хехт?

— Джок също беше хубав boychik. Малко по-буен, може би. Но мил. По-мил, отколкото той би помислил за себе си... Жалко, че не можаха да се съберат.

— Той и Деби?

Майер кимна, закашля се и покри устата си с ръката на затворническия си халат.

— Ти ли ги запозна?

— Да.

— Защо го направи?

— Познавах я що за момиче е. Имаше нужда от някой голям и важен покровител, някой конгресмен, сенатор или известен писател. Иначе нищо нямаше да направи. Не искаше да се омъжи.

— Толкова ли беше важно за тебе дали тя ще се омъжи или не?

Той се наклони да отговори, но започна отново да кашля, този път по-силно. После придърпа одеялото около себе си и се спря с усилие. Очевидно бе, че е човек с желязна воля.

— Извинявай — рече той. — Какво каза?

— Няма значение... Само ми кажи откъде разбра, че Мейко е във вентилационната тръба?

— Мислиш, че съм изпратил някой да я убие ли?

— Не. Просто искам да зная.

Той се усмихна.

— Заради архивите ли?

— Заради архивите.

— Хм, аз не бях съвсем сигурен за това кой е убил Дебора. Би могла да е жената на Джок, а би могъл и друг да е. Знаех, че не е Джок. Той не би го направил. И тъй, когато той остави онази бележка, аз знаех, че той или прикрива жена си, или бележката е подправена. Знаех само, че ако е подправена, те ще убият Мейко. А тъй като знаех, че Мейко се снима в онзи филм и като прочетох във филмовите вестници, че снимките са спрени, и понеже знам нещо от доброто старо време за това как човек може да се отърве от някой труп...

— Решил си, че продукцията на филма е била спряна заради Мейко?

Грийнглас кимна.

— Но бележката е била истинска. Поне той наистина я е написал и наистина се е самоубил... тогава кой е убил Мейко?

— Кой мислиш?

Замълчах за миг.

— Не зная. Някой е бил принуден да го направи.

— Защо?

— Мъчили са я. Може би както е била на сцената. А после е трябвало да се освободят от нея бързо, преди тя да може да ги издаде.

— И какво са искали?

— Каквото всички искаха — касетите. А тя е знаела къде са. Поне за малко.

— Откъде е знаела?

Въпросът му бе директен и рязък. Чувствах се така, сякаш ме разпитва някой гангстер — философ.

— Тя е знаела за операциите на Лигата. Работела е в секс училището. Познавала е и Хехт. Предполагам, че му е дала касетите, вероятно му ги е продала, а след това е била измъчвана и убита за нейно най-голямо нещастие.

— Защо предполагаш така?

— Логично е. Тя е била единствената, която е познавала Хехт, имала е касетите по онова време и му ги е дала. Подлагат я на инквизиция, а след това, след няколко часа само, разбиват кантонерката му.

— Браво, момче. И тъй кой я е убил?

— Сантяго, кой друг? А това обяснява, защо Ронда се вкисна, когато при първото си посещение в училището споменах името на Мейко.

— Доста умен си.

Той сгъна списанието и ме погледна.

— Не бива да си детектив. Не си губи времето с това. Нищо хубаво няма да ти донесе. Трябва да станеш лекар или адвокат. Заеми се с политика или с някакъв бизнес. Направи нещо за себе си... Стой настрана от друговерците. В този свят има само два вида хора, послушай ме, зная това: евреи и антисемити.

— Когато ми трябва твоя съвет, Грийнглас, сам ще те попитам!
— изкрещях му аз.

— Започваш да се сърдиш, а?

— Защо я уби, Грийнглас?

— Кого? Shikse?

— Да, shikse...

— А ти какво си мислеше? Че ще я оставя да отиде в съда? Ти бе влюбен в нея още първия път, когато дойде тук. Веднага го разбрах. Щеше да я изкараш от затвора след шест месеца заради дъщеричката ѝ. И когато чух, че си я накарал да отиде отново в Мармонт...

— О, стига!

— Не знаеш ли старото правило око за око, зъб за зъб?

— За кой се мислиш? За Йехова?

Той поклати глава и заговори по-бавно отпреди.

— Мозес... Мозес... Нека да ти разкажа една история.

— Не ми трябва вече твоите истории, Майер!

— Тази обаче ще искаш да чуеш.

— Не, не искам.

— Искаш, искаш... Слушай... слушай.

Той вдигна немощната си ръка във въздуха. Идеше ми да скоча отгоре му, но се въздържах.

— Преди много години в Лае Вегас, беше 47-ма или 48-ма, имаше една певица, Роузи Грийн от Филадельфия. По онова време бях управител на казино „Палма“... и на „Сребърната лисица“. Тя пееше в „Сребърната лисица“ с един състав. Имахме любов с нея. Глупаво време беше. Тогава не бяхме и чували за противозачатъчни таблетки. Презервативите се късат, знаеш това... Роузи забременя. Тя искаше да отиде в Мексико и да абортира. Щях да я изпратя, но нещо стана с мене. Никога не бях имал дете преди. Знаеш как е... гангстер съм... Ала човек не иска да убива деца. Както и да е, платих ѝ 5000 долара, да роди детето в Англия. Когато се върна, взех малката от нея и я оставих при зет ми Макси, който е във филмовата индустрия, за да може да я отгледа и възпита както трябва. Да я отгледа в Бевърли Хилс, да ѝ даде добро образование, да направи кариера... Да се омъжи... Ето сега вече се сещаш. Това беше Деби Франк. Shikse уби моето малко момиче, единственото ми дете... А нека да ти кажа и друго, ако ще те накара да се почувстваш щастлив. Тази моя жълта кожа и тази кашлица — имам рак на панкреаса. Лекарите казват, че ще умра след пет-шест месеца. Това е още една причина, заради която Нанси бе убита. Нямах време да чакам, за да видя какво ще стане.

Грийнглас отново се закашля. Този път по-тихо. Очите му започнаха да сълзят. Обърнах се и излязох от библиотеката.

[1] Момче (евр.). — Б.пр. ↑

Следващата събота отидох да прибера колата си. Твърде дълго бях отлагал. Не ми се искаше да ходя в Топанга. Бях депресиран и щеше твърде много да ми напомни за Нанси. Заради делото и заради мене самия не бях в състояние да понеса това по-рано.

Ала денят бе горещ и нямахме какво да правим. И тъй, децата и аз взехме автобуса до Санта Моника, а там се качихме на стоп в един „Фолксваген“ и поехме по крайбрежния аутобан. Шофьорът ни остави в предградието на Топанга, където хипита продаваха кожени гривни и имитации на персийски килими. Успях да придумам шофьора на един оранжев „Додж“^[1], натоварен догоре с дъски за сърф, да ни закара до търговския център. Шофьорът беше русо момче на около седемнадесет години, чиято коса бе влажна и който все още беше в мокрите си панталони. На него сякаш не му се бързаше много, та аз трябваше да го убедя този път да изневери на навика си и да тръгне нагоре по „Фърнууд“ към института.

След малко стигнахме при ягуара. Изглеждаше в добра форма, като се има предвид какво се бе случило. Вмъкнах се вътре, включих мотора и магнах на сърфиста за сбогом. Той потегли отново с цяла серия от къси и дълги бибипки. Излязох от колата и отключих багажника. Подадох на Джейкб крика, а аз измъкнах резервната гума и я поставих редом с другата, която бях донесъл от града. После се наведох и подложих два камъка зад предните гуми. Оригиналната резерва изглеждаше доста износена, но вероятно щеше да ни закара до гаража. Отидох отново отзад и започнах да повдигам колата с крика, като през цялото време се опитвах да не мисля за Нанси и за онзи последен миг в Мармонт, в който тя се бе обърнала към мене с усмивка, за да ми каже колко хубав е денят, преди да се чуе онзи глух плясък, дошъл от хълмовете зад нас.

Опитвах се, но не можех да не мисля. Още я виждах как полита назад, а шията ѝ — алена от кръв, така както я виждах всяка секунда, всеки час, ден и нощ от изминалата седмица.

Спрях да натискам крика и се загледах тъпо в задната седалка на колата.

— Нещо не си в настроение, тате — рече Джейкъб.

— Да, в лошо настроение съм.

— Какво има?

— Някога нещата се нареждат, а някога не — отвърнах аз и продължих да работя с крика.

Джейкъб ме наблюдаваше, останал недоволен от отговора ми. Той добре ме познаваше, но не ми се искаше да му обяснявам ситуацията. Поне не сега. Започнах да натискам педала на крика още по-енергично. Когато задната част на колата бе вече наполовина вдигната, Джейкъб дойде и ме дръпна за ръкава.

— Виж — каза той.

Спрях да работя и проследих погледа му, но не видях нищо.

— Какво има?

— Голи гмурци^[2].

— Голи гмурци?

Той посочи към дъбовата горичка на склона. И наистина там имаше около десетина голи мъже и жени, които слизаха надолу. Като се приближиха, видях, че носят гердани от цветя на вратовете си и държейки се за ръце, танцуваха под звуците на някакви мадригали, които една жена им пускаше на касетофон. Сред тях познах Синди, Грускау, Ларс Гюндерсен, Гюнтер, Антъни и няколко други лица, познати от института. Гледахме ги как слизат по склона, докато накрая Грускау ме забеляза и извика:

— Та това е Мозес Уайн — частното ченге!

И ги поведе към нас.

— Ура за Мозес Уайн. Чухме за тебе, че си приключил успешно със случая Хехт и си вкарал онова копеле Дихтер зад решетките.

— Направо блестящо — рече Ларс Гюндерсен. — Вашата оркестрация на смъртта на гангстерите ми напомня за „Път в нощта“ на Рей или за ранните творби на Хауърд Хокс.

— Странно. Мислех, че са истински, живи хора.

— Вие ме вдъхновихте, мистър Уайн.

— Ларс най-последно се спря на сюжета за своя гангстерски филм — рече Грускау.

— Корупцията в порнобизнеса. Политик от първа величина, контролиращ порно заведения, убива умиращ от глад кубинец, който се опитва да го изложи.

— Това е символът на вашето общество в настоящия исторически момент — обясни филмовият директор от Швеция. — От горе до долу обществото ви е, как да кажа, порнографско.

— Трябваше да изхвърлим Цимерман — додаде Грускау поверително. — Не ставаше. Сега обаче, имаме точно писателят, който ще ни напише сюжета... Не някой друг, а самият Гюнтер Томас, великият доктор!

— Работя за едно специално предаване, приятел — извиняваше ми се Гюнтер. — Ще трябва да почакаме с „Ролинг Стоунс“.

Жената при касетофона пусна нов мадригал.

— Нали нямате нищо против?

Поклатих глава и те започнаха пак да танцуват, да пляскат с ръце, образувайки кръг около нас като в някой филм на Фелини. Саймън ги гледа миг-два, после и той запляска с ръце. Но Джейкъб и аз стояхме само и наблюдавахме.

— Хайде — каза Синди. — Защо си така депресиран?

— Заради Нанси Хехт — рече Гюнтер. — Това го човърка.

— О, по дяволите! — пригласяха другите. — Не може цял живот да си тъжен!

Темпото стана по-бързо, а с това и танцът им. Те се въртяха в кръг около мене все по-бързо и по-бързо и припяваха: „Хайде! Хайде! Хайде!“

Антъни се отдели от групата и ми подаде шише с вино.

— Не се прави на шушумига, приятел. Мъртва е вече цяла седмица. Нека това тук да е погребението ѝ.

Дръпнах една дълга глътка от шишето.

— Ха, така! — извика Синди.

Другите изръкопляскаха.

— А сега танцувайте.

Синди хвана Джейкъб и мене за ръце и ни задърпа към танцуващите. В кръга направиха място за нас.

— Танцувай, човече! Танцувай! — крещяха те.

И аз започнах да танцувам. Отначало неохотно, но после все по-бързо и по-бързо. Краката ми сякаш не стъпваха на земята, слънцето

прежуряше и изгаряше раменете ми. Ливнах още една глътка вино в гърлото си и започнах да се смея, отмятайки глава назад. Прегръщах хората до мене, целувах ги, после вдигнах децата си и ги завъртях във въздуха. Едри капки пот се стичаха по гърба и челото ми. Слънцето ставаше все по-силно. Скоро започнах да се събличам...

[1] Марка автомобил; микробус. — Б.пр. ↑

[2] Dippers англ. човек, който потапя нещо; вид птица. Тук вероятно и двете — Б.пр. ↑

Издание:

Роджър Саймън. Мистерията на Мозес Уайн

Американска. Първо издание

ИК „Петриков“, София, 1991

Редактор: Росица Левакова

Коректор: Валя Николова

ISBN: 954-441-005-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.